

தமிழியக்க நூல் வரிசை

மழையைர்
தமிழ்க் கஸ்பீயும்
தமிழ் வழி உயர் கஸ்பீயும்
தமிழண்ணாஸ்

சிந்தாமணிச் செல்வ வெளியீடு

மழலையர்
தமிழ்க் கல்வியும்
தமிழ்வழி உயர்கல்வியும்

தமிழியக்க வழக்குரை

தினமணி நாளிதழில் வெளி வந்த
கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

தமிழண்ணல்

விற்பனை உரிமை

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்

மயூரா வளாகம்

48, தானப்ப முதலி தெரு

மதுரை-625 001.

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 1998

உரிமை பதிவு

© தமிழண்ணல்

விலை : ரூ. 20.00

நூலைப்பற்றி

நூலின் பெயர்	:	மழலையர் தமிழ்க்கல்வியும் தமிழ்வழி உயர்கல்வியும்
ஆசிரியர் பெயர்	:	தமிழண்ணல்
நூலின் தன்மை	:	தமிழியக்கம்
முதற் பதிப்பு	:	நவம்பர் 1998
தாளின் தன்மை	:	வெள்ளைத்தாள்
அச்சு எழுத்து அளவு	:	12 பாயிண்ட்
மொத்தப் பக்கங்கள்	:	120
நூலின் விலை	:	20.00
ஒளி அச்சக் கோர்வை	:	Eye Catcher, Madurai.
அச்சிட் டோர்	:	Hemamala Syndicate, Sivaskasi.

இது ஒரு
சிந்தாமணிச் செல்வ வெளியீடு

அண்ணல் விடுத்த அழைப்பு

தீராப்பெருங்கவலை செப்புதமிழ் மண்ணலே
ஆருக்குச் சொன்னீர் அறிவுரைகள் - ஊரறியாப்
பிள்ளைகள்தம் ரத்தத்தால் பெற்றெடுத்த ஆட்சியின்று
தள்ளாடு தே தமிழென் நால்

சாதிப் பிசாசைத் தலைசுற்றி ஆடவிட்டார்
காதல் மொழிதமிழைக் கைவிட்டார் - பாதகத்தி
இந்தியென்று தூற்றினார் என்னபயன்? நம் அன்னை
கந்தல் உடுத்துகிறாள் காண்

போற்றிக் கலைஞருக்குப் பூத்தூவி வாழ்த்துகிறோம்
ஆற்றலுடன் பல்லாண் டரசாள்க - வீற்றிருக்கும்
ஆட்சிக் கலைப்பென்றால் யாமெதிர்ப்போம்; செந்தமிழின்
மாட்சி மறைந்தாலும் தான்

தருக்கங்கள் பேசித் தமிழை மறுக்கும்
வருக்கங்கள் வேரறுக்க வாரீர் - உருக்கமுடன்
அண்ணல் விடுத்த தழைப்பல்ல வேதனையின்
கண்ணில் வளரும் கனல்

அண்ணா சமாதியிடம் அண்ணலே போவோம்நாம்
மண்ணில் புதைந்துவிட்ட மாணிக்கம் - அண்ணாமுன்
பட்டினியால் சாவோம் பழுத்த இலைகள் நாம்
பொட்டி சீ ராமுலுவைப் போல்

சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம்,
பொள்ளாச்சி

(நன்றி : தினமணி 25-6-1998)

வழக்குரைகள்

ஒரு வழக்கறிஞனின் முன்னுரை	5
மனமிருந்தால் வழி பிறக்கும்	20
மழலையர் பள்ளிகள் மறு சீரமைப்பா? 'மறு' சீரமைப்பா?	45
மழலையர் இளையோர் தமிழ்வழி நன்முறைக் கல்வி	55
தேவை ஒரு தமிழ்வழிக் கல்விப் பல்கலைக்கழகம்	65
தமிழனுக்குப் பொற்காலம்! தமிழுக்குப் பொற்காலம் ஆகுமா?	75
ஆங்கிலத்திற்கு நாம் எதிரிகள் அல்லர்	83
கனவு பலிக்குமா?	90
வரலாற்றில் நிலைக்கட்டும் தமிழ்வழிப் பொறியியல்	97
மொழிக் கொள்கையில் தெளிவின்மை!	104
திராப் பெருங்கவலை!	112

நன்றி!

என் கட்டுரைகளை வெளியிட்டுதவி வரும் 'தினமணி'
நாளேட்டிற்கு - அதன் மேலாண்மையர், ஆசிரியர் இராம.திரு.
சம்பந்தம், வாசகர்கள் அனைவருக்கும் நன்றியுடையேன்.

தமிழண்ணல்

ஒரு வழக்கறிஞனின் தன்னிலை விளக்க முன்னுரை

பெரியகருப்பன் என்ற இயற்பெயருடைய யான் எப்பொழுது 'தமிழண்ணல்' என்று, புனைபெயர் சூட்டிக் கொண்டேன் என்று நினைவில்லை. தமிழ் படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது (1943-1945) சொ.முருகப்பாவின் 'குமரன்' இதழ் வெண்பாப் போட்டிக்கு, 'தமிழண்ணல்' என்ற பெயரில் சில வெண்பாக்கள் எழுதி வெளிவந்தன. 1946இல் கொழும்பு நகரில், பிறந்த குடிக் கேற்றவாறு, அயல்நாடு சென்று ஓராண்டு வேலை பார்த்த பொழுது, 'வீரகேசரி' நாளிதழுக்குக் கவிதைகள் எழுதி அனுப்பலானேன். ஞாயிறுதோறும் 'நமது கவிதா மண்டலம்' என்ற பகுதியில், 'தமிழண்ணல்' என்ற பெயரில் கவிதைகள் வெளியாயின. எவ்வாறோ, அப்புனைபெயர், நான் விட நினைத்தாலும் என்னை விடாது என்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டது.

ஒருமுறை என் தமையனார் செ.ராம.செ. இலக்குமணன் கேட்டார், "இப்படிப் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயே, நீயே உன்னைப் பெரிதாக நினைப்பதுபோல் இல்லையா? பிறர் உனக்குத் 'தலைக்கனம்' இருப்பதாக எண்ண இடம் தராதா?" என்ற குறிப்பில் ஒரு கேள்வி கேட்டார். அப்போதுதான், அந்தக்கணம்தான் இப் புனைபெயரின் பொருள் பற்றிய சிந்தனைக் கிளர்ச்சி என்னுள் எழுந்தது.

கலைஞரின் முதல் ஆட்சிக் காலத்தில், 'மீனாட்சி' என்ற கவிதைக்கு, அவர் கையால் மதுரையில், முதன்முதல் 'பொற்கிழிப்பரிசு' பெறும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அப்போது, வானொலி நேர்காணல் ஒன்றில், 'தமிழண்ணல்' என்று எப்பொழுது பெயர் வைத்துக் கொண்டீர்கள் என்று வினவினர். "பிரிவு தெரியாத காலம் என்பார்களே, அதுபோல அத்துணை வேறுபாடறியாத இளம் பருவத்தில் வைத்துக்கொண்டுவிட்டேன்; இப்பொழுதாக இருந்தால் 'உயர்ந்த ஒலிப்பு'டைய இப் பெயரை வைத்துக்கொள்ளத் தயங்கியிருப்பேன்' என்றேன்.

பெயர் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். கடல் கடந்து வணிகம் செய்யும் குடிவழிப் பிறந்த யான் தமிழ் கற்க நேர்ந்ததற்கு, என் ஊர்ப் பக்கத்திலேயே ஓர் உயர்நிலைப் பள்ளிகூட அன்று இல்லாதது ஒரு காரணம். வசதியுடையவர்கள், புதுக்கோட்டை, காரைக்குடி போன்ற நகரங்களுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைத்தனர். என் வீட்டில் அவ்வளவிற்கு வசதி வாய்ப்பு இல்லை.

ஒராண்டு மட்டும் பள்ளத்தூர் அருணாசலம் செட்டியார் உயர்நிலைப் பள்ளியில் எட்டாம் வகுப்பில் (அன்று மூன்றாம் படிவம்-Third Form என்று பெயர்) படித்த யான், அதை நிறுத்திவிட்டு, என் ஊராகிய நெற்குப்பைக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் மேலைச்சிவபுரியில், சன்மார்க்க சபை கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரியில் தமிழ் படிக்கத் தொடங்கினேன். அவ்வூரினராகிய என் தாய்வழிப் பாட்டனார் மு.கும். குமரப்பர் குடும்ப உதவியுடன், நாள்தோறும் இரண்டுகல் தொலைவு நடந்து சென்றும் படிக்க நேர்ந்தது.

1943 ஆம் ஆண்டினை ஒட்டிய அந் நாட்களில் அறிஞர் அண்ணாவால், அவரது பேச்சாலும் எழுத்தாலும் ஈர்க்கப்பட்டுத் தமிழுணர்வுக்கு மாறியவர்களில் நானும் ஒருவன். பேராசிரியர் மெ. சுந்தரம், புலவர் சுந்தரசாமி, கவியரசு முடியரசன் போல்வார் நட்பும் தொடர்பும் அத்திசை நோக்கி என்னை அழைத்துச் சென்றன. நான் முதன்முதல் பாடநூலாகப் படிக்க நேர்ந்த, திரு.வி.க. எழுதிய 'முருகன் அல்லது அழகு' என்ற புத்தகம் என்னுள் விளைத்த பாதிப்பும் கூடுதலாகும். சமயம் சார்ந்த சமரசப் பார்வை, கடவுள் நம்பிக்கையுடன் கூடிய பகுத்தறிவுச் சிந்தனை இவற்றுக்கு இச் சூழல்களே அடித்தளமாயின.

அன்று 'திராவிடநாடு' என்ற அண்ணாவின் வார ஏடு, பல ஆண்டுகள் எனக்கு மட்டுமே பணம் கட்டி வந்து கொண்டிருந்தது. அவ்விதழை யான் படித்த கல்லூரி முதல்வர் . பி.ஆர்.மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையே, பிறரறியாமல் வீட்டிற்குக் கொண்டுவரச் சொல்லி, மறைமுகமாகப் படித்துவிட்டுத் திருப்பித் தருவார். 'திராவிட நாடு' படிப்பதுகூட அத்துணைத் தவறாகக் கருதப்பட்ட காலம் அது.

இவ்வாறு வளர்ந்த எனக்குத் தமிழைத் தவிர வேறு வாழ்வில்லாமல் போய்விட்டது. தமிழாசிரியனாக மாறிய யான், தனிப் படிப்பில் பொருளாதார பி.ஏ., பட்டத்திற்குப் படித்துத் தேறினேன். அதில் மூன்றாம் பிரிவில் எட்டுத்தாள்கள் ஆங்கில வழியின. அனைத்தும் படித்துத் தேறிய யான், பின்னர் தமிழ் முதுகலையே பயின்றேன், ஆர்வத்தினால்! தமிழால் யான் பெற்ற பேரும் செல்வமும் சீரும் சற்றும் குறைவுடையன அல்ல. ஒரு

வணிகக் குடியில் பிறந்த எனக்கு, அவ்வணிகப் பெருஞ்செல்வர்களுக்கு நிகரான மதிப்பையும் வாழ்வையும் தமிழ் எனக்குத் தந்தது.

எனக்குச் சில தனிப்பட்ட, பிறரினும் வேறுபட்ட, சற்று வித்தியாசமான சிந்தனைகள் உண்டு; எண்ணங்கள், கருத்துக்கள் உண்டு. அவற்றால் யான் புகழ்ப் பெற்றதைவிட இகழப்பட்டதும் உண்டு. பட்டம் பதவி அமைய அவை எனக்குத் துணை செய்ததும் உண்டு; கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமற் போகச் செய்ததும் உண்டு.

எவ்வாறோ, என் புலமை மீது மதிப்பு வைத்திருந்த ஐராவதம் மகாதேவன் எனக்குத் 'தினமணி' நாளிதழில் வாரந்தோறும் எழுத வாய்ப்பளித்தார். அவரை யான் முன்பின் அறியேன். ஜப்பானில் டோக்கியோ நகரில் நடைபெற்ற உலகமாநாடு ஒன்றில், என் ஜப்பானியத் தமிழ் மாணவன் தக்ககஷியின் முயற்சியால் யான் கலந்துகொண்டேன். தமிழகத் தொல்லியல் ஆய்விலும் தமிழிலும் பற்றும் தோய்வும் மிக்க ஐராவதம் மகாதேவன் தில்லி நடுவணரசின் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியாக அன்றிருந்தார். அப்பண்பாளரை அங்கு சந்திக்கும் பேறு பெற்றேன். தொடர்ந்து தினமணியில், 'நடைமுறைப் பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கணமாக' ஒரு தொடரை - 'வளர்தமிழ்: உங்கள் தமிழைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்' என ஐந்தரை ஆண்டுகள் எழுதினேன். "யான் ஆசிரியராக இருக்கும் வரை நீங்கள் தொடர்ந்து எழுதுவீர்கள்" என்று எனக்கு ஊக்கம் தந்தவர் அப் பெருந்தகை ஆவார்.

அவர் நேர்மை மிக்கவர். இந்திராகாந்தி அரசின் போக்குக்கு வளைய மறுத்து வேலையை விட்டவர்.

யானும் 'காக்கை பிடிப்பவன்' அல்லன். எனக்குப் பிறவியிலேயே அப் பழக்கம் கிடையாது.

எனக்கு ஒரு கருத்து உண்டு. தமிழகத்தில் வாழ்பவர் அனைவரும் தமிழர்களே; தாம் தமிழர் என்றே அவர்கள் உணர்தல் வேண்டும். யாரும் தம்மைத் தமிழுக்கு 'அன்னியப் படுத்திக்' கொள்ளக் கூடாது; அவர்கள் அவ்வாறு அன்னியப் படுத்திக் கொள்ள விடக்கூடாது; நாமும் அவர்களை அன்னியப் படுத்தக் கூடாது. இது என் எண்ணம். வீட்டில் தெலுங்கு, கன்னடம், சௌராஷ்டிரம் முதலாய் மொழிகளைப் பேசினும், தமிழுக்காகவே உழைத்துத் தமிழ்ப் புலமை பெற்று விளங்குபவர்களே இவர்களில் பெரும்பான்மையினர். மற்றவர்களையும் அவர்களைப் போல் தமிழுணர்வு வழிக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமே தவிர யாரையும் 'அயன்மைப்' படுத்தக்கூடாது என்பது என் கருத்து. அதுபோலப் பிராமணர்களும் - இற்றைச் சூழலில் தங்களைத் தமிழுக்கு அயன்மைப் படுத்திக் கொள்வது தவறு என்பது என் எண்ணம். சங்க காலம் முதல் இன்றுவரை வடமொழி தமிழகத்தில் இருந்து, பிணக்கமும் இணக்கமுமாய்ப் போராடியும், பெற்றும் கொடுத்துதவுதலுமாய் வளர்ந்தும் வந்துள்ளன. அன்றுமுதல், வடமொழி ஒரு 'சடங்கு மொழி'யாய்த் தமிழர்களால் ஏற்கப்பட்டுப் படிப்படியாய்க் கோயில்களிலும் நுழைந்து, தமிழைக் குடியேற்றிவிட்டது. இருப்பினும் இன்றும் பார்ப்பனர்களுக்குத் தமிழே தாய்மொழி என்றும், வடமொழி ஒரு 'தொழில் மொழியே' என்றும் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். இது, இருபக்கத்தாரும் என்னை எதிர்க்கும் சிந்தனை ஆயிற்று.

கேரள நம்பூதிரிகளுக்கும் தமிழகப் 'பார்ப்பனர்களுக்கும்' நிரம்ப வேறுபாடுண்டு. இவர்களில் பலர் தமிழக மகளிரையே மணந்து கொண்டவர்கள். மறைமலையடிகள் கூறுவதுபோல சிவாச்சாரியார், குருக்கள் என்றெல்லாம் குறிக்கப்படுகின்ற பட்டர் இன வகையினர் பலரும் தாய் தமிழினத்தவரே; பிழைப்புக் கருதிப் பூனூல் போட்டுக் கொண்டு மாறிக் கொண்டவர்கள். இன்றும் மரத்தச்சர்கள், கல்தச்சர்கள், சிற்பிகள் முதலானோர் பலர் தாமும் பூனூல் போட்டுக் கொண்டு, 'விசுவப் பிராமணர்' ஆன கதைதான் அது. பார்ப்பனர் வீட்டில் வழங்கும் உறவுப் பெயர்களும், சாதி அடைஒட்டுப் பெயர்களும், பெயரடை ஒட்டுக்களும், சில பேச்சுவழக்கு பழக்க வழக்கங்களும் அவர்களை, வேதங்கற்ற மறையவர்களேயாயினும், 'நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன்' என்றாற்போலத் தமிழர்களாகவே இனங்காட்டுவனவாகும். தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த அந்தணர்கள், ஆசான்மார், கணியன் எனப் பட்டோர், இசைவல்ல பாணர் பரம்பரையினர், பார்ப்பனர் என வாழ்ந்தோர் பலரும் ஒருங்கிணைந்த ஒரு தோற்றமே காணப்படுகிறது. இவர்கள் தம்மை 'ஹைபர், போலன்' கணவாய் வழிவந்த ஆரியர் வழி மரபினரே தாம் என எண்ணுவதும் தவறு; பிறர் அவர்களை அவ்வாறு மேன்மேலும் நீக்கிப் பிரிப்பதும் தவறு. பெரியார் சொன்னதுபோல் 'பிராமணீயமே தவறு; அக் கோட்பாட்டாளரே தம்மை அயன்படுத்திக் கொள்வர்'. யான் எழுதியது ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை. இதுபோலத் திருக்கார்த்திகையே வடவரால் தீபாவலியாகக் கொண்டாடப்பட்டுப் பிறகு அது நம்மிடம் இப்போது தீபாவலியாகப் புகுந்துகொண்டது என்றும்

தமிழரின் மகார் நோன்பே இன்றைய நவராத்திரியாகப் பிறகு மாற்றப்பட்டது என்றும் சங்க இலக்கியச் சான்று காட்டி இதுபோல் பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன்.

எனது தினமணிக் கட்டுரையைப் படித்த, முத்தமிழறிஞர் டாக்டர் கலைஞரவர்கள், என்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு, முரசொலியில் என்னைக் கடுமையாக 'விமர்சனம்' செய்து, கடுஞ்சொல்லால் சுட்டி, என் பெயரைக் குறிப்பிடாமல், எழுதிவிட்டார். பலர் அதை என்னிடம் கொண்டுவந்து காட்டினர். அதன்பிறகும் யான் கலைஞர்மீது வைத்திருந்த மதிப்பை இழந்தேனில்லை. உண்மை ஒருநாள் விளங்கிவிடும் என்பது என் நம்பிக்கை!

இப்போது, நம் மொழிப்போர் எல்லாம் 'மழலையர் பள்ளிகளில் எல்லாம் தமிழே பாடமொழி, பயிற்றுமொழி ஆகவேண்டும்; அதற்கு வழிகோலும் வகையில், தமிழை உயர் கல்விமொழி, தொழில் நுட்பக் கல்விமொழியாக ஆக்க வேண்டும்' என்பதேயாகும். 'ஆட்சிமொழி வெற்றிகூட அதன்வழிப்படும்' என்பது எம் எண்ணம்.

1989இல் மீண்டும் கலைஞரவர்கள் எனக்குத் 'திரு.வி.க.' விருது கொடுத்தபொழுது, யான் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தேன். "தமிழை உயர்கல்வி மொழியாக - மருத்துவம், பொறியியல் போலும் தொழிற்கல்வி பயிலும் மொழியாக ஆக்கவேண்டும்" என்றேன். "இதனை ஒரு புலவரின் வேண்டுகோளாக அல்லாமல், ஆணையாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்" என்று, அன்று கலைஞரவர்கள் சொன்னது இன்றும் என் நினைவிலோடுகிறது. இதை மறுநாள் பதினைந்து இதழ்கள் "தொழிற்கல்வியும் தமிழில் தரப்படும். முதல்வர்

அறிவிப்பு” என்பதாக வெளியிட்டிருந்ததை, இன்றைய தினமணி ஆசிரியர் இராம.திரு.சம்பந்தம் அவர்கள் வெட்டி எடுத்து அனுப்பியவை, இன்றும் என்பால் உள. இதை மறுத்து ‘இந்து’ ஆங்கிலநாளிதழில் சிலர், “அது என்ன? ஒரு புலவர் கேட்பது; முதல்வர் அதை ஏற்பதா” என்றும் ‘தமிழில் தொழிற்கல்வியைத் தந்தால் உலகமே இருண்டுவிடும்’ என்றும் கடிதங்கள் எழுதி வெளிவந்திருந்தன.

இன்றும் பலர் இத் ‘தமிழ்வழிக் கல்விப்’ பேரியக்கம் பற்றித் தவறாகவே கருதி, பகையாக எண்ணி, என்னையும் என் நண்பர்களையும் தீவிரவாதிகள் போலவும் அரசுக்கு எதிரானவர்கள் போலவும் வேண்டாதவர்கள் போலவும் அரசிடமும் கலைஞரிடமும் ஏன்-எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களிடமும் தவறான கருத்தைப் ‘பற்றவைத்து’ எங்களைப் புறக்கணிக்கத் தூண்டுகின்றனர். அவர்கள் சூழ்ச்சியே வெற்றி பெறுகிறது. இருந்தாலும் ஒரு கொள்கைக்காகப் போராடக் களத்தில் இறங்கிவிட்ட நாங்கள் இனிப் பின்வாங்க எண்ணவில்லை. எல்லோர்க்கும் நல்லதை எண்ணியே இவ்வியக்கம் நடைபெறுகிறது. அது தவிர யாரொடும் ‘பகை கொள்ளும்’ எண்ணம் எமக்கில்லை.

இத்தகையதொரு பேரியக்கத்திற்கு ‘மதலையாம் சார்பாக’ விளங்கிய முதறிஞர் வ.கப.மாணிக்கம் மறைந்து விட்டார். முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம் அடித்துப் பேசும் ஆற்றலாளர். அவரும் இன்றில்லை. இக்கருத்தை வற்புறுத்தி வந்த பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையன் இப்போது இயற்கை எய்திவிட்டார். எஞ்சி இருப்பவர்கள் ஒருசிலரும் இன்றோ, நாளையோ,

ஓராண்டிலோ, சில ஆண்டுகள் கழித்தோ ஒருவரை ஒருவர் பிரியத்தான் போகிறோம்!

அதற்குள் ஒரு விதை போட்டுவைத்தால், அது பிறகு ஓர் ஆலமரமாக அடுத்த நூற்றாண்டிலாவது வளர்ந்து விடாதா என்ற ஆர்வமே இக் கட்டுரைகளின் நோக்கமாகும். இன்று ஓர் அடித்தளமிட்டு வைத்தால் அடுத்த நூற்றாண்டில் ஒரு மணிமண்டபம் அதன்மீது எழுப்பப்படவும் கூடுமன்றோ? அதனால்தான் இவ்வழக்குரைகள் மக்கள்முன் வைக்கப்படுகின்றன.

இத் தமிழ்வழிக் கல்வி இயக்கத்தில் இன்று மிகக் கூடுதலாக, அதே நினைவாக, இரவும் பகலும் எண்ணி ஈடுபடுவோர் மிகப் பலராவர்.

பேரறிஞர் மா.நன்னன், சிலம்பொலி சு.செல்லப்பன், மாண்புமிகு அமைச்சர் தமிழ்க் குடிமகன், பதிப்புச் செம்மல் ச.மெய்யப்பன், வள்ளுவத்தவம் செய்யும் இரா.இளங்குமரன், புதுச்சேரிப் பேராசான் இரா.திருமுருகனும் அவர்தம் நண்பர்களும், தஞ்சைப் பேராசான் விருத்தாசலமும் அவர் நண்பர்களும், நாகர்கோயில் பச்சைமாலும் அவர்தம் நண்பர்களும், நாமக்கல் ப.சுப்பண்ணனும் அவருடைய நண்பர்களும், துணைவேந்தர் க.ப.அறவாணன், பேராசிரியர் இரா.இளவரசு; மொழிப் போராளி நா.அருணாசன், சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன், வள்ளல் நா.மகாலிங்கனார், துணைவேந்தர் ச.முத்துக்குமரன்; தமிழ்ப்பணி பெருங்கவிக்கோ.வா.மு.சேதுராமன்; போர்ப் படைத் தளபதி எனத் திகழும் புலவர் த.சுந்தரராசனும் அவர்தம் நண்பர்களும் என இவ்வாறு நூற்றுக்கணக்கான

தலைமைவாய்ந்த பெரியவர்களையும் தமிழ் அமைப்புக்களையும் ஆயிரக்கணக்கான ஆர்வலர்களையும் பட்டியலிடலாம்.

தமிழகத்தின் பெருங்குறை தமிழ் இங்கு தமிழாசிரியர்களுக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்று கருதப்படுவதுதான். ஓர் உயர்நிலைப்பள்ளி, ஒரு கல்லூரியில்கூட இதைப் பார்க்கலாம். தமிழாசிரியர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாம் தமிழுக்கும் தமக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை என்பதுபோல நடந்து கொள்வார்கள். ஒருவேளை, அவர்கள் வாயைத் திறந்தால் அது தமிழையும் தமிழாசிரியர்களையும் கேலி, கிண்டல் செய்வதாக இருக்கும்; அல்லது தமிழுக்கு மாறான, எதிரான, தேவைப்படாத கருத்தைச் சொல்வதாக இருக்கும்.

இந்தியாவிலுள்ள மற்ற மொழியாளர்களிடம் யான் இந்த வேற்றுமையைக் கண்டதில்லை. ஓர் உதாரணம்: கன்னட மாநிலத்தில், சாகித்திய அக்காதெமி விருதையும் ஞானபீட விருதையும் தமது தாய்மொழியாம் கன்னடத்தில் எழுதியதற்காகப் பெற்ற சிலர் சிவராம காரந்த், யு.கே.கோகாக், யு.ஆர்.அனந்தமூர்த்தி போன்றவர்கள் பிற துறை வல்லுநர்கள், ஆங்கிலப் பேராசிரியர்கள்! கேரளத்திலும் மலையாள மொழி, இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றிய, பணியாற்றி வருகின்ற பலர் ஆங்கிலப் பேராசிரியர்கள்! ஒருமுறை புதுதில்லியில், சாகித்திய அக்காதெமி சார்பில், இந்திய வரலாற்றுப் புதினங்கள் தோன்றி வளர்ந்த நூற்றாண்டைக் கொண்டாடும் கருத்தரங்கு ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் யான் தமிழ் மொழியில் வரலாற்றுப் புதின வளர்ச்சிபற்றி ஒரு கட்டுரை - சிறப்பாகக் 'கல்கி' அவர்களைப் பற்றி விளக்கிப்

படித்தேன். “வரலாற்றுப் புதினமென்பது வெறும் அரசர்கள் பற்றிய வாழ்க்கையையும் போர்களையும் பற்றியதாக மட்டும் இருத்தல் கூடாது. எங்கள் கல்கியின் வரலாற்று நாவல்கள் அவ்வக் கால அரசியல் சார்ந்த கலை இலக்கியப் பண்பாட்டு நாகரிக வளர்ச்சி வரலாறாகக் காணப்படும்”, என்று யான் கூறியதைப் பின்வந்த சிலர் பாராட்டியதும் நினைவிலுள்ளது. அக் கருத்தரங்கு குறிப்பாக மலையாள மொழி வரலாற்றுப் புதினங்களை மையமிட்டதாகும். அதனால், தில்லியிலுள்ள சுவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் பலர் மலையாள மொழி வரலாற்றுப் புதினங்கள் பற்றி மிகச் சிறப்பாக ஆய்வுரை வழங்கினர். அவர்கள் அனைவரும் சுவகர்லால் நேரு மத்தியப் பல்கலைக் கழகத்தில் வெவ்வேறுதுறை சார்ந்த பெரும் பேராசிரியர்கள். தமிழனாகிய எனக்கு இது வியப்பைத் தந்தது.

தமிழகத்தில் என்றால் பிறதுறைப் பேராசிரியராக உயர உயர, ஒரு பதவியில் அதிகாரியாக உயர உயரத் தமிழைப் பற்றித் தாழ்வாக எண்ணவும் தமிழே தெரியாதவர்போல் நடிக்கவும் முற்படுவார்கள். இவர்களில் பலரும் தமிழிலுள்ள ஒரு நாவலை, கதையைப் படித்ததாகக் காட்டிக் கொண்டால்கூட ‘கேவலம்’ என ஒதுங்கிக் கொள்வார்கள்! அவ்வளவு பெரியவர்கள் இவர்கள்! அந்த அளவு ‘தாழ்வு மனப்பான்மை’ இவர்களுக்கு!

இவர்களில் சிலர் எங்களுக்குத் தமிழில் பேசுவாய்ப்பளிப்பதில்லை; தமிழாசிரியர்கள் எங்களை அழைப்பதில்லை; எங்களுக்குத் தமிழில் பேசினால் ‘சரியில்லை’ என்று குறை கூறி, மனத்தளர்வை

ஏற்படுத்துவார்கள் என்றெல்லாம் கூறி, தாங்கள் தமிழைப் புறக்கணிப்பதற்கும் தமிழாசிரியர்களே காரணம் என்று, அவர்கள் மீது பழிபோடுவார்கள். இதுவும் தப்பிக்கும் வழியே அல்லாமல் உண்மையன்று. அவரவர்கள்தான் முன்வந்து ஆர்வம்காட்டி முயன்று பெயர் பெறவேண்டும்.

இன்னொரு பெருங்குறை, இங்கு மழலையர் நாவில் தமிழ் தவழவில்லை என்பது பற்றியும், உயர்கல்வி எல்லாம் தமிழ்வழியாக வரவேண்டும் என்பது பற்றியும் கவலைப்படுபவர்கள், சிந்திப்பவர்கள், போராடுபவர்கள் எல்லோரும் தமிழாசிரியர்களே; பிறதுறைப் பேரறிஞர்கள் சிலர் மட்டுமே இதுபற்றிச் சிந்தித்து, வாய் திறந்து பேசுகின்றனர். அன்று தமிழ்வழிப் பட்டப் படிப்பை வற்புறுத்தி, மேதகு இலக்குமணசாமி முதலியாரை எதிர்த்து, சட்டமன்றத்தில் 'வெள்ளை அறிக்கை' அளித்த, மூத்த அரசியற் பேரறிஞர் சி.சுப்பிரமணியம் உட்பட, இன்று தமிழகத்தில் உள்ள பெரியவர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், கட்சித் தலைவர்கள் பலரும் பாலர் பள்ளிகளில் தமிழே இல்லையே என்பதுபற்றி வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. பள்ளிகளெல்லாம் மெட்ரிகுலேசனாகி, தமிழே இல்லாது போனதற்கு யார் காரணம்; எந்த அரசு காரணம்; எவ்வாறு இது நுழைந்து பரவி ஆட்கொல்லி நோய்போலத் தமிழகத்தையே கவ்விக் கொண்டுள்ளது; தமிழையே படிக்காமல் ஒருவர் பட்டம் பெற்று வெளியேறிவிடலாமென்ற மிகக் கேவலமான - அவமானமான - அடிமைத்தனமான நிலைமையை மாற்றுவது எப்படி - பத்தாம் வகுப்புக்கு மேலேதான் பிறமொழிப் படிப்பு நுழைய வேண்டுமென்ற காந்தியடிகள் கருத்து என்ன ஆயிற்று - இன்ன பிற பற்றி

ஒரு பெரியவர் வாய் திறப்பார்? ஓர் அரசியல் தலைவர் அலசி ஆராய்வார்? ஒரு கல்வியாளர் தம் சிந்தனையை வெளிப்படையாகச் சொல்வார்? யாருமே இல்லாத வேறு கதியில்லை என்ற நிலைமை அல்லவா இருக்கிறது? இது தகுமா? முறையா?

இந்த அரசியல் தலைவர்களுக்கு மேடையில் ஏறித் தமிழில் பேச என்ன 'அருகதை' இருக்கிறது? தமிழுக்கு உயிரைக் கொடுப்பதாகக் கர்ச்சிக்கலாமா? வெட்கமாக இல்லை? ஒருபுறம் முற்றிலும் தமிழ் அழிந்து கொண்டிருக்கிறது; கோடிக்கணக்கான உலகத் தமிழ்க் குழந்தைகள் உள்ளத்திலும் நாவிலும் வாழ்விலும் தமிழ் மறைந்துபோய்க் கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலைமையில் நடுவணரசிலும் தமிழை ஆட்சிமொழி ஆக்கப் போகின்றோமாம்! தமிழை உயர்தனிச் செம்மொழி ஆக்கப் போகின்றோமாம்! தமிழைச் சீர்திருத்தி எழுத்துவரிவடிவ எண்ணிக்கையைக் குறைக்கப் போகின்றோமாம்! இந்தக் கொடுமையை யாரிடம் சொல்வது? என்கே முறையிடுவது?

தமிழின் இன்றைய நிலையை முழுவதும் அறிந்தாக வேண்டும். ஏறத்தாழ 22 நாடுகளில் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். நான்கைந்து நாடுகளில் மட்டுமே தமிழ் பேசும் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். அங்கும், தாய்த் தமிழகமாகிய இங்கும் தமிழ் எவ்விதத்திலும் பயன்படும் மொழியாக இல்லை; வருமானம், வேலைவாய்ப்புத் தரும் மொழியாக இல்லை. ஓரிடத்தில் கூட இல்லை. நாளும் வணங்கும் கோயிலில்கூட அது பயன்படா மொழியாகவே உளது. இதனால் உலகெங்கும் - தாய்த் தமிழகத்திலும் தமிழ் கற்போர் தொகை குறைந்து வருகிறது; தமிழை வாசிப்போர் - வரவரக்குறைந்து வருகின்றனர். பிறமொழி

மோகத்தால் தமிழ் ஒரு கலப்பட மொழியாகி வருகிறது. அதற்குத் திரைப்படம், தொலைக்காட்சி முதலிய மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்கள் பெரும் பணியாற்றி வருகின்றன.

மலேசியாவில் தமிழ் இன்றும் இருப்பதற்குக் காரணமே, அங்குள்ள பல ஆயிரம் தமிழ்ப் பள்ளிகள்தான்; மூவாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தமிழாசிரியப் பதவிகள்தான்! வரவர அங்கே தமிழ்ப் பள்ளிகள் மூடப்பட்டு வருகின்றன. சிங்கப்பூரில் தமிழ் ஒரு தேசிய மொழி - நானூறுக்கும் மேற்பட்ட தமிழாசிரியப் பதவிகள் உள்ளன. அங்கேயும் ஊற்றம் மிக்க நல்ல தமிழைக் கற்பிக்க நம் உதவிகள் தேவை. அங்குள்ள தமிழாசிரியர்கள் மேன்மேலும் தமிழ்படிக்க, ஆய்வுப் பட்டம் பெற அவாவுகிறார்கள். அங்கும் பள்ளிகளில் தமிழ்க் கல்வி, முன்பு பெற்றிருந்த சிறப்பை வரவர இழந்து வருவதாகக் கூறப்படுகிறது. மொரீசியசுத் தீவில், தமிழ்க்கல்வியை வளர்க்க நினைக்கிறார்கள். துணையும் உதவிகளும் போதிய அளவில்லை!

இவை அனைத்திற்கும் அடிப்படையாகத் தமிழகத்தில் தமிழ் அழுத்தமாக இடம் பெற வேண்டாமா? இங்கே தமிழ் தழைத்தாலல்லவா உலகெங்கும் தமிழ் தழைக்கும்? இங்கேயும் தமிழ் வேலைவாய்ப்பு மொழியாக, பயன்படும் மொழியாக, வருமானம் ஈட்டும் மொழியாக ஆக்கப் பட்டாலல்லாமல் அது மதிக்கப் படாது. கற்கப்படாது; போற்றப்படாது. தாய் வீட்டிலேயே தமிழுக்கு இந்தக் 'கதி' என்றால், சேய் நாடுகளில் எல்லாம் தமிழுக்கு 'அதோகதி' தானே ஏற்படும்?

வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை, எரிமுன்னர் வைத்தூறு போலக் கெடும்

என்பது வள்ளுவர் நமக்கு அறிவுறுத்தியவழி. வைக்கோல் கட்டுக்களை, நெருப்பின்முன் வைத்தால் கணப்போதில் வெந்து நீறாகிவிடும். வரும் முன்னர்க் காவாதான் வாழ்வும் விரைந்து கெடும் என்பதை உவமை விளக்குகிறது. தமிழுக்கு உலகெங்கும் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாக உளது என்பதையே, தமிழ் இயக்கத்தின் சார்பாக, மக்கள் நீதி மன்றத்தின்முன் வைக்கின்றோம்.

அரசன்முன் வழக்காடிய கண்ணகிபோல், 'தேறா மன்னர் செப்புவதுடையேன்' என்று யாம் சினத்தோடு தொடங்கவில்லை. அன்புடனும் பரிவுடனும் வேண்டுகின்றோம். எம் வழக்குரைகளைக் கேட்டு, மாறுபட்ட கருத்துடையவர்களை எதிர்வழக்காட அழைக்கின்றோம். 'உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசாதீர்' என்று அழைக்கின்றோம்!

தமிழியக்க அன்பர்கள் இவ்வழக்குரைகளை நன்கு அறிந்து, நாடெங்கும், ஊரெங்கும், மக்கள் உள்ளமெங்கும் இக் கருத்துக்களைப் பதிவிக்க வேண்டுமெனவும் அதனால் நமது தமிழியக்கம் - மக்களியக்கமாக மாற ஆவன அனைத்தும் செய்யவேண்டுமெனவும் ஆர்வலர்களை அழைக்கின்றோம்!

மனமிருந்தால் வழிபிறக்கும்

இன்றைய நம் பாரதப் பிரதமர், எதிர்க்கட்சியினரிடத்தும் நல்லவர் எனப் பெயரெடுத்தவர். அவர் ஐ.நா. சபையில், 24-9-'98, வியாழனன்று, இந்தி மொழியில் உரையாற்றியுள்ளார். அவர் ஆங்கிலம் அறியாதவரல்லர். தாய்மொழிக்காக வாதிடுபவர்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலம் அறியாதவர்கள் என்றோ, ஆங்கில மொழியின் எதிரிகள் என்றோ கருதுவது தவறு என்பதற்கு ஒரு நல்ல முன்னுதாரணம் தந்துள்ளார்.

நியூயார்க்கில் உள்ள பாரதிய வித்தியா பவனில், 26-9-'98 சனிக்கிழமை தமக்கு அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பின்போது, அவர் “இந்தியாவில் பலமொழிகள் உள்ளன. அவை யாவும் செம்மையானவை. வருங்காலத்தில் பிரதமராக வருபவர்கள் தத்தம் தாய்மொழியிலேயே பேசுவது சிறந்தது. ஐ.நா.வில் எந்த மொழியிலும் பேசுவது கடினமன்று. ஏனெனில் அதற்குரிய மொழிமாற்ற வசதி அங்கு உள்ளது” என மனத்திறந்து கூறியுள்ளார்.

இதிலிருந்து சில சூழல் மாற்றங்கள் உருவாகி வருவதை நாம் உணரலாம். இந்தி ஒன்றே பொதுமொழி, இந்தியாவின் மொழி இந்தியே என்பதான ஒரு தோற்றத்தையே இதுவரை பெரிய தலைவர்கள் எல்லாம் வெளிப்படுத்தி வந்தனர். ஐ.நா. சபை போல, இந்தியப்

பாராளுமன்றப் பேரவைகளிலும் தத்தம் தாய்மொழியில் பேசலாம் என்றும் அங்கு போல இங்கும் உடனடி மொழி மாற்று வசதிகளை ஏற்படுத்தலாம் என்றும் கருத்துருவாகி வருவது நல்ல அறிகுறியேயாம். அவரே கூறியிருப்பது போல, ஆங்கிலத்திற்கு எதிரானது அன்று இது; ஆங்கிலம் அறியாமையால் விளைந்ததும் அன்று. ஆங்கிலம் கற்க வேண்டும், நிறைந்த ஆங்கிலப் புலமை வேண்டும், ஆங்கிலத்தால் நாம் உலகத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும். உண்மையே. அதற்காகத் தாய் மொழியை விட்டுவிடுவது; புறக்கணிப்பது; மதிக்கவே மறுப்பது; இழிவுபடுத்துவது அடிமைகளின் செயலாகும்; அறியாமையின் விளைவாகும். அப்படிச் செய்பவர்களைப் படித்த முட்டாள்கள் என்றும் தன்னுணர்ச்சி அற்றவர்கள் என்றும் தன்முகவரியை இழந்தவர்கள் என்றும் உலகம் தூற்றும். அடல் பிகாரி வாஜ்பேயி, தாம் ஒரு சுதந்திர நாட்டின் தலைவரென்பதையும் தன்மானம் உள்ளவர் என்பதையும் உலகம் உணரச் செய்துள்ளார்.

இன்று நல்ல அரசியல் சூழல் உருவாகிறது. முன்னைய ஐக்கிய முன்னணி அரசிலும் இன்றைய பா.ஜ.க. கூட்டணி அரசிலும், தென்னாட்டின் - தமிழகத்தின் பங்கு 'தேருக்கு அச்சாணி' போலக் கணிசமானது; முக்கியமானது. ஆணி கழன்றால் தேர் உருளும் என்ற நிலை, இனி என்றும் தொடர வாய்ப்புள்ளது.

தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் 14-10-1995 இல் தினமணியில் எழுதிய கட்டுரையில் "அறிவியல் தமிழ் மட்டுமிருந்தால் போதாது. உணர்வுபூர்வமான தமிழும் இருக்கவேண்டும்,

இல்லாவிட்டால் தமிழன் வளர மாட்டான்” என்றும் “இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழுக்கு ஊறு நேர்ந்தபோதெல்லாம், தாய் மொழியாம் தமிழைச் சாயவிடாமல் பாதுகாத்த முயற்சிகளுக்குப் பஞ்சமில்லாமலே இருந்திருக்கிறது” என்றும் “என்றென்றும் நம் தமிழ் வாழ - அறிவைச் செலுத்துவோம் - ஆற்றலைக் காட்டுவோம் - ஆதிக்கம் தகர்ப்போம் என்று குளுரைப்போம்! சுடர்முகம் தூக்குவோம்” என்றும் எழுதியுள்ளவை தமிழராவார் அனைவர்தம் நெஞ்சிலும் ஆழப் பதிந்துள்ளன.

அதன் விளைவாகவே இன்று இக் கட்டுரைத் தொடர் அமைகிறது.

நம் குறிக்கோள் தெளிவானது. உலகளாவிய சுதந்திர நாடுகள், முன்னேறிய நாடுகள், சான்றோர்கள் சிந்தனை வழியாக உருவானது. மழலையர் பள்ளி முதல், பல்கலைக் கழகப் பட்டப்படிப்பு, தொழிற்கல்வி, ஆய்வுப் படிப்பு முடியத் தாய் மொழியே முதன்மை இடம் பெறவேண்டும். உடனடியாகத் தாய்மொழி வழியாகவே மழலையர் பள்ளிகளும், தொடக்கப் பள்ளிகளும் நடைபெறவேண்டும். தொழிற் கல்விகளில் - மருத்துவம், பொறியியல் போன்றவற்றில் தமிழ் வழிக் கல்வியை உடனே தொடங்கவேண்டும்.

பொறியியல் மேலாண்மைக் கழகத்தினர் ஒப்புதல் தரவில்லை; அதனால் தாய்மொழிவழிப் பொறியியல் கல்வியைக் கைவிட்டோம் என்று அரசு கூறவே கூடாது. ‘சட்டி சுட்டதடா; கைவிட்டதடா’ என்று கைவிட்டது முறையன்று. நம்மை நாமே இழிவுபடுத்திக் கொள்வது அது. காவிரிப் பிரச்சினையிற்போலத் தொடர்ந்து

போராடி, இசைவு பெற்றுத் தாய்மொழி வழிப் பொறியியல் கல்வி தொடங்கியதைத் தொடர்ந்திருக்க வேண்டும். நம் அரசே 'ஆற்றில் ஒரு கால், சேற்றில் ஒரு கால்' எனத் தயங்குவதாக ஐயம் எழுகிறது. நம் தமிழக உயர் கல்வியாளர்கள் பலர் "உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசி"த் தமிழக அரசுக்குத் தவறான வழிகாட்டுகிறார்கள். அவர்கள் ஒன்றும் சீனிவாச சாஸ்த்திரியாரைப்போல, ஆர்க்காடு இராமசாமி முதலியாரைப் போல, ஆங்கிலத்தில் புலிகளும் அல்லர். தாம் படித்த ஆங்கிலத்தை, மனப்பாடத்தை ஒப்பித்தபடி இருந்து, தமது மதிப்பை-மேலாண்மையைக் காத்துக்கொண்டு, அதே வேலையாக இருக்கத் தெரிந்தவர்கள். இவர்களுக்குத் தாய்மொழிவழிக் கல்வியில் நம்பிக்கை இல்லை. இவர்களை நம்பித் தமிழக அரசு மோசம் போகிறது. நம் பிரதமர் வாஜ்பேயி அவர்களிடம் பேசிக்கூடத் தாய் மொழிவழி உயர்கல்வியை நாம் தொடங்கிவிடலாம். அப்போதும் இவர்கள் தடைகளையே அடுக்குவார்கள். கலைச்சொற்கள் உருவாகவில்லை என்பார்கள்; புத்தகங்கள் வெளிவரவில்லை என்பார்கள்.

தமிழகத்தில் எதிர்க் கட்சிகளுக்குத் தெளிவான மொழிக் கொள்கை இல்லை. ஒருவர், மத்தியில் பத்தொன்பது மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்றால், அதைப் பார்த்து-அதாவது அந்தத்தீர்மானத்தைப் பார்த்துத் தாமும் தேர்தல் காலத் தீர்மானம் எழுதி, தங்கள் தாய்மொழிப் பற்றை வெளிப்படுத்துபவர்கள் இவர்கள்! நடுவணரசில் நம் தமிழ் ஆட்சிமொழியாக வேண்டும் என்று தீர்மானம் போடுகிறோமே; நமக்கு இதுபற்றிய

திட்டம் ஏதும் தெரியுமா? முதறிஞர் வ.சுப.மா. அன்றைய நிலையில், ஆங்கிலம் உட்படப் பதினைந்து தேசிய மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக-பாராளுமன்றப் பொதுமொழியாக என்னென்ன திட்டம்-எவ்வெவ்வாறு செய்யவேண்டும் என்று மிகத் துல்லியமாக, உலக மொழிகளின் புள்ளி விவரப் பட்டியல்களோடு தந்துள்ளாரே; அதுபோல் தமக்கு ஏதும் தெரியுமா என்று இக்கட்சிகள் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.*

“ஏதோ எல்லோரும் தாய்த்தமிழுக்கு உடல் பொருள் ஆவியைத் தருகிறோம்” என்று முழங்குகிறார்கள்; நாமும் முழங்கி வைப்போம்; அவர்கள் கர்ச்சித்தால் நாமும் கர்ச்சித்து வைப்போம்! இதுதான் நிலை!

தமிழ்நாட்டின் நிலை என்ன? இங்கேயே தமிழ் ஆட்சி மொழியாக முழுமைபெறவில்லையே, ஏன்? நம் கல்லூரிகளின் நிலை என்ன? நம் பள்ளிகள், அதுவும் மழலையர் பள்ளிகளின் நிலை என்ன? தமிழே தெரியாத, தமிழைக் கொச்சைப் படுத்துகிற, தமிழைக் கலப்படமாக்கிக் கொல்கிற, தமிழ் உச்சரிப்பு வராத கோடிக்கணக்கான பிள்ளைகளை-பள்ளிகளைக் கண்ணெதிரே வளர்த்துக் கொண்டு-தமிழகத்திலேயே இனித் தமிழில் ஆட்சி செய்யமுடியுமா? இன்னும் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் தமிழே தெரியாத அல்லது அரைகுறையாகத் தெரிந்த இளைஞர்களே பதவிகளுக்கு வரப்போகிறார்கள். அன்று அவர்களை வைத்துக் கொண்டு, தமிழகத்தில்கூடத் தமிழில் ஆட்சிசெய்ய

* வ.சுப.மாணிக்கம், 'தலைவர்களுக்கு' பாரிநிலையம், சென்னை, 1965.

முடியாதே? பிறகு நாம் நடுவணரசிலும் தமிழை ஆட்சி மொழியாக்கி வெற்றி கண்டு என்ன செய்யப் போகிறோம்?

தமிழ் சிதைந்தபிறகு தமிழை 'உயர்தனிச் செம்மொழி' என முழங்குவது; தமிழே தெரியாதவர்கள் வளர்ந்த பிறகு 'தமிழை ஆட்சி மொழி' ஆக்குவது-இவை பிறர் நகைக்கத் தக்க முரண்பாடுகள் அல்லவா என்று, இங்கு ஓர் எதிர்க்கட்சிக்குக் கூடச் சிந்தனை இல்லை. முற்போக்குச் சிந்தனையுடையவை கம்யூனிசக் கோட்பாடுகள். உலக நாடுகளில் இச் சோஷலிசப் பார்வையுடைய சிறிய சில நாடுகள் கூடத் தாய்மொழி மூலம் கல்வி என்பதை முழுவதும் போற்றி, ஆங்கிலத்தை ஓரளவு தொடர்பு மொழியாக ஏற்பதுடன் நின்று விடுகின்றன. இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு மட்டும், இதில் முற்போக்குச் சிந்தனை என்பது மொழிபற்றி மட்டுமே அறவே கிடையாது. மார்க்சிஸ்ட்டுக் கம்யூனிஸ்டுகளும் கருத்தரங்குகளோடு சரிஎன அமைதி காக்கின்றனர்.

தாய்மொழி வழிக் கல்விக்காகப் போராட, அவ்வாறு புறக்கணிக்கும், பள்ளிகளை எதிர்த்து மறியல் செய்து புத்தி புகட்ட, அரசுக்கு அறிவுறுத்துமாறு ஒரு தாய்மொழிவழிப் பேரணி நடத்த என நேரடி நடவடிக்கைகளில் யாரும் ஈடுபடுவதில்லை.

சாதிக்காகக் கட்சி நடத்துபவர்கள் ஒன்றைச் சிந்திப்பதே இல்லை. தம் சாதி தாழ்ந்தது; பிற்படுத்தப்பட்டது என்றும் தாம் பல நூற்றாண்டுகளாகச் சாதி வேற்றுமையால் அழுத்தப்பட்டுவிட்டோம் என்றும் கருதும் அவர்கள் தாம் மொழியாலும் அழுத்தப்பட்டு -அடிமைப்படுத்தப்பட்டதை எண்ணிப் பார்ப்பதும்

இல்லை; எடுத்துச் சொல்வதும் இல்லை. தலைமைப் பீடத்திற்குப் போட்டியிடும் தலைவர்கள் பல்கியுள்ள அளவு, ஆழமான சிந்தனையுள்ள-தங்கள் மக்களை முன்னேற்றும் நெறிமுறை அறிந்த-திட்ப நுட்பமுள்ள திறமை வாய்ந்த தலைவர்கள் வாய்க்கவில்லை. தங்கள் கட்சிக்குரிய குலத்தவர்கள் யாவரும் ஏழை எளிய மக்கள்; தமிழைத் தவிர வேறு அறியாதவர்கள். அதுவும் தமிழைக் கூடச் சரிவரப் படிக்கவிடாது உழைக்கும் வர்க்கத்தவர்கள். தங்கள் இனத்தவர் பிறர்போல் மிகமிக உயர்ந்த நிலைக்குப் போகவேண்டுமேல்-விரைந்து முன்னேற வேண்டுமேல் அவர்களுக்கு தமிழ் மொழிக் கல்வியும் தமிழ் வழியில் உயர் கல்வியும் அமைந்தால்தான் உண்மையான மறுமலர்ச்சியுண்டாகும் என இவ்வாறு அவர்கள் எண்ணிப் பார்ப்பதே இல்லை.

இந்த இடத்தில் பிறிதோர் உண்மையையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். முதன் முதல் தமிழில் மருத்துவ நூல் ஒன்றை எழுதிய டாக்டர் சவரிராயன் ஏகதாசன், தாமே எழுதிய ஆங்கில முன்னுரையில் குறிப்பிடும் செய்தி அது. அவர் இலண்டனில் மருத்துவ மேற்படிப்புக் கற்று, அங்கு சிறிது காலம் மருத்துவப் பணியும் செய்த சிறந்த மருத்துவப் பேரறிஞர். "புதிய புதிய அறிவியல் தொடர்பான அறிவுப் பரவல் அயல்மொழிக் கல்வியால் தடைப்படுகிறது. தாய் மொழி மூலம் கல்வியிருந்தால் வீட்டில் பெற்றோருடனும் தெருவில் நண்பர்களுடனும் பல முக்கிய சமயங்களில் அறிஞர்களுடனும் பழகும்பொழுது இந்த அறிவியல் கலையியல் பற்றியவை எல்லாம் அனைவருக்கும் புரியும்

படியான தாய்மொழியில் பேசப்படும். அவ்வாறு பேசப்படப் பேசப்பட ஒருவகையில் எளிதான அறிவுப் பரவலுக்கு வாய்ப்புண்டு”.

“கணக்கியல், மருந்தியல், பொறியியல் யாதாயினும் எந்த ஒன்றிலும் உலகப் பொதுப் பண்பும் உண்டு; அந்தந்த நாட்டிற்கான சிறப்புப் பண்பும் உண்டு. அறிவியல் சார் கல்விப் பரவலால் ஒரு நாட்டில் புதிய பண்பாடும் பரவுகிறது. தமிழ் வழியில் கற்றால் மட்டுமே நமக்கேற்றவாறு இப்பண்பாட்டு முன்னேற்றம் அமையும். ஏழை எளிய மக்களிடமும் ஊடுருவும் இப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியே ஒரு நாட்டு முன்னேற்றமாக உருவாகும். அயல் மொழிக் கல்வியால் அமையும் அறிவியல் பண்பாடு நமக்கு உகந்ததாகாது. இந் நுட்பமான கருத்தை ஒவ்வொருவரும் நன்கு தீர்ச்சிந்திக்க வேண்டும்.” டாக்டர் ஏசுதாசனின் ஆங்கில முன்னுரைப் பகுதி ஒன்றின் சாரம் இது. நம் கல்வியாளர் பலருக்கு, இன்னும் அவர்கள் மூளையில் குடிகொண்டிருக்கும் ஆங்கில மோகத்தால், இந் நுட்பமான சிந்தனை ஏறுமா என்பது ஐயமே. அதாவது ஒரு நாட்டில் ஒளிப் பரவல், காற்றுப்பரவல் போல, இந்த அறிவியல் நுட்பங்களும் ஒளியிலும் காற்றிலும் விட விரைவாக-உள் நுழைந்து மக்கள் அனைவரிடமும் பரவவேண்டுமெனில் தாய்மொழியில் உயர்கல்வி கற்க கற்க, அதற்காக நூல்கள் பெருகப்பெருக, இதழ்கள் பல உருவாக உருவாக, அந் நுட்பங்கள் உரையாடலில், சொற்பொழிவில், திரைகளில் ஊடாட ஊடாட மக்களிடையே அவர்களையும் அறியாமல் சிறிய அகவை முதல் பரவும். இன்றைய ஆங்கில வழி உயர்கல்வி என்பன ஏட்டுச்சுரைக்காய். மனப்பாடம் செய்து ஒப்பிக்கும் இவை,

நாட்டு மக்களிடையே உணர்வுப் பரவலுக்கு இடம் தராமல், சுற்றவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையே பெரிய இடைவெளியையே உண்டாக்கும். சுற்றவர் வாழவும் மற்றவர் தாழவுமான ஒருவிதமான-புதிய வர்க்க பேதத்தை உருவாக்கி, சிலர் 'சுகவாசிகளாக' மட்டுமே உதவும். மற்றவர்களிடையேகூட, ஒரு ஜி.டி. நாயுடு போல, ஒருவர் உருவாகலாமே? ஓர் ஏழை மகன் இவ்வுணர்வுப் பரவலால் ஈர்க்கப்பட்டு, திடீரென நோபல்பரிசு பெறுமளவு, ஓர் ஆய்வாளனாகி விடமுடியுமே! கல்லூரிப் படி ஏறாதவன் கூடக் கலைவல்லான் ஆக, அறிவியல் மேதை ஆக இவ் அறிவுப் பரவல், உணர்வுப் பரவல்தான் உதவும்!

செருமனி நாட்டில் ஆல்பர்ட்டு சுவைட்சர் ஓர் அறிஞர்; தத்துவமாம் மெய்யியலில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர். அதிலும் இந்தியத் தத்துவங்களில் ஆழமாக நுழைந்து ஆராய்ந்து நூல் எழுதியவர். திருவள்ளுவரின் அறிவு நுட்பங்களைக் கூட மொழிபெயர்ப்பு நூல்களில் தேடிக் கண்டுபிடித்து எழுதியவர். அவர் ஓர் இசைப்பேரறிஞருங்கூட! அம்மட்டோ, தென்னாப்பிரிக்க மக்களுக்கு மருத்துவம் பார்க்க எனக் குறிப்பிட்ட அசுவைக்கு மேல், தாமே விரும்பி மருத்துவமும் படித்து, அங்கு சென்று தொண்டாற்றித் தம் வாழ்நாளை அங்கேயே ஒப்படைத்தவர். அம் மன்னுயிர்க்கு அன்பரைப் போல் ஒருவர் தோன்ற, செருமன் நாட்டில் உள்ளது போன்ற தாய்மொழி வழிக் கல்வியே எளிதில் உதவி செய்யும்.

தமிழகத்தில் எதிர்க் கட்சிகளுக்கு மொழிக் கொள்கை என்பதோ, அறிவியல் வழிக் கல்விச் சிந்தனையோ, கவலையோ கிடையாது. அவர்கள் தமிழை

மேடை முழக்கத்திற்கும் வாக்குச் சேகரிப்பதற்கும் மட்டுமே பயன்படுத்திக் கொள்வது கொடும் பாவம்! தமிழ்த்தாய் அருவமாய் உள்ளாள்; அவள் மட்டும் உருவமாய் வெளிப்பட்டால் இவர்கள் மீது வழக்குத் தொடுப்பாள். மேடையில் தமிழில் பேசுவதற்கு, உச்ச நீதிமன்றத்தில் தடையாணை பெற்றுவிடுவாள். தன்னைக் கருதாது, தன்னை ஒரு கருவியாக மட்டும் பயன்படுத்திக் கொள்பவர்களைச் 'சபித்து' விடுவாள்!

தமிழ் சுற்றவர்களோ தமிழை இன்று ஒரு பொழுதுபோக்கு மொழியாக மட்டுமே பயன்படுத்தி, மக்களைப் பழக்கி வருகின்றனர். அவர்களுக்கு அதனால் வருவாய் கிடைப்பதாலும் புகழ் பெருகுவதாலும் அதைத் தவறென்று கூறமுடியாது. ஆனால் எல்லோருமே பேசிக்கொண்டிருந்தால், பேசுவதற்காகவே பேச்சு, நகைச் சுவைக்காகவே பேச்சு, கைகொட்டிச் சிரிப்பதற்கு மட்டுமே பேச்சு எனப் போவதால், தமிழுக்கு அடிப்படைப் பணிகளைச் செய்பவர்களும் இன்று தடம் மாறிப் போயினர். தமிழறிஞர்கள் நகைச் சுவை மன்னர்களும் சக்கரவர்த்திகளும் ஆகிவிட்டார்கள். தமிழ்மொழி நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு விழுக்காடு, 'ஒரு பொழுதுபோக்கு' மொழியாகிவிட்டது. அவர்கள் நம் மழலையர் பள்ளிப் பிள்ளைகளைவிடக் கூடுதலாகக் கலப்படத் தமிழையும் கொச்சைத் தமிழையும் பேசிக் கைத்து வாங்கிப் பிழைப்பதால், இன்று நம் தாய்மொழி படும்பாடுகளைச் சிந்திக்க, பேச, செயற்பட வரமாட்டார்கள்.

தமிழை ஒரு மொழிப் பாடமாகக் கற்பிப்பதிலும் தமிழ் வழியில் உயர்கல்வி அனைத்தையும் கொண்டு

வருவதிலும் அக்கறையும் ஆர்வமும் சிந்தனையுமுள்ள ஆயிரக்கணக்கான ஆர்வலர்கள் நாட்டில் இருக்கவே செய்கின்றனர். அவர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட தமிழமைப்புக்களும் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. இவர்கள் ஆங்காங்கு பேரணி ஊர்வலம், நடைப் பயணம், உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டு மக்களுக்கும் அரசுக்கும் அறிவுறுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்கின்றனர். ஆனாலும் இவர்களால் அரசியல் கட்சிகளைப்போல் நிதி திரட்டவோ, மக்களை ஊர்திகளில் சென்னைக்கு அழைத்துவரவோ, அவர்களுக்கு உணவுக்கும் தங்கவும் வசதி செய்யவோ முடிவதில்லை. மேலும் பொது மக்கள் இன்னும் அறியாமையில் மூழ்கி, அடிமை இந்தியாவில் இருந்த அதே நிலையில் கிடப்பதால், விடுதலைக்கால வீறுணர்வு கூட இல்லாமல் போயினர். இச் சூழலில் மிகப் பெரும்பான்மையினராக இருந்தும் அவ்வாறு காட்டக்கூடிய ஒரியக்கம், உரிய முறையில் வெளிப்படுத்தப்படாமல் நீறு பூத்த நெருப்புப்போல் உளது.

இச் சூழலில் தமிழுக்குத் துணையாவார் யாரென்பதே கேள்வி. கல்வியாளர்கள் கருத வில்லை; எதிர்க்கட்சிகளிடம் மொழிக் கொள்கை இல்லை; பொதுமக்கள் அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர்; ஆர்வமுடையோர் ஒன்றுபடவும் நின்று போராடவும் வசதி வாய்ப்பில்லை. பிறகு தமிழைக் காப்பவர்கள் யார்?

இச்சூழலில் “தானே...தன்னே தானே... தன்னைத் தானே தமிழுக்குத் தந்தானே...!” என்று, திரையுலக இசையறிஞர்களால், தமது பவளவிழாச் சமயத்தில்

போற்றப்படும் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களால் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. இன்றைய தமிழக முதல்வர் அவர். இந்திய அரசியலில் சிறந்த பெயருடன், முதிர்ச்சியடைந்த அரசியல் பேரறிஞராக விளங்குபவர். எதிர்க்கட்சியினரும் மனத்திற்குள் போற்றுமாறு, அனைத்துச் சிக்கல்களிலும் தலையிட்டுத் தீர்வு காண்கின்றார் பல காலமாகத் தீராதிருந்த காவிரிப் பிரச்சினையை, யார் என்ன சொன்னாலும் இரு மாநில மக்களும் ஏற்குமாறு முடிவுசெய்து நல்வழி காட்டியுள்ளார். காவிரிக்கும் கன்னித் தமிழுக்கும் பிறவித் தொடர்புண்டு. கா+விரி என அழைக்கப்படும், தான் செல்லுமிடமெல்லாம் சோலைகளை விரித்துத் தழைக்கச் செய்யும் ஆற்றுக்குச் செய்தது போலத் தீந்தமிழ்த்தாய்க்கும் இன்று ஏற்பட்டுள்ள தீராத தொல்லையைத் தீர்த்துவைப்பார்-தீர்வு காணவேண்டும்!

‘மனமிருந்தால் வழி பிறக்கும்’ என்பதால் கீழ்க்கண்ட கருத்துரைகளை முன் வைக்கின்றோம்; 1) தமிழக அரசின் கொள்கை மழலையர் பள்ளிகள், பிற பள்ளிகள் அனைத்திலும் தமிழ் வழியைப் படிப்படியாகக் கொண்டு வருவதே; உயர்கல்வி அனைத்தையும் தமிழ்வழியில் கொண்டு வருவதே; ஆங்கிலத்தை ஒரு தொடர்பு மொழியாக-அழுத்தமுறக் கற்பிப்பதும் அதனால் தமிழ்வழிக் கல்வி மேன்மேலும் சிறப்பதற்கான வழிவகைகள் காண்பதுவே - என இவ்வாறான தனது ‘மொழிக்கொள்கை’ என்று ஒன்றைக் கொள்கை அளவில் முடிவு செய்துள்ளதாக அறிவிக்க வேண்டும். இதுவே தங்கள் அரசின் கொள்கை என்றும்; கட்சியின்

கொள்கையும் அதுவே என்றும் உறுதிபட அறிவிக்கவேண்டும்.

பிற எதிர்க் கட்சிகள் பிறகு என்ன செய்கின்றன என எதிர்பார்க்கலாம்.

இதனால் தமது 'மொழிக்கொள்கை' என ஒன்றை முழுமையாக அறிவித்த பெருமையும் உண்டு. இதற்கென ஒரு குழு அமைத்தும், விரிவாக விவாதித்தும் கொள்கையை உருவாக்கலாம்.

சுவரிராயன் ஏசுதாசன் குறிப்பிட்டிருப்பது போலத் தாய்மொழி வழிக் கல்வி என்பது மேலேயிருந்து, கீழே வரவேண்டும். கீழேயிருந்து மேலே போகவே போகாது. மருத்துவம், பொறியியலோடு, ஆய்வுப் பட்டக் கல்வி உட்பட எக்கல்வியையும் தமிழிலும் பெறலாம் என்ற நிலையை உண்டாக்கினால்தான், அதன் தாக்கத்தால் பள்ளிகளும் மழலையர் பள்ளிகளும் தாமே மாறும். முன்பு பட்டப்படிப்பில் தமிழ்வழியைக் கொண்டு வந்தபோது அரசியல் நோக்கில் எதிர்த்தனர். அதனுடன் பட்டப் படிப்பில் தமிழில் கற்றவன் பட்டமேற்படிப்பில் ஆங்கிலவழி, ஆய்வில் ஆங்கிலவழி என்பதால் மாணவர்கள் தயங்கினர். தாய்மொழிவழிக் கல்வியை மேலே உச்சத்தில் தொடங்கிக் கொண்டுவரின் எதிர்ப்பவர் தோல்வியுறுவர்.

உயர்கல்வியைத் தரப் பிற மாநிலங்களின் நிலையையும் ஆராயவேண்டும். இந்தியப் பெரும்பான்மை மொழிகளின் நிலை யாதெனக் குழு அமைத்து விவரம்

அறியவேண்டும். குறிப்பாகத் தென்னிந்திய மொழிகளான மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னட மொழிகள், வட இந்திய மொழிகளான வங்காளம், இந்தி, குசராத்தி, மராத்தி மொழிகளின் நிலையை ஆராய்ந்து வரவேண்டும். இங்கு மழலையர் பள்ளி முதலாக, மாநில அரசுப் பணித் தேர்வாணையம் வரை உள்ள நிலைகளை ஆராய்ந்து அறிக்கை உருவாக்கவேண்டும்.

தாய்மொழிவழியில் படித்தவர்களுக்கே அல்லது தாய்மொழியைப் படித்தவர்களுக்கே வேலை வாய்ப்பில் முன்னுரிமை தரச் சட்டம் ஏதும் உளதா என்று, முன்னைய 'தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம்' வழியாகத் தமிழக அரசு அண்டை மாநிலங்களுக்கு எழுதிக் கேட்டது. அதற்கு எல்லோரும் அப்படி ஒரு சட்டம் இல்லை என விடை எழுதினர். அவ்வாறே சட்டம் வந்தாலும், நீதிமன்றம் மூலம் தடுத்துவிடுவர் எனச் சிலர் விவாதித்தனர். அப்போது ஒரு அனுபவமுள்ள மேலதிகாரி-ஐ.ஏ.எஸ். கற்ற அரசுச் செயலர்-நல்ல விளக்கம் ஒன்றை அளித்தார்.

“இது சட்டம் மூலம் நடக்கவில்லை. மனமிருந்தால் அதன்படி நடக்கும். அரசு எவ்வழி; அதிகாரிகள் அவ்வழி. அரசு குறிப்பால் உணர்த்தவேண்டும். நடைமுறையில் கையாள வேண்டும். நேர்முக, மறைமுக உந்துதல், ஊக்கப்படுத்துதல் தரவேண்டும். அங்கெல்லாம் எவ்விதப் பதவிக்கும், பதவி உயர்வுக்கும், ஊதிய ஆண்டுப்படி உயர்வுகட்கும் எழுத்துத் தேர்வும், நேர்காணலும் வைத்துத் தமது தாய்மொழி வழி ஆட்சிக்குத் தகுதியற்றவர்களை மெல்லக் கழித்துவிடுகின்றனர்; மற்றவர்களை ஊக்கப்படுத்திப் பல்வேறு வகைகளில் உயர்த்துகின்றனர். அரசின் கருத்து இதுவென உணர்வதால், அங்கு

தாய்மொழி வழி ஆட்சி தழைக்கிறது” என அவர் விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

அரசுக்கு அந்த மனவுணர்வு இருக்கிறதா என்பதே இங்கு கேள்வி. அரசே, ஆங்கிலமே உயர்வென எண்ணுமானால், அமைச்சரே ஆங்கில மோகமுள்ளவர் எனத் தெரியுமானால், அதிகாரிகள் இப்போது நடந்துகொள்வது போலவே நடந்துகொள்வர்.

இரண்டாவதாகச் சிறுபான்மையினரையும் மனநிறைவு கொள்ளுமாறு திட்டமிடலாம். கிறித்தவ அமைப்புக்களை அழைத்துப் பேசலாம். “எங்கள் மொழிக் கொள்கை இது; தாங்களும் பின்பற்றினால் நலமென” அறிவிக்கலாம். தலைமை வாய்ந்த, பல கிளைகளையுடைய மெட்ரிகுலேசன் பள்ளிகளையும் அவ்வப் பள்ளி சார்ந்த சங்கங்களையும் ‘எங்கள் மொழிக்கொள்கை’ இது என அறிவித்தும், ‘சாம-பேத-தான-தண்டம்’ எனும் வழிகளைக் கடைப்பிடித்தும் அப் பள்ளிகளைத் தமிழ்வழிப் படிப்புக்கு ஈர்க்கலாம்.

பள்ளிக் கல்விப் பாடத்திட்டத்தில் பொதுத்தமிழ் என்பதை எல்லோருக்கும் கட்டாயமாக்கலாம். சிறப்புத் தமிழ் என்பதைத் தமிழர் படிக்க, அந்த நேரத்தில் தத்தம் தாய்மொழியையோ, வேறு மொழியையோ சிறுபான்மையினர் படிக்க வகைசெய்யலாம்.

அரசு நினைத்தால் எதையும் செய்யலாம். அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி என்பர். இன்று ஆள்வோர்க்கு மனமிருந்தால் வழி காணல் கடினமே அன்று. ஆட்சியில்லாத பொழுது எதுவுமே செய்ய இயலாது.

உணர்ச்சி ததும்பப் பேசலாம்; ஒன்றுக்குமே அது உதவாது. இதையுணர்ந்தால் கடிவாளம் கையில் இருக்கும் போதே வண்டியை நாம் விரும்பும் திசைக்குத் திருப்பிவிடலாம். நல்லதைத் தொடங்கியாவது வைக்காமல் விடலாமா என்பதே கேள்வி.

நடுவணரசுடன் பேசி, உயர்கல்விக்கான ஒப்புதலைப் பெற முயலவேண்டும். காவிரிப் பிரச்சினைபோல், தீரும் வரை போராடி நல்ல தீர்ப்பைப் பெறல் கடினமன்று.

‘சமத்துவபுரம்’ கண்டதுபோல் மாவட்டத்திற்கு ஒரு ‘தமிழ்வழி நன்முறைப் பள்ளிகளை’ அரசே தொடங்கி, நன்கு நடத்தி வழிகாட்டலாம். அங்ஙனம் அஃதேபோல் தொடங்கும் தனியார்க்குச் சலுகைகள் தருவதாக அறிவித்து, பலவாறு உதவிகளும் செய்து ஊக்கப்படுத்தலாம். இதற்குத் தனி இயக்குநர் அமைத்துக் கண்ணும் கருத்துமாக நடத்தி, மக்களுக்கு அதன் நற்பயன் போய்ச் சேருமாறு செய்தல் வேண்டும். தமிழ்வழி நன்முறை மழலையர் பள்ளிகளும் மேனிலைப் பள்ளிகளும் அமைக்கப்படும்போது, தமிழறிஞர்களையும் ஆங்கிலம் பிறபாடம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களையும் கொண்டு சிறப்பான பாடத்திட்டம் வகுக்க வேண்டும். ஆறாம் வகுப்புத் தொடங்கி, ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழிப் பாடமாகச் சிறப்பாகக் கற்பிக்க வகை செய்யவேண்டும். அது வெறும் இலக்கிய ஆங்கிலமாக மட்டும் அமையாமல், பயன்பாட்டு நடைமுறையினதாகவும் உரையாடவும் கருத்துரைக்கவும் சொற்பொழியவும் உதவுவதாகவும் அமையுமாறு திட்டமிட வேண்டும். பனிரண்டாம் வகுப்பு முடியும்போது, இன்று ஆங்கில வழிப் பள்ளியிற்

படிப்போரை விடத் திறம்பட ஆங்கிலம் பேசும் மாணவர்களை உருவாக்கிக் காட்டலாம். பள்ளி இறுதி முடியத் தமிழ் வழியிலேயே அனைத்துப் பாடங்களையும் மாணவர்கள் கற்பதால் ஏழை எளிய மாணவர்க்கும் கிராமப்புற மாணவர்க்கும் பெரும்பயன் விளையும். இந்தத் தமிழ்வழி நன்முறைப் பள்ளிகளை அரசு உடனே தொடங்குவது, அரசின் நோக்கம், கொள்கை யாதென்பதை உலகிற்கு உணர்த்தும்.

‘நமக்கு நாமே’ திட்டம் கண்ட நம் தமிழக முதல்வர், கல்வித் துறையிலும், தமிழ்வழிக் கல்வி விரிவாக்கத்திற்கு அதைப் பயன்படுத்தலாம். தமிழ்ப் பற்றுள்ள செல்வர் பலர் உளர்; வங்கிகள் உள, பல்கலைக் கழகங்கள் உள; தனிப்பட்ட கழகங்கள் உள. அவை இத் தமிழ்வழி நன்முறை மழலையர் பள்ளிகளை, மேனிலைப் பள்ளிகளைத் ‘தத்தெடுத்து’ வளர்க்கச் செய்யலாம்; வேண்டியன உதவச் செய்யலாம்.

தம் கட்சி அடித்தொண்டர் முதல் சட்டமன்ற உறுப்பினர், பாராளுமன்ற உறுப்பினர், அமைச்சர் வரை ‘நம்மொழிக் கொள்கை இது; நம் செயல்திட்டம் இது; மக்கள் மனம் நோகாவாறு-சிறுபான்மையினரைப் பாதிக்காவாறு இவற்றை உடனே செய்க; ஆங்காங்கு தக்கவர்களை அணுகிச் செயற்படுத்துக’ என விளக்கினால் அனைவரும் செயற்படுவர்.

பொங்கல் விழாவில் புதுப்பாணை, புத்தரிசிப் பொங்கல், புத்தாடை என்பதுபோல், ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு குடும்பத்தாரும் புதிய புத்தகம் ஒன்றும் வாங்கி வைத்து வழிபடும் பழக்கத்தைக் கொண்டு வரலாம். இதனையே கலைமகள் விழாவிலும் (இன்றைய சரசுவதி

பூசை) பின்பற்றலாம். தமக்குப் பிடித்தமான ஒரு புதிய நூலை, தம் வருமானத்திற்குத்தக வாங்கிவைத்து வழிபடுவது என்ற பழக்கத்தை, ஒரு சடங்குபோல் நிலைக்கவைத்தால், கேரளாவைப் போல் 'தமிழ் நூல் வாசிப்போர்' தொகை கோடிக்கணக்கில் கூடும். இலக்கிய உலகில் ஒரு புதிய யுகம் பிறக்கும்.

பள்ளிகள் தோறும் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், திருக்குறள், திருமுறை, திவ்வியப் பிரபந்தம் படித்து ஒப்பிக்கவும், இசைத் தமிழில் பாடவும் போட்டிகள் வைப்பதை அரசே முன்னுதாரணமாக நடத்திக் காட்டித் தமிழகப் பள்ளிதோறும் நடத்துமாறு அறிவிக்கவேண்டும். இதனால் தமிழ் உணர்ச்சியும் நாபிறழ் பயிற்சியும் அதனால் தமிழ் உச்சரிப்புப் பயிற்சியும் உண்டாகும். அரசு அறிவித்தால், ஆதரவு காட்டினால் தொலைக்காட்சியினர், வானொலியினர் கூட இப்போட்டிகள் வைக்க ஆயத்தமாவர். மழலையர், சிறுவர், சிறுமியர்க்கு இவ் ஒப்பித்தல் போட்டி, மனப்பாடம் செய்ததைப் பிழையின்றி எழுதும் போட்டி இரண்டும் வைக்கவேண்டும். 'தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்'. இந்த இயக்கம் உலகத் தமிழ்க் குழந்தைகள் அனைவரிடத்தும் பரவத் தனியார் பலர் நடத்துமாறு, அரசு தூண்டி, வழி காட்டி உதவத் தொடங்கினால், இத் 'தமிழ்ஒளி இயக்கம்' உலகெலாம் பரவும்.

தமிழகத் தேர்வாணையப் பாடத்திட்டம், தேர்வுகள் யாவும் தமிழ் ஆட்சிமொழியாக வெற்றி பெறுவதற்கு ஏற்ப முற்றிலும் மாற்றியமைக்கப் படவேண்டும்.

தமிழ்வழி மழலையர் பள்ளிகளுக்கான பாடத்திட்டம், நூல்கள், கருவிகள், ஆசிரிய வழிகாட்டிகள்

யாவும் புலமை மிக்கார் கொண்ட குழுவொன்று அமைத்துப் புதுமையுடன், திட்டமிட்டு, உருவாக்கப் படவேண்டும். ஆங்கில மொழிக்குப் பயன்படுத்தப் படுவனவற்றை, அயல்நாடுகள் வழி அறியலாம். சிங்கப்பூர், மலேசியாவில் பாடநூற்குழுக்கள் இதை நாளும் ஆராய்கின்றன. இவர்களுடனும் கலந்து பேசி, ஆராய்ந்து உருவாக்க அரசினால்தான் முடியும்.

இன்றைய மெட்ரிகுலேசன் பள்ளிகளிலும் சரி, இனிவருவனவற்றிலும் சரி, தமிழும் ஒரு பாடமாக இருக்கும் பள்ளிகளில் பயிற்சியே இல்லாத, பட்டம் பெற்ற இளம் பெண்களே பெரிதும் பாடம் நடத்துகின்றனர். இவர்களுக்குப் புத்தொளிப் பயிற்சி, விடுமுறைக் காலப் பயிற்சி என்று பயிற்சித்திட்டங்கள் வைத்து, சான்றிதழ், பட்டயச்சான்றிதழ்கள் வழங்குமாறு, வகுப்புகள்-பணிக்களப் பயிற்சிகள் நடத்தவேண்டும். கட்டணம் கட்டிப் படிக்கச் செய்யவேண்டும். அவ்வப் பகுதித் தமிழ்த்துறைகளோ, தனியார் நிறுவனங்களோ இவை நடத்தச் செய்யவேண்டும். அறக்கட்டளைகள் பலவற்றைச் சொற்பொழிவுகட்கே பயன்படுத்தாமல் இவ்விதப் பயிற்சிக் களங்களுக்குப் பயன்படுத்தலாம்.

தமிழில் எழுத, பேச, படிக்க, பிறர் கூறுவனவற்றை அறிய, நன்கு உச்சரிக்க என அடிப்படைக் கல்வியைக் கற்பிக்கும் நெறி முறைகளைப் பாடத்திட்டமாக்கி, வழிகாட்டிகளுடன் வெளியிடுவது அரசின்கடமையாகும்.

வெளிநாட்டவர்-குறிப்பாக சிங்கப்பூர், மலேசியா, மொர்சியசு நாட்டவர்கள்-தமிழ்ப் பட்டப் படிப்பு, ஆய்வுப் பட்டப்படிப்பு, தமிழாசிரியப் பயிற்சிப் படிப்புக் கற்க அவாவுகின்றனர். இவற்றுக்கு அவ்வந் நாட்டு அரசுகள்

ஆண்டுதோறும் ஒருவர், இருவருக்கே வாய்ப்பளிப்பதென்றன. நம் நடுவணரசோ, மொரீசியசு போலும் நாட்டிலிருந்து, இங்கு வந்து படிக்கவோ - பண்பாட்டுப் பரிமாற்றத்துக்கோ - ஒதுக்கும் தொகையில் பெரும்பகுதி இந்தி ஆசிரியர்க்கே இடம் தருகிறது. தமிழுக்கு ஒருவர், இருவருக்குக் கிடைத்தால் வியப்புக்குரியதாகும். இந்நிலையில், ஆண்டுதோறும் இந்நாடுகளிலிருந்து, பத்து இருபது ஆசிரியர் வரை வந்து தமிழைக் கற்கவும் தமிழாசிரியர் பயிற்சி பெறவும் பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம் பெறவும் தமிழக அரசு வழிவகை காணவேண்டும். இதற்குச் செலவிடும் தொகை, உலகளாவிய நிலையில் தமிழ்வளர உதவியதாகும். வெறுமனே 'உலகெலாம் 44 நாடுகளில் தமிழர்கள் உளர், 22 நாடுகளில் தமிழ் பேசப்படுகிறது; நான்கு நாடுகளில் தமிழ் பயிலப்படுகிறது' எனப் பெருமை பேசிக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை.

அரசு புதிய தமிழ் இலக்கணம் எழுதக் குழு அமைத்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. அதுபற்றி இன்னொரு வேலையும் செய்யவேண்டும். மழலையர் பள்ளி முதல் பட்டப்படிப்பு முடியத் தமிழ் இலக்கணத்தை 1) மிக எளிமையாய்ச் சுவையுடன் கற்பிக்கவும் 2) நடைமுறைப் பயன்பாட்டுத் தமிழைக் கற்பிக்கவும் 3) படைப்புக்கலைத் தமிழைக் கற்பிக்கவுமான பயிற்சி தருமாறு புதுமுறைப் பாடத்திட்டம்-எனிய இனிய தமிழ் இலக்கணம்-பயன்பாட்டு மொழிப் பயிற்சி எனும் இவற்றைத் தொடக்கமுதல் பயிற்றுவிக்கும் நூல்கள்-பயிற்சி நூல்கள், ஆசிரிய வழிகாட்டிகள் உருவாக்கவேண்டும்.

மாணவர்களுக்குச் சிறு வயதுமுதல் குடிமைப் பயிற்சி தரும் நூல்கள் எழுதிப் பாடத்தில் சேர்த்துத் தமிழில் கற்பிக்கவேண்டும். இது ஒழுக்கம்-அறநூல் போன்றதுமன்று, சமயக் கல்வியுமன்று. அன்றாட வாழ்க்கையில் சிறந்த குடிமகனாகத் திகழ்வது எப்படி என்பதை மட்டும் கற்பிப்பது. வரிசையில் நிற்கும் பழக்கம்; சில்லரை கொடுப்பது வாங்குவதில் ஏமாற்றாதிருத்தல்; உடன் மாணவ நண்பனுக்கு இடர்வந்தபோது உதவுதல், சிவப்பு விளக்கு எரியும்போது சாலையைக் கடக்காதிருத்தல்; பணியில் இருக்கும்போது வாடிக்கையாளர்க்கு மனமுவந்து உதவுதல் என இத்தகைய நூற்றுக்கணக்கான நற்பழக்கவழக்கங்களை - இன்றைய N.S.S., N.C.C. - என்பனபோலத் தனியே நூல் - வழிகாட்டி - ஒலிஒளிப்பேழை வழி கற்பிக்க வழிவகை காணவேண்டும். முன்னேறிய நாடுகளில், இக் 'குடிமைப் பயிற்சிப்' பாடங்கள் செம்பாகத்திற்கு மேல் நாள்தோறும் சிறு குழந்தைப் பருவமுதல் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

தமிழ்க் கல்வியை - பள்ளி, பட்ட வகுப்புக்களிலும் - தமிழ்ப் புலவர், இளங்கலை வகுப்புக்களிலும் வேலை வாய்ப்புடன் இணைத்துச் சுவைபடக் கற்பித்தால், தமிழ்ப் பாடத்தில் ஆர்வம் ஏற்படும். பொதுவாகப் பாடங்களில், செய்யுள் உரைநடைப் பிரிவில் தன்னம்பிக்கை பற்றியவை; சுவையானவை, சமுதாய அங்கதமாய்ச் சிரிக்க வைத்துத் திருத்துபவை என இவ்வாறு பாடம் அமைக்க வேண்டும். பொதுவாக இந்தக் காதையில் ஒன்று; அந்த அதிகாரத்தில் ஒன்று என்று பாடத்தை அமைத்துவிட்டுப் போவது எளிது. பாடத்திட்ட அமைப்பில், ஆண்டுக்கணக்கில் அக்கறை காட்டவேண்டும்; ஆண்டுதோறும் அனுபவத்தால்

புதியனகண்டு புதுமைகளைப் புகுத்தவேண்டும். தமிழ்மொழி இன்று மின்தட்டச்சிலும் கணினி வழி அச்சிலும் பயன்படுவதால், மொழிவழிக் கணினிப் பயிற்சி, இளம் அகவை முதலாகப் படிப்படியாகக் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். திருமுறை ஒதுவார் கல்வி, தமிழிசை பாடுவார் பயிற்சி, நாட்டிய நாடகப் பயிற்சி, கிராமியக் கலைகளில் பயிற்சி போல்வன இன்று உலகளாவிய நிலையில் தேவைப்படுகின்றன. பணம் கொடுத்து இக்குழுக்களை அழைக்க வெளிநாட்டவரும் விழைகின்றனர்.

பட்டிமன்றம், வழக்காடு மன்றம், சிந்தனை வட்டம், வினாடி வினா, கவியரங்கம் எனும் இவற்றை ஒரு பயன் நோக்கியனவாக தமிழ்மொழி, இலக்கிய இலக்கணம் சார்ந்தனவாக மாற்றித் திட்டமிட்டுப் பயிற்சியளிக்க நிரம்ப வாய்ப்புளது. உதாரணத்திற்கு, “தமிழுக்கு இன்றியமையாதன பெயர்ச்சொற்களே, வினைச் சொற்களே, இடை உரிச்சொற்களே” எனச் சுவையாக விவாதிக்க வைத்தால் பாமரனுக்கும் தமிழ் இலக்கணம் ஓரளவு பிடிபடும். ‘தமிழ் இலக்கணத்தில் வேற்றுமைகள் தேவையே’ என ஒருவர், விவாதத்தை முன்வைக்க வேண்டும். “சாதி வேற்றுமை, சமய வேற்றுமை எல்லாம் கூடா என்னும்போது, மொழிக்குள் வரும் இந்த வேற்றுமைகள் மட்டும் ஏன்” என்று ஒருவர் எதிர் வழக்காடவேண்டும். இது சுவையாகவும் இருக்கும்; மொழிப் பயன்பாடும் உண்டு. “சிலப்பதிகார நிலைபேற்றுக்குக் கதை வழிக் காதைகளே பெரிதும் பயன்படும்; அன்று, கலை வழிக் காதைகளே பெரிதும் பயன்படும்” என்று ஒரு பட்டிமன்றம் வைத்தால்

சுவையாகவும் இருக்கும்; சிலம்பும் ஓரளவு மக்களுக்குப் போய்ச் சேரும்.

இவற்றை விட்டுவிட்டு வெறுமனே தலையை ஆட்டுவதும், ஆகா ஊகா எனக் கனைப்பதும் ஒருவரை ஒருவர் காரணமின்றித் தாக்குவதும் மனப்பாடம் பண்ணிய நகைச் சுவைத் துணுக்குகளையே நாடெல்லாம்-நாளெல்லாம் ஒப்பிப்பதும் சிரிப்பதும் கைதட்டுவதும் பார்த்து, இந்தத் தமிழர்களை உலகம் நகையாடுகிறது! இதில் இவர்களில் 'யாருக்கும் வெட்கமில்லை!'

இவ்வாறு தமிழைப் பயன்பாடுள்ள மொழியாக, வருமானம் தரும் மொழியாக, வேலைவாய்ப்புத் தரும் மொழியாக, உயர்கல்வி - தொழிற்கல்வி மொழியாக, ஆளும் மொழியாக உயர்த்தினாலன்றித் தமிழ்க் கல்வி தளர்ந்து, ஓய்ந்துதான் போகும். இதில் அரசு நினைத்தால்தான் பெரும்பான்மையானவை நடக்கும்.

இவற்றையெல்லாம் நிறைவேற்ற உதவக் கூடிய தமிழறிஞர்கள், தமிழ்ச் சான்றோர்கள் சிலர் இன்றுள்ளனர். இவர்களில் பலர் அகவை முதிர்ந்தவர்கள். இவர்களை இன்று பணிகொள்ளாவிட்டால், இனி இத்தகையவர்கள் கிடைப்பார்களா என்பது ஐயப்பாடாக இருக்கிறது. ஒரு சிலர் எதிர் காலத்திலும் தோன்றலாம். எனினும் நன்றே செய்க; அதனையும் இன்றே செய்க என வற்புறுத்துகிறோம்.

பேரறிஞர் வ.அய். சுப்பிரமணியம், தமிழ்க் கடல் கோபாலய்யர், பேராசிரியர் மா. நன்னன், சிலம்பொலி

சு.செல்லப்பர், புதுவை இரா.திருமுருகன், பேராசிரியர்கள் ச.அகத்தியலிங்கம், செ.வை.சண்முகம், ச.வே. சுப்பிரமணியம், சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம், அறிஞர் ம.ரா.போ.குருசாமி, பேராசிரியர்கள் பொற்கோ, இ.சுந்தரமூர்த்தி, கு.இன்னாசி, பேராசிரியர் நாச்சிமுத்து, புலவர் இரா.இளங்குமரன், பேராசிரியர் இரா.சாரங்கபாணி, அ.மா.பரிமணம் என மிக நீண்ட பட்டியல் தரலாம். இவர்களைப் போலும் இன்னுமுள அறிஞர் பலரையும் கொண்டு, அரசு மாதஊதியமோ; திட்டத்திற்கு என நல்கும் மானியமோ தந்து மேற்கண்ட பணிகளுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

மனம் இருந்தால் வழிபிறக்கும். திருவள்ளுவர் “எய்தற்கு அரியது இயைந்தக்கால் அந்நிலையே, செய்தற்கு அரிய செயல்” என்று காலமறிதலில் கூறினார். இக்குறளில் “அந்நிலையே” என்றது, நிலை மாறிக்கொண்டே இருக்கும் என்பதனால்தான்! இதையுணர்ந்தால் மனத்தில் இருப்பதை, உடனே வழிபிறக்குமாறு செய்து முடித்தலே தக்கதாகும். வழி பிறக்கப் போவது என்னமோ உறுதிதான்! அது நம் காலத்தில் பிறந்தால், நம்மால் பிறந்தால் நல்லதன்றோ என்பதை, தமிழக அரசு உணர்ந்தால் நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் நன்மை பிறக்கும்.

(தினமணி : 15,16-10-98இல் வெளிவந்த இக்கட்டுரையில் மட்டும் சில பத்திகள் கூடுதலாக இணைக்கப் பெற்றுள்ளன.)

தாய்மொழி மூலம் அறிவியலை அனைவரும்
கற்கும் நாட்டிலேதான், அறிவியல் சார்
அனைத்துக் கருத்துக்களும் நாடு முழுவதும்
-கடைக்கோடி மனிதன் முதல் அனைவரிடமும்
பரவும் - பரவ முடியும். இது ஓர் உணர்வுப்
பரவலாக, அறிவியல் பண்பாட்டுப் பரவலாகக்
காற்றைப் போல், ஒளியைப் போல் அங்கிங்கு
எனாதபடி எங்கும் பரவும். அறிவியல்சார் மூலக்
கண்டுபிடிப்புச் சிந்தனையும் ஓர் எளிய மகனும்
அறிவியலறிஞனாதலும் அப்போதுதான்
இயலும். பிறமொழி வழி படிக்கும் 'அறிவியல்'
ஏட்டுச் சுரைக்காயாகவே இருக்கும். ஒருசிலரின்
சொந்தச் சொத்தாக மட்டுமே விளங்கும்.
காந்தியடிகளைப்போல், தாகூரைப் போல்,
நமது சுவரிராயன் ஏகதாசனைப்போல் இந்த
உண்மையை உணரக்கூடிய ஓர் அறிவியல்
அறிஞர்கூட, ஓர் அரசியல்வாதிகூட
நம்மிடையே காணப்படாததுதான்
கவலையளிக்கிறது; அவமானமாக
இருக்கிறது! இதில் யாருக்கும் வெட்கமில்லை?
என்ன செய்வது?

மழலையர் பள்ளிகள் மறு சீரமைப்பா? 'மறு' சீரமைப்பா?

மழலையர் பள்ளிகளை முறைப்படுத்துவதற்கு எனப் பேராசிரியர் சை.வே. சிட்டிபாபு தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட குழு, ஏற்கெனவே இடைக்கால அறிக்கையை அளித்துள்ளது எனவும் இறுதி அறிக்கையை இம்மாத இறுதிக்குள் அளிக்குமெனவும் அதனைப் பெற்றபின் அரசு அதன்படி செயல்படுமெனவும் நாளேடுகளில் செய்திகள் வெளியாகியுள்ளன.

இடைக்கால அறிக்கையின்படி நர்சரிப் பள்ளிகளில் தமிழ் பாட மொழியாகவோ அல்லது பயிற்று மொழியாகவோ இருக்க வேண்டுமாம். தமிழ் பயிற்று மொழியாகவுள்ள பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் கட்டாயப் பாடமாகவும் ஆங்கிலம் பயிற்று மொழியாகவுள்ள பள்ளிகளில் தமிழ் ஒரு கட்டாய மொழிப்பாடமாகவும் அமையுமாம். இந்த நிலைதான் இப்பொழுதும் பெரும்பான்மையான பள்ளிகளில் உள்ளது. ஒரு சில பள்ளிகள் ஹிந்தி, சமஸ்கிருதம், பிரெஞ்சு என்று கற்பிக்கின்றன. அங்கு 'தமிழ்' ஒரு மொழிப்பாடமாகவும் இல்லாத அவலநிலை உள்ளது. பேராசிரியர் சிட்டிபாபு குழுவினரின் பரிந்துரைகள் இந்த அவலத்தை நீக்கப் பயன்படலாம். ஆனால் இன்றைய பிரச்சினை இது

மட்டுமா? ஒவ்வொருவரும் நன்கு சிந்திக்க வேண்டும். இப்பொழுது சீரமைப்பை நன்கு கடைப்பிடிக்காவிட்டால் அது 'மறு' (மறு - குற்றம் என்னும் பொருள்) உள்ள சீரமைப்பாகி விடும் என எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறோம்.

கொள்கை உறுதி வேண்டும்

மூன்று வயது முதலே குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவது என்ற பழக்கம் இன்று பெருவழக்காகி விட்டது. முன்பு ஐந்து வயது நிரம்பிய பிறகே பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவது வழக்கம். அதை ஒரு விழாவாக, புரட்டாசி மாதம் மகார் நோன்பு சமயத்தில் கொண்டாடுவார்கள். பிள்ளைகள் அனைவரும் கும்மி, கோலாட்டம் ஆடிப்பாடி, ஊர்வலமாகச் சென்று புதிய மாணவனைப் பள்ளிக்கு அழைத்து வருவார்கள். அப்புதிய மாணவன் வீட்டில், எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் தொன்னையில் பொறிகடலை, சுண்டல், இனிப்பு வகை வைத்து வழங்கப்படும்; ஆசிரியர்க்கு முதல் காணிக்கை வேட்டி, துண்டு, பழம், தேங்காய் முதலியன தட்டில் வைத்து வழங்கப்படும்.

ஆங்கிலத்தில் தமிழைக் கலந்து ஆங்கிலம் பேசும் திறனை இழக்காதே; தமிழில் ஆங்கிலத்தைக் கலந்து தமிழ்பேசும் திறனையும் இழக்காதே!

இன்று மூன்று வயது நிரம்பு முன்பே குழந்தைகளை வீட்டில் தொந்தரவு தாளாமல் பள்ளியில் கொண்டு போய்த் தள்ளுகிறார்கள். அங்கு முதல் பாடமே ஏ,பி,சி,டி தான்; எண் கணிதம் ஒன் டு திரிதான். பறவைகளின் பெயர்கள், விலங்குகளின் பெயர்கள் என்று எல்லாம் ஆங்கிலம்தான்!

அப்பள்ளிகள் கட்டுப்பாடாக நடக்கின்றன. குழந்தைகளை விடுமுறை எடுக்கவிடுவதில்லை. சீருடையணிந்து பிள்ளைகள் பள்ளிக்குப் போவதைப் பார்க்கப் பெற்றோர்க்குப் பெருமிதம் ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு பெற்றோரும் தங்கள் குழந்தைகள் எதிர்காலத்தில் எஞ்சினியராக, டாக்டராக, ஆடிட்டராக, வங்கி அதிகாரியாகப் போகின்றன என்று கனவு கண்டு, அம்மழலைகள் உதிர்க்கும் ஒருசில ஆங்கில மழலைச் சொற்களில் மயங்கி, அப்படியே பூரித்துப் போகிறார்கள். டாடி, மம்மி, அங்கிள், ஆன்டிதான் எங்கும்! குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள் ஆங்கிலச் சொல் கேளாதவர் என்ற நிலை உருவாகிவிட்டது. இம் மழலையர் பள்ளிகளில் தாம் படிக்கின்ற காலத்தில் ஆங்கிலத்தை அரைகுறையாகக் கற்ற ஆசிரியர்கள்தான் 'ஆங்கிலப் பாடம்' நடத்துகின்றனர். பூனைப்படத்தைக்காட்டி 'இதோ பாரு 'Cat' (கேட்டு) என்று, சொல்லிச் சொல்லி ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்த ஒரு மொழியையே கற்றுக்கொடுக்கிறார்கள். இதன் விளைவு என்ன தெரியுமா?

அந்தக் குழந்தை ஒரு கலப்பட மொழியை அந்த இளம் வயதிலேயே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறது. யானைக்கு Four கால்கள் என்றும், ரெட் கலர் சட்டை என்றும் இப்படி ஏதேதோ பேசி வளர்கிறது. Two Sixty என்றால் விளங்கும் சிறுவனுக்கு இரண்டு அறுபது என்றால் விளங்கவில்லை. வீட்டில் தமிழ் பேசுகிறோம்; நாட்டிலும் தமிழ் இன்னும் உலவுகிறது. ஆனால் பிள்ளையோ கலப்பட மொழி பயில்கிறது.

நமக்கு ஒரு கொள்கை உறுதி வேண்டும். பேராசிரியர் சிட்டிபாபு குழுவினர் பல இலட்சக்கணக்கான குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்க இருக்கிறார்கள். ஒன்று தமிழகத்தை ஆங்கில நாடாக மாற்றிவிடலாம்; எல்லோரும் வீட்டிலும் நாட்டிலும் ஆங்கிலமே பேசலாம். இளம் மழலையர்க்கு ஆங்கிலம் பயிற்றுமொழியாக இருக்கலாம் என்பதும் அல்லது ஆங்கிலம் ஒரு மொழிப்பாடமாக அமையலாம் என்பதும் இப்படி நாம் மாறிவிட்டால் நலம் பயக்கக்கூடும்.

இந்திய நாடு சுதந்திர நாடாகவே விளங்க வேண்டும் என்றால், தமிழகம் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட நாடாகவே விளங்க வேண்டுமென்றால் தமிழகத்தில் மழலையர் பள்ளிகளில் தமிழ் ஒன்றுதான் பயிற்று மொழியாகவும் ஒரு மொழிப்பாடமாகவும் இருக்க வேண்டும். இதிலிருந்து சிறிது விலகினாலும் காந்தியடிகளும் தாசூரும் பாரதியும் பிறந்த இந்தப் பாரதம் மனத்தளவில் இன்னும் அடிமைத்தளையை விட்டு விலகவில்லை என்பதுதான் உறுதிப்படும்.

சிறுபான்மையினரும் பெரும்பான்மையினரும்

சிறுபான்மையினர் நலன்கள் பாதிக்கக்கூடாதென்று 'ஆங்கில வழியும்' 'ஆங்கிலமும்' என்ற சொற்களைச் சேர்ப்பதாகக் கூறினால், அது தமது உட்கருத்துக்குச் சாதகமாக இந்நழுவுதல் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்றே பொருள்படும். பாரத நாட்டில் சிறுபான்மையினர் அனுபவித்து வரும் உரிமைகளை எண்ணிப் பார்த்தால், உலகில் வேறு எங்கும் இத்துணைச் சலுகைகள் இல்லை என்பதை அறியலாம். சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதை நாம் முழு மனத்துடன் வரவேற்கிறோம்.

ஆனால் பெரும்பான்மையினரின் உரிமைகளில் கைவைத்துத்தான், சிறுபான்மையினருக்கு நன்மை செய்ய முடியுமா? பெரும்பான்மையினர் நலனுக்குக் கேடுண்டாகும் வகையில் சிறுபான்மையினருக்கு நன்மை செய்வதாகக் கூறுவது ஏமாற்றேயன்றி வேறன்று. ஆங்கிலோ இந்தியப் பள்ளிகளில், சிறுபான்மையினருக்காக ஏற்படுத்தப்படும் வகுப்புப் பிரிவுகளில் பிறமொழி வழிப் பாடம் கற்பிக்கட்டும்; அங்கும் தமிழ் மொழி ஒரு பாடமாகக் கட்டாயம் அமையட்டும். சென்னை போன்ற நகரங்களில், பிறமொழியாளர் கூடி வாழும் ஒரு சில பகுதிகளில் இது தேவைப்படலாம்.

பிற மாநிலங்களும் பிற நாடுகளும்

பிற மாநிலங்களில் மிக அரிதாகவுள்ள ஆங்கில வழிப் பள்ளிகளை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு, இங்கு நாடு முழுவதும் ஆங்கிலவழி மழலையர் பள்ளிகளை நாம் பெருக்கக்கூடாது. பிற நாடுகளிலும் இக்குழுவின் சென்று பார்த்தால், இன்னும் தெளிவுபடும். கிழக்காசி நாடுகளில், மூன்று வயது முதலே கற்பிக்கும் இளம் மழலையர், மழலையர் (எல்.கே.ஜி., யு.கே.ஜி.) பள்ளிகளை இப்போதுதான் அரசுகள் தொடங்குகின்றன. இந்த அலை காலத் தாழ்வாக அங்கு பரவுகிறது. அங்கு அரசுதானே நடத்துவதுடன், தனியார்க்கு விடும்போது பல கடுமையான விதிமுறைகளை வைக்கின்றது. கரரணம், மழலையர் கல்வி, மிக அடிப்படையானது என அந்த அரசுகள் உணர்ந்து செயற்படுவதை நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் நலம் பயக்கும். சிங்கப்பூர்ப் பாடத்திட்ட மேம்பாட்டுக் கழகம் வெளியிட்டுள்ள இளம் மழலையர்க்கான கல்வித்திட்ட வெளியீட்டில்

காந்தியடிகளின் மேற்கோள் வாசகம் ஒன்று, முதல் பக்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. “இந்த உலகத்தில் நாம் உண்மையான அமைதியை அடைய வேண்டுமானால், குழந்தைகளிடம் தொடங்க வேண்டும்.” நாமும் உறுதியை விடாப்பிடியுடன் பற்றிச் செயற்பட வேண்டும்.

ஆங்கிலத்திற்கு எதிரானது அன்று

இங்ஙனம் கூறுவதால் ஆங்கிலம் கூடாது, அதை ஒழிக்க வேண்டுமென எதிர்ப்பதாக யாரும் எண்ணுதல் வேண்டாம். ஒருவன் எழுதியதை அரைகுறையாகப் படித்துவிட்டும், அரை குறையாக விளங்கிக் கொண்டும் அவனைப் பழி தூற்றுவது, மறுப்பது என்று சிலர் கிளம்பும்போது மிகுந்த மன வேதனையாக இருக்கிறது. நாம் கூறுகிற கருத்துக்கள் ஆங்கிலத்திற்கு எதிரானவை அல்ல. ஆங்கில மொழியை பத்தாம் வகுப்புக்குப் பிறகுதான் தொடங்க வேண்டும் என்றார் காந்தியடிகள். அவர் கருத்தின்படி பத்தாம் வகுப்பு வரை தாய்மொழி மட்டும்தான் பாடமொழி, பயிற்றுமொழியாகவெல்லாம் கற்பிக்கப்பட வேண்டும்.

இன்று தொடக்கக் கல்வி முடிய தாய்மொழியே அனைத்து நிலைகளிலும் பாடமாக, பயிற்று மூலமாகவெல்லாம் விளங்குதல் வேண்டும். இதனைக் கொள்கை அளவிலேனும் அரசு உடனே ஏற்க வேண்டும்.

ஆங்கிலம் - தொடர்பு மொழி

ஆங்கிலம் தொடர்பு மொழியாக மட்டுமே கற்பிக்கப்பட வேண்டும். அதாவது தொடர்பு கொள்ளுவதற்கு ஏற்ற வகையில், உரையாடல் மொழியாக, கருத்துரை எழுதும் மொழியாக, கட்டுரை

எழுதி வாசிக்கும் மொழியாக, தாய் மொழியில் கற்றதை எடுத்துரைக்கும் மொழியாக அந்த நோக்கில் அந்தப் பார்வையில் அழுத்தம் தந்து பாடத்திட்டம் வகுத்து ஆங்கிலத்தைக் கற்பிக்க வேண்டும். இன்று நம் மாணவர்கள் பல ஆண்டுகள் பயின்ற பிறகும், ஆங்கிலத்திலும் ஒரு கருத்தை வெளியிட முடியாமல், பேச முடியாமல் திண்டாடுகிறார்கள். இங்கு ஆங்கில இலக்கியத்தைச் சிறப்புப் பாடமாக எடுத்துப் படிப்பவர்களுக்கும், ஆங்கிலத்தை ஒரு தொடர்பு மொழியாகக் கற்பவர்கட்கும் வேறுபாடு வேண்டும்.

ஆங்கிலப் பாடத் திட்டம் நன்கு வரையறைப் படுத்தப்பட்டால், அதை ஒரு தொடர்பு மொழியாகக் கற்க 'இரண்டாண்டுகள்' போதும். ஜப்பானிய மொழியிலேயே அங்கு அனைத்தும் கற்பிக்கப்படுவதால், அவர்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் மாணவர்களுக்கு மிகக் கூடுதலாக, இரண்டாண்டுகளுக்கு மட்டுமே ஜப்பானிய மொழிப் பயிற்சி தருகிறார்கள். ரஷ்யாவில்

ஆங்கிலம் பேசு! ஆங்கிலத்திலேயே பேசு! தமிழ் பேசு! தமிழிலேயே முழுவதும் பேசு!

படிக்கவரும் வெளிநாட்டு மாணவர்களுக்கு அவர்கள் ஆறு மாத ரஷிய மொழிப் பயிற்சி மட்டுமே அளிக்கிறார்கள். ஆறாம் வகுப்பு முதல் தொடங்கி கல்லூரி வகுப்பு வரை நம் இளம் மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தைக் கட்டாய மொழிப் பாடமாகப் பயின்றால் போதும். அதற்கேற்பப் பாடத்திட்டம், பயிற்சித்திட்டம் எல்லாம் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். இன்று 'பேச்சு நடை ஆங்கிலம்' கற்கத் தனியார் நடத்தும் பயிற்சி வகுப்பை நாட

வேண்டியுள்ளது. நமது ஆங்கிலப் படிப்பும் ஏட்டுச் சுரைக்காயாக இருப்பதை இது காட்டவில்லையா?

எனக்கு ஒரு தூய ஆங்கில இயக்கம் தொடங்கும் நோக்கம் இருக்கிறது. ஏனெனில் நம் மாணவர்கள் யாரும் நல்ல ஆங்கிலத்திலும் தொடர்ச்சியாகப் பேச முடியவில்லை. தொடங்கிய வாக்கியத்தை முடிக்க முடியாமல் திண்டாடுகிறார்கள். சில மெட்ரிகுலேசன் பள்ளிகளில், தமிழே பேசக்கூடாதாம். ஒன்றிரண்டு தமிழ் வார்த்தைகள் தப்பித் தவறி வந்துவிட்டால் அதற்குத் தண்டம் போடப்படுகிறதாம். அவர்களைப் பாராட்டலாம், 'தமிழை முழுவதுமாக ஒழித்துவிடும்' தொண்டு செய்வதற்காக! அடிமைப்படும் இழிதகவு இல்லாமல் அவர்களும் சேர்ந்து பின்பற்றத்தக்க ஒரு கருத்தை நாம் சொல்லலாம். பிள்ளைகளை ஆங்கிலமும் தமிழும் பயிலும் சூழ்நிலையில், தமிழில் தொடங்கினால் தமிழிலேயே பேசி முடிக்க வேண்டுமென்றும், ஆங்கிலத்தில் தொடங்கினால் ஆங்கிலத்திலேயே பேசி முடிக்க வேண்டுமென்றும் பழக்கலாம். தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டுமல்லவா? ஒவ்வொரு வகுப்பறையிலும் 'ஆங்கிலம் பேசு; ஆங்கிலமே பேசு', 'தமிழ் பேசு; தமிழே பேசு' என்றும் "If you begin in English complete it in English; If you begin in Tamil, complete it in Tamil alone" என்று கொட்டை எழுத்தில் எழுதிய அட்டைகளைத் தொங்கவிட வேண்டும். யாரேனும் ஆங்கில வள்ளல்கள் (ஆங்கிலம் உண்மையிலேயே பயன்பட வேண்டும் என நினைப்பவர்கள்) இவ்வித அட்டைகளை அச்சடித்துப் பள்ளிகள்தோறும் வழங்கலாம். உளவியல்படி ஒரு மனப்பான்மை உண்டாகி, மாணவர்கள் திருந்தவும் திறமை பெறவும் இது உதவக்கூடும்.

மழலையர், மெட்ரிக்குலேசன் பள்ளிகளில்
ஆங்கில நிலைமை

இப்பள்ளிகளில் பயிற்சிமிக்க ஆசிரியர்கள் யாருமில்லை. பேராசிரியர் குழுவின் பரிந்துரைகளின்படி, நாடெங்குமுள்ள முப்பத்தையாயிரம் பள்ளிகட்கும் ஆங்கிலப் புலமையும் பயிற்சியுமிக்க ஆசிரியர்கள் கிடைக்கப் போவதில்லை. ஆங்கிலப் புத்தகங்களைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு தமிழில் விளக்கி அதை மனப்பாடம் செய்ய வைத்து, தேர்வில் அப்படியே திருப்பி எழுதிவிட்டு விடுமாறு செய்கின்றனர். கடைசி வரை எண்ணிப் பார்த்தால் தமிழும் அல்லாமல், ஆங்கிலமும் அல்லாமல் - இரண்டுங்கெட்டான் நிலையே நிலை பெற்றுள்ளது. பேராசிரியர் போன்ற பெரும்புலமை வாய்ந்தவர்கள் மட்டுமே நடத்தக்கூடிய அளவு மெட்ரிக்குலேசன் பள்ளிப் பாடப் புத்தகங்கள் பெரிது பெரிதாகவுள்ளன. அதனை விளங்கிக் கொண்டு நடத்தக் கூடியவர்கள் மிக மிகக் குறைவாகவே உள்ளனர். இந்த உள்ளார்ந்த குறைகளை எல்லாம் இக்குழுவினர் கண்டுகொள்ள வாய்ப்பில்லை.

அன்னிய மொழி ஒன்று எவ்வளவு நாளைக்கு ஒரு கூட்டத்தார்க்குக் கல்வி மொழியாக விளங்க முடியும்? இயற்கைக்கே முரணானது ஒன்று இதிலிருப்பதை கல்வியாளர் அல்லாத கற்பனை உலகில் மிதக்கின்ற பலர் நம்பி மோசம் போகலாம். கல்வியாளர் என வாழ்நாள் முழுவதும் திகழ்ந்த பேரறிஞர்களும் பெரும் பேராசிரியர்களும் தவறு இழைக்கலாமா?

இன்றைய களாக்கனிக்காக, மழலைச்செல்வங்கள் பல்லாயிரவரின் வாழ்வைப் பாழடிக்கப் போகிறீர்களா?

நானைய பலாக்கனியே நல்லதென்று, அறிவு பூர்வமான கொள்கையைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்கப் போகிறீர்களா? அறிஞர்கள் பதிலிறுப்பார்களாக!

(தினமணி : 20-5-1992)

இயேசுநாதர் ஹீப்ரு மொழியில் போதித்த மதத்தில் - ரோம் நகரத்தின் போப்பாண்டவரைத் தலைமையாகக் கொண்ட கிறித்தவ மதத்தில் - தமிழகத்துக் கிறித்தவ தேவாலயங்களில் தமிழில் வழிபாடுகள் நிகழ்கின்றன! அரபுநாட்டில் உருது மொழியில் தோன்றிய இஸ்லாம், இன்று தன் மார்க்கத்தை (குர்-ஆன்) தூய தமிழில் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளது. ஹீப்ரு மொழியில் பேசிய இயேசு பெருமானால் புரிந்து கொள்ள முடிகிற தமிழ்மொழி தென்னாடுடைய சிவபெருமானால் புரிந்து கொள்ள முடியாதென்பது விளங்காத விடுகதையாக இருக்கின்றது.

தவத்திரு பொன்னம்பல அடிகளார்

மழலையர் இளையோர் தமிழ்வழி நன்முறைக் கல்வி

மழலையர்க்கும் இளையோர்க்கும் இளம் மழலை தொடங்கி ஐந்தாம் வகுப்பு வரை அளிக்கப்படும் கல்வியே நாட்டுயர்வின் அடித்தளம். இதை நன்குணர்ந்து அரசுகள் செயற்பட வேண்டும். அரசியல் கட்சிகளிடையே கருத்து வேறுபாடின்றிப் பின்பற்றப்பட வேண்டிய நாட்டுநலக் கோட்பாடுகள் சிலவுள். அவற்றுள் இது அடிப்படையானது.

அரசுக்கு மட்டுமன்றி தமிழாசிரியர்கள், தமிழறிஞர்கள், தமிழார்வலர்கள் எனப்படுவோர்க்கும் இதில் பொறுப்பும் கடமையும் உண்டு. இக் கல்வி இன்று பெரிதும் தனிப்பட்டவர்களிடம் விடப்பட்டுள்ளது. சுயநிதிப் பள்ளிகளாக - சுயநலப் பள்ளிகளாக இவை பல மிகுந்த 'இலாபகரமாக' நடத்தப்படுகின்றன. எதிர்காலத்திலும் அரசு கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுத்து, இப் பள்ளிகளைச் சீர்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கை தோற்றவில்லை. மக்களின் வாக்குகளையே நம்பியிருக்கும் குடியாட்சி முறையில், பெரும்பான்மையானவர்தம் 'குருட்டு' நம்பிக்கைகளுக்கு எதிராகச் செயற்பட அறிவுள்ள அரசுகளும் தயங்கவே செய்யும். ஆகையால் 'தமிழார்வலர்கள்' என்று மேடையேறி முழங்கும்

செல்வர்கள், தொழிலதிபர்கள், வணிகர்கள், தமிழாசிரியர்கள், தமிழ்க்காவலர்கள் என்று தங்களைக் கூறிக்கொண்டு பெருமைப்படுபவர்கள் அனைவரும் ஒன்றுபட வேண்டும். ஒரு பொதுத்திட்டம் வகுக்க வேண்டும்.

அரசு வேறு என்ன முடிவெடுத்தாலும், தமிழ்வழிப் பள்ளிகள் வந்தால்தடை செய்யப் போவதில்லை. எனவே புதிய சயநிதித் தமிழ்வழிப் பள்ளிகளாகத் தமிழ்ப் பெரியவர்கள் பெயரால் தொடங்கப்பட வேண்டும். 'உ.வே.சா. மழலையர் நன்முறைப் பள்ளி' 'பாரதியார் நன்முறைத் தொடக்கப் பள்ளி' 'ஒளவையார் மழலையர் நன்முறைப் பள்ளி' என நாடெங்கும் பள்ளிகள் தொடங்க வேண்டும். இதற்கெனத் தனிச் சங்கம் அமைத்து, முற்பட்ட நர்சரிப் பள்ளி நிருவாகத்தினர் சங்கத்துடன் இணைந்து செயற்பட வேண்டும். இவற்றைத் தமிழ் வழிப் பள்ளிகள் என்றெல்லாம் அழைப்பது தவறு. தாய்மொழி வழிப்பட்டதுதான் கல்வி; மற்றது போலி. எனவே இதனை நன்முறைக் கல்வி இயக்கம் என்றும், இதன்வழி தோன்றுவனவற்றை நன்முறைப் பள்ளிகள் என்றும் அழைத்தால் போதும்.

இப் பள்ளிகளும் சீருடை, கட்டுப்பாடு, கல்வித் தரம், ஒழுக்கம் முதலியவற்றில் சிறந்து விளங்க வேண்டும். இதில் இளம் மழலை வகுப்பு முதல், ஐந்தாம் வகுப்பு முடிய தமிழே பயிற்று மொழியாக இருக்க வேண்டும். இந்த ஒன்றில் கட்டுப்பாடாக, ஒரே மாதிரி இருந்தால் போதுமானது. ஏனையவற்றில் அரசு விதிக்கும் விதிமுறைப்படி - அதாவது அரசே மாற்று விதிகளை வழங்குகிற காலம் வரை, இங்கு பயில்கின்ற

மாணவர்களின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படாத வகையில் பிற பாடம் முதல் பிற யாவும் பின்பற்றப்பட வேண்டும்.

அரசின் ஆதரவு

புகழ்ந்தவை போற்றிச் செயல்வேண்டும்;

செய்யாது

இகழ்ந்தார்க்கு எழுமையும் இல் (538)

-என்ற குறள் 'பொச்சாவாமை' என்ற அதிகாரத் திருக்குறள். பொச்சாத்தல் - கடமை முதலியவற்றை நடைமுறைப்படுத்தாது மறப்பதாகும். நாம் புகழ்ந்து பேசுவனவற்றைப் பேணிச் செய்ய வேண்டும். 'தமிழ் வாழ்க! தமிழ்த்தாய் வெல்க! தமிழைக் காப்போம்!' என்றெல்லாம் மேடையேறிப் புகழ்கிறோம். அங்ஙனம் செய்ய முடியாவிட்டால் புகழ்ந்து பேசாமலாவது இருக்க வேண்டும். புகழ்ந்து பேசினால் பேணிச் செயற்படுத்த வேண்டும். 'செய்யாது கை விட்டால் வழி வழியாகப் பல பிறப்புக்களில் அடைய வேண்டிய நன்மைகள் அனைத்தையும் இழப்பாய்' எனத் திருவள்ளுவர் அச்சுறுத்தினார். இன்று ஆட்சியாளர், அரசியல் தலைவர், மக்கள் அனைவருக்கும் நாம் சொல்ல விரும்புவது இதுதான்: 'புகழ்ந்தவை போற்றிச் செயல் வேண்டும்!' கொள்கை அளவிலேனும் நாளடைவில் தமிழ்வழிக் கல்வியே அரசின் குறிக்கோள் என அறிவிக்கப் பெற்று, இவ் வகைப் பள்ளிகட்கு அடிப்படை வசதிகளை அன்பளிப்பாகவும் தந்து அரசு ஆதரித்து வளர்க்க வேண்டும்.

பாடத் திட்டம்

இவ் வகையிலான பள்ளிகட்கு மட்டுமன்றி, தமிழ் கற்பிக்கும் நெறிமுறைகள் பற்றிப் பொதுவாகச் சிந்திக்கவும் வேண்டும்.

மழலை வகுப்பு முதலே, தமிழைக் கற்பிக்கும் நெறிமுறைகளில் புதுமை காண வேண்டும். இன்று ஆங்கிலவழிப் பள்ளி நடத்தும் பலர்தமிழார்வமும் பற்றும் உடையவர்களே. ஆங்கிலவழி என்றால்தான் கூட்டம் சேர்கிறது; நன்கொடை வகுலாகிறது. கல்வியை ஒரு இலாபகரமான தொழிலாக்க, 'ஆங்கிலம்' என்ற மாயாசால வார்த்தை பயன்படுகிறது. மேலும் அவர்கள் தமிழை நன்கு, சிறப்பாக நடத்த விரும்பினாலும் அதற்கு ஏற்ற அளவு பாட நூல்களோ - கருவிகளோ ஆங்கிலத்திற்கு நிகராகக் கிடைக்கவில்லை.

மழலையர் பள்ளி முதல், ஐந்து வகுப்பு வரையிலேனும் தமிழைப் புதிய முறையில் கற்பிக்க, அரசின் பாடத்திட்டத்தை ஒட்டியும், அதனுடன் சேர்த்துக் கூடுதலாகவும் கற்பிக்க நாம் பாட நூல்கள், பயிற்சி ஏடுகள், துணைக்கருவிகள், ஆசிரிய வாழிகாட்டிகளை உருவாக்க வேண்டும். இதை நன்முறைக் கல்வி இயக்கத்தினர் ஒருங்குகூடித் திட்டமிட்டு உருவாக்கி, அரசின் ஆதரவைப் பெற முயன்றால் எளிதில் வெற்றி பெறலாம். முன்பே உள்ள ஆங்கிலவழிப் பள்ளிகளும் இந் நன்முறைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தி, ஓரளவேனும் தமிழை அழுத்தமாகக் கற்பிக்கும்.

உணர்ச்சிவழிப்பட்ட பேச்சுக்களை விட ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகளிலேயே நாம் இனி

கருத்துச் செலுத்த வேண்டும். மழலையர்க்கான பாடத்திட்டம் பற்றி மட்டும் ஒருசிறிது சிந்திப்போம்.

இளம் மழலையர், முது மழலையர்

இளம் மழலை வகுப்பு (L.K.G.); முதுமழலை வகுப்பு (U.K.G.). 'முது' என்ற சொல்லுக்கு அறிவுடைமை என்றும் பொருளுண்டு. ஒலிப் பயிற்சி, எழுது பயிற்சி இரண்டும் வேண்டும். சொல்வதைக் கேட்கவும் கேட்டதைத் திரும்பச் சொல்லவும் பழக்க வேண்டும். பார்த்ததை எழுதப் பழக்க வேண்டும். பாடப் புத்தகம், விளையாட்டுக் கருவி, வரைபடங்கள், கரும்பலகை, ஒலிச் சுருள், (முடிந்தால் ஒளிச் சுருள்) பயன்படுத்தப் பட வேண்டும்.

மழலை வகுப்புகட்கான பாடத் திட்டம், பாட நூல், பயிற்சி ஏடுகளுடன் ஆசிரிய வழிகாட்டிகளும் விரிவாக எழுதப்படுதல் வேண்டும். இவற்றினடிப்படையில் தமிழ் கற்பிப்பவர்கட்குச் சிறுசிறு பயிற்சி வகுப்புகள் நடத்தப்பட வேண்டும்.

இளம் மழலை

இளம் மழலையைப் பூந்தளிர் என்றும் முது மழலையை இளந்தளிர் என்றும் அழைக்கலாம். ஒலிப் பயிற்சி: சிறுசிறு மழலைப் பாடல்கள் கற்பிக்க வேண்டும். நம் நாட்டில் மழலைக் கவிகள் மிக மிகக் குறைவு. நம் கவிஞர்கள் வளர்ந்தவர்கட்கே எழுதியும், குழந்தை நலம் பாராட்டியுமே பழக்கப்பட்டுப் போனார்கள். மாக்மில்லன் வெளியிட்ட ஆங்கில முதல் பாடப் புத்தகத்தில் 60 மழலையர் பாட்டுகள் உள்ளன. தமிழில் குழந்தைக் கவிஞர்கள் பலர் இப்போது காணப்படுகிறார்கள். கவிமணி குழந்தைக் கவிதைகளை எழுதினார்.

பாரதியாரின் பாப்பாப் பாட்டு தொடக்கப் பள்ளி மாணவர்கட்குப் பயன்படுகிறது. குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பா பாடல்களில் மழலையர்க்கு மட்டும் என்று ஒருசில பாடல்கள் தேடித் தொகுக்கலாம்.

மழலைக் கவிதை

மழலைக் கவிதை என்பது நான்கைந்து அடிகளே உடையது; எளிய - மிக எளிய சொற்களாலானது. அசையும் பொருள்கள், மனத்தைக் கவரும் பொருள்கள் பற்றியது; பறவைகள், விலங்குகளின் ஒலிகளை வைத்துப் புனையப்படுவது; நாபிறழ் பயிற்சி, நாநெகிழ் பயிற்சி என நாட்டுப்புறப் பாடலாக வழங்கி வருவனபோல், எளிமையாய் எழுத்தொலிகளை அறிமுகப்படுத்துவது; நெருங்கிய உறவுப் பெயர்களை நினைவுபடுத்துவது. இம் மழலைக் கவியின் நோக்கம்; ஒலிப்பை - உச்சரிப்பைத் திருத்தம் பெறச் செய்வது; தொடக்கச் சொல்வளம் உண்டாக்குவது.

இவை மிகுந்த சந்த இனிமையோடு இருக்க வேண்டும். 'நிலாநிலாஒடி வா, நில்லாமல் ஒடி வா' போல இயல்பாக இருக்க வேண்டும். 'குள்ளக் குள்ளரே, குண்டு வயிறரே' போல வேடிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.

பாப்பாப் பாட்டு, ஓசை நயப்பாட்டு, நிலாப் பாட்டு, பறவைப் பாட்டு, விலங்குப் பாட்டு, கும்மிப் பாட்டு, சாய்ந்தாடம்மா - கைவீசம்மா போன்ற நடிப்புப் பாட்டு, எண்கள் அறிமுகப் பாட்டு, பெயர்கள் அறிமுகப் பாட்டு, உறவு விளக்கும் பாட்டு, உல்லாசப் பாட்டு, உச்சரிப்பைத் திருத்தும் நாநெகிழ் பாட்டு (பழம் பழம் பனம்பழம், பசிக்குத் தின்னலாம் பலாப்பழம்), சிறு கதைப் பாட்டு

என்று ஆயிரம் பாட்டுகள் எழுத வேண்டும். இன்று நம்மிடையே காணப்படும் குழந்தைக் கவிஞர்கள் பலர் 'மழலைக் கவிஞர்களாக' மாற வேண்டும். ஏழு கிழமைகளையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள, இருபது விதமாகச் சிறுசிறு மழலைக் கவிதைகள் எழுதுங்கள் பார்க்கலாம்!

முது மழலை வரும்போது தமிழ் உயிர், மெய் எழுத்துக்களை முழுவதும் தெளிவாக உச்சரிக்கப் பழக்கிவிடலாம். உயிர்மெய் எழுத்துக்களை அறிமுகப்படுத்தி, கூட்டி ஒலிக்கும் முறையையும் கற்பிக்கலாம். நூறு எண்வரை சொல்லக் கற்பிக்கவும் முடியும். கேள்வி கேட்டு, விடை சொல்ல வைத்து (ஒவ்வொரு வரியில்) பழக்க முடியும். அடிப்படைச் சொற்களைப் பட்டியலிட்டுக் கொண்டு கற்பிக்க, இவ்வாய்மொழிப் பயிற்சி உதவும்.

எழுத்துப் பயிற்சி

புள்ளியிட்டுக் கோடு இழுக்கச் செய்தல், ஒவியம் வருமாறு கோடு இழுக்கச் செய்தல், வட்டம், கோளம் போடப் பழக்குதல்; நேர் கோடு, வளை கோடு; அரை வட்டம், முழு வட்டம், நீள் வட்டம் போடப் பழக்குதல்; கோணல் சதுரம் எல்லாம் பழக்கிப் பார்த்துப் பார்த்து எழுதும் பழக்கத்தை வளர்த்தல்.

தமிழ் எழுத்து வடிவங்களை அகரம் முதலாக எழுதப் பழக்குதல்.

விளையாட்டு

மாண்டிசோரி முறையில் விளையாட்டு மூலம் பயிலப் புதுப் புதுக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

ஆடிப்பாட வைப்பது, நல்ல பாட்டுக்களைத் தம்மையறியாமல் ஒப்புவிக்க வழி செய்யும். படம் பார்த்துக் கதை சொல்ல வைக்க வேண்டும். விளையாட்டுக்கு என நல்ல சிறு பூங்கா, ஆடுகருவிகள் அமைக்க வேண்டும்.

ஒலிப் பேழைகள்

பலவற்றுக்கு ஒலிப் பேழைகள் தயாரிக்க வேண்டும். சுயநிதிப் பள்ளிகள் ஒளிப் பேழைகளையும் கல்விக்குப் பயன்படுத்துமாறு செய்ய வேண்டும்.

சிங்கப்பூரில் ஆங்கிலம், சீனம், மலாய், தமிழ் நான்கும் தேசிய மொழிகளாகும். ஆங்கிலத்திற்கு, இங்கிலாந்தில் எவ்வெவ்வாறு கற்பிக்கும் நெறிமுறைகளும் கருவி முறைகளும் கண்டுபிடிக்கப் படுகின்றனவோ அவற்றுள் பெரும்பான்மை சிங்கப்பூரிலும் ஆங்கில மொழிக் கல்விக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதைப் பார்த்து, சீனமும் மலாயும் தமிழும் அது போன்றே பாடங்கள், கருவிகளுடன் கற்பிக்குமாறு திட்டமிடப்படுகின்றன. நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் புல்லுக்கும் பாய்கிற கதைதான்! இல்லையென்றால் எங்கும் தமிழன் அழுதுதான் வடிவான். இதனால் தொடக்கநிலைக் கல்விக்கு, அங்கும் தமிழ் இருப்பதால், ஒருவருக்கொருவர் கலந்து ஆய்ந்து புதியன படைத்துத் தமிழை ஒரு மொழிப் பாடமாகத் திட்பநுட்பத்துடன் கற்பிக்க வழிவகை காணலாம்.

ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆசிரியர் கையேடு தயாரிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பொருளையும் கற்பிக்கப் பல படிநிலைகளில் அமைந்த கற்பித்தல் முறைகள் வேண்டும்.

வேறுபட்ட சுற்றல், சுற்றித்தல் முறைகளை உள்ளடக்கிய பாட நடவடிக்கை தேவைப்படும். வெவ்வேறு பள்ளிகளின் தேவைகளுக்கும், மொழி சுற்றிக்கும் சூழல் - நேரம் - எண்ணிக்கைகட்கு ஏற்பவும் பயிற்று கருவிகள் பலவகையாகத் தயாரிக்கப்பட வேண்டும்.

தனியார் துறை

இத்தகைய பாடத்திட்ட அடிப்படைகள் அனைத்தையும் வரைபடம் போல் எழுதி உருவாக்கிக்கொண்டு, அச்சிடுகிற, கருவி செய்கிற பணிகளைத் தனியாரிடம் விட்டுவிடலாம்; அரசு இவற்றை அங்கீகரித்து உத்தரவிட்டால் போதும்.

சுயநிதிப் பள்ளிகள் நடத்தவிடுவதில் தவறில்லை. பள்ளிகட்கான பாடநூல், கருவி ஆக்கங்களையும் தனியாரிடம், வணிகப் போட்டிக்கு விடுவதில் தவறில்லை. அரசு 'லகாணை'த் தன் கையில் வைத்துக்கொள்ள வசதியிருக்கிறது. சுயநிதிப் பள்ளிகள், முடிந்தவரை கொள்ளையென்று மோசம் செய்யாமல், பெரும்பான்மை நலம் மாணவர்களுக்குப் போய்ச் சேரச் செய்யலாம். 'அன்பளிப்பை' எதிர்பாராத அரசு அதிகாரிகளும், வரன்முறையான சட்ட விதிகளும் தேவை. அரசு எந்த நேரமும் விழிப்புடனிருந்து காக்க வேண்டும். அரசன் உறங்கும்போதும், அவன் ஒளி எங்கும் ஊடுருவி நின்று நாடு காக்கப்படும் என்பர். அரசு நினைத்தால் பொருள் செலவு அதிகமின்றியே இத் தொடக்கநிலைப் பள்ளிகளை வரன்முறைப்படுத்த முடியும். அதற்குத் திட்டமிடுதலும் இடையறாது கண்காணித்தலும் வேண்டும்.

தொடக்கப் பள்ளியில் அரசு அமைக்கும் பாடங்களையே பின்பற்ற நேரும். எனினும் முன்கூறிய

பயிற்சி முறைகளையும் பயிற்று கருவிகளையும் பின்பற்றி, தமிழ் என்ற மொழிப் பாடம் கற்பிக்கப்பட ஆவன செய்ய வேண்டும். நவோதயப் பள்ளிகள் என்பதுபோல், நன்முறைப் பள்ளிகள் தழைக்க எத்தனை தமிழன்பர்கள் முன்வருகிறார்கள் என்பது பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

(தினமணி : 27-5-1992)

இந்நாளில் நமது நாட்டில் நடைபெற்று வருஉஞ் சடங்குகளில் சில குருட்டு நம்பிக்கைகள் நுழைந்திருக்கின்றன. அவற்றில் மூன்றைச் சிறப்பாகக் குறிக்கிறேன்: ஒன்று சடங்குகளைச் சமயத்துடன் தொடர்பு படுத்துவது; மற்றொன்று பிறப்பில் குறிக்கொண்டு நல்வினை, தீவினைகட்குப் பண்டாரத்தையோ, தேசிகளையோ, பார்ப்பாளையோ, பிறனையோ அழைப்பது; இன்னொன்று குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியிலேயே மந்திரம் சொல்ல வேண்டுமென்பது.

திரு.வி.சு

தேவை ஒரு தமிழ்வழிக் கல்விப் பல்கலைக் கழகம்

என்னதான் சொன்னாலும் போராடினாலும் மழலையர் பள்ளி முதல், எல்லா நிலைகளிலும் தமிழ் மொழி மூலம் பயிற்றுவிக்கும் கல்வி நிலையம் / வகுப்புகட்குக் கூட்டம் வரவே வராது. யான் பல காலமாகக் கூறிவருகிறபடி, தமிழ் மூலம் படிப்பு என்பது மேலேயிருந்து சீழே வர வேண்டுமே தவிர, சீழேயிருந்து மேலே போகாது; அம்முயற்சி வெற்றியும் பெறாது.

ஒவ்வொரு பெற்றோரும் தத்தம் குழந்தைகள் டாக்டராக, எஞ்சினியராக, ஆடிட்டராக, வங்கி அதிகாரியாக வரவேண்டும் என்றுதான் கனவு காண்கிறார்கள். அதை ஆங்கிலவழி படிப்பதால்தான் எட்ட முடியும் என்றால், பிள்ளை பிறக்குமுன்பே ஆங்கிலப் பசையை ஒட்டும் முயற்சி தொடங்கிவிடுகிறது. பணக்காரர்கள் மட்டுமென்ன, ஏழையும்கூட தன் பிள்ளையை ஆங்கிலவழி நர்சரிப் பள்ளிக்குக் கடன்பட்டாவது அனுப்புகிறான். ஏன்? அவனுக்குத் தன் பிள்ளை பிறரினும் மேம்பட வேண்டும் என்ற ஆசை இராதா?

தமிழ்வழிக் கல்வி பற்றி உணர்ச்சி வயப்பட்டுப் பேசுபவர்தம் வாரிசுகளும் ஆங்கில நர்சரிப் பள்ளிகளிலேதான் காணப்படுகின்றன. ஏன்? இனிப்பை

உறியிலே வைத்து உயரத்தில் தொங்கவிட்டாலும், ஏறும்பு இடம்தேடிப் போய்ப் புகுந்துகொள்ளத்தான் செய்யும்!

நம்பிக்கை

ஆங்கிலம் நம்பிக்கை தரும் துருவ நட்சத்திரம் என்றால், தமிழ் அடுக்களை மொழியாகக்கூட அருகதையற்ற நிலையில் இருக்கிறது. தமிழ்வழி படித்தவர்கட்கு வேலைவாய்ப்பில் முன்னுரிமை கேட்டால் போதுமா? வெறும் சரித்திரத்தை மட்டும் முதலில் தமிழ்வழி படிக்கலாம் என்றார்கள். இளங்கலை, இளம் அறிவியலில் தமிழ்வழி படித்தவன், முதுகலை நிலையில் என்னாவது? அங்கும் பிறகும் ஆங்கிலவழிதானே பயன்படும்? தொழிற்கல்வி அனைத்தும், 'பணம் பண்ணும் கல்வி' என்று ஒவ்வொருவரும் நம்புகிறோம். அக்கல்வி முழுவதும் ஆங்கிலவழியில் உள்ளன. வெண்ணெயை உறியில் வைத்துவிட்டு, வெறும் பானையைக் காட்டிய கதையாக, ஆங்கிலவழிக் கல்வியால் மேலே மேலே போகலாம் என்ற நம்பிக்கையை வைத்துவிட்டு, தமிழ்வழி சுற்றால் 'தமிழ்ப் பற்றோடு' பாராட்டலாம் என்று மட்டும் சொன்னால் எவன் தமிழ்வழி படிக்கவிடுவான்? தன் பிள்ளை கண்ணில் வெண்ணெய், மற்றவர் பிள்ளை கண்ணில் கண்ணாம்பா?

யாரோ ஒருவர் இருவர், 'என் பிள்ளையை நான் தைரியமாகத் தமிழ்வழி படிக்க விடவில்லையா?' என வினவலாம். அதுவல்ல கேள்வி. யு.பி.எஸ்.சி. எனப்படுகிற மத்திய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம், தாய்மொழிவழியே எழுத இடம் தந்துளதே என்பர் சிலர். மாநில அரசு நிலைமை மாறாமலும், நாட்டில் பெரும்பான்மைப் படிப்பு ஆங்கில வடிவிலும் இருக்கும்

போது, இதுவும் பயனற்ற கேள்வியேயாகும். புறநடைகளை விடுங்கள்; பொதுநடை என்ன என்பதிலேதான் சிக்கல் உளது.

தாய்மொழியில் படித்தாலும் எக்கல்வியையும் கற்கலாம்; எத் துறையிலும் முன்னேறலாம் என்ற நிலைமையை உருவாக்காதவரை, கெஞ்சியும் கொஞ்சியும் தமிழ்வழிப் படிப்பை நிலைநிறுத்த முடியாது; ஏன்? தொடங்கவே இயலாது!

தமிழ்-ஆங்கிலம்-இந்தி

சிலர் ஆங்கிலவழிக் கல்வியை எடுத்துவிட்டால், அந்த இடத்தில் இந்தி வந்து புகுந்துவிடும் என்பர். இந்தி இப்போது எழுபத்தைந்து விழுக்காடு கல்வி மொழியாக வளர்ந்துவிட்டது. உத்தரப் பிரதேசத்தில் அது எல்லா நிலையிலும் பயிற்றுமொழியாகி வளர்கிறது. யு.பி.எஸ்.சி.யில் பல பதவிகட்கான தேர்வுகள் - எஞ்சினியரிங் உள்பட இந்தியிலும் நடத்தப்படுகின்றன; அல்லது இந்தியில் மட்டுமே நடத்தப்படுகின்றன.

இந் நிலையில் இன்று ஆங்கிலம் உள்ள இடத்தில் எல்லாம் தமிழை வைத்தால்தான், இந்தி வந்து புக முடியாத நிலையை உருவாக்கலாம். இந்தி தொடர்பு மொழியாக மட்டுமே தலையெடுக்க முடியும். இந்தி வளரும் வேகத்துடன் தமிழை ஒப்பிட்டால், இன்னும் ஒரு தலைமுறைக்குப் பிறகு, “இந்தியில் எல்லாப் பாடங்களையும் பயில வாய்ப்பு உளது. அதோடு இந்தி மொழிவழி பயின்றால் இந்தியா முழுவதும் வேலை கிடைக்கும்” என்று பலர் வாதிட்டு வெற்றி பெறுவர். இன்று ஆங்கிலத்திற்காக வக்காலத்து வாங்கும் பலர் இந்த உண்மையை மறந்துவிடுவது வருந்துதற்குரியதே.

ஏனைய மாநிலங்கள்

குசராத்தி, மராட்டி, வங்காளி, தெலுங்கு மொழிகள் எல்லாம் கல்வி மொழியாகப் பெருவளர்ச்சி கண்டு வருகின்றன. இந்திய மொழிகள் பல எவ்வெவ்வாறு கல்வி மொழியாக வளர்ச்சி பெற்றுவருகின்றன என்று அவ்வம் மாநிலங்கட்குச் சென்று, கணக்கெடுத்து வந்து, தமிழுக்கு அந்த அந்த அளவிற்கேனும் கல்வி மொழியாகும் தகுதியைத் தரலாம். சில அறிஞர்கள், “அந்த மாநிலங்கள் எல்லாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு குழியில் விழுகின்றன. நாமும் விழுவதா?” என்று கேட்பர். யார் குழியில் விழுகிறார்கள் என்பது, பின்தங்கி வெகுதூரம் போன பின்புதான் விளங்கும். கண் கெட்ட பிறகு ‘சூரிய நமஸ்காரம்’ செய்ய நேரும்!

தாய் மொழிவழிக் கல்வியும் தொடர்பு மொழிக் கல்வியும்

நேரு இருக்கும்வரை, இந்தியை அவர் அலுவலக மொழி (Official Language); தொடர்பு மொழி (Link Language) ஆக்க வேண்டும் என்றுதான் திரும்பத் திரும்பக் கூறிவந்தார். இன்று 14 இந்திய மொழிகள் (ஆங்கிலம் தவிர்த்து) தேசிய மொழிகள் (National Languages) ஆக உள்ளன. விடுதலை பெற்ற ஒரு நாட்டார், தமது விருப்புக்கு ஏற்ப, வாய்ப்புக்கு ஏற்பப் பிற மொழிகளைத் தொடர்பு மொழிகளாகப் பயிலலாம். அதுவே நெறிமுறையாகும்.

கல்வி மொழி வேறு, தொடர்பு மொழி வேறு எனவும், ஆங்கிலம் நமக்குத் தொடர்பு மொழியாகவே - கட்டாயமாக இருக்க வேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் தொடர்பு மொழியாக, நடப்பு உரையாடல் மொழியாகத் திட்டமிட்டு ஆங்கிலத்தைக் கற்பிக்க வேண்டுமெனவும்

நூறு முறை சொல்லியாயிற்று. இங்கும் ஆங்கில இலக்கியத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகப் படிப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கட்குப் பிற மாநிலங்களில் / நாடுகளில் வேலைபார்க்கப் போனால், பயன்படுமாறு வலிமைமிக்க தொடர்பு மொழியாக ஆங்கிலம் கற்பிக்கப்பட்டால் போதுமே. இது பல நிலைகளில் பலருக்குத் தேவைப்படும். அதற்கேற்பப் பாடத் திட்டங்கள், படிப்பு நிலைகள் வரையறுக்கப்பட வேண்டும். சில ஆண்டுகள் இந்த ஒரே நோக்கத்துடன் கற்பிக்கப்பட்டால், ஆங்கிலத்தில் பேச, உரையாட, கற்றதை விரித்துரைக்க, கடிதம் - கோப்பு எழுதப் பழக்கிவிடலாமே?

கல்வி தாய் மொழியில்தான் இருக்க முடியும். இன்னும் நம் கல்வி நிலையங்களின் நிலை என்ன? விளங்கிக்கொள்ள கடினமானதை விளக்கத் தமிழ்தான் பயன்படுகிறது. குறிப்பிட்ட பகுதிகளை மனப்பாடம் செய்து ஆசிரியரும் ஒப்புவிக்கிறார்; மாணவனும் மனப்பாடத்தைத்தான் தேர்வில் ஒப்புவிக்கின்றான். நடப்பது என்னவோ தாய்மொழிவழிக் கல்விதான்! ஓர் ஆசிரியர் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, ஆங்கிலத்தில் நெட்டுருப் போட்டதை ஒப்பிக்கலாம். அது முழுவதும் காற்றிலே போய்க் கொண்டிருக்குமேயன்றி, பெரும்பான்மையினர் கருத்தைக் கவர்வதில்லை. தாய்மொழி வழி அனைத்துப் பாடமும் கற்றால், மாணவன் நன்கு உணர்ந்து கற்பான். பல விஞ்ஞானிகளை, பலதுறை நிபுணர்களை நாம் உருவாக்க முடியும். இப்பொழுது நாம் எழுத்தர்களைத்தானே உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்?

இன்று முன்னேறிய, முன்னேறுகிற நாடுகளை எல்லாம் கவனியுங்கள்: உலகையே ஆளும் ஆங்கிலேயர், ஐரோப்பியச் சந்தையையே மீண்டும் விலைபேசும் ஜெர்மானியர், உலகச் சந்தையில் அமெரிக்காவையும் திண்டாட வைக்கும் ஜப்பானியர், அமைதியாக, அதே சமயம் அழுத்தமாக முன்னேறும் சீனர், 'வளர்ச்சியை நோக்கி' நடை பயிலும் சீழை நாட்டவர் என்று எல்லோரும் தாய்மொழிவழியேதான் பயில்கின்றனர். விண்வெளியில் முதலில் பாய்ந்து, சந்திரன் மீது கால் வைத்த ரஷியர், தாய்மொழியில் படித்தவரே தவிர, ஆங்கிலவழி சுற்றவரல்லர்!

காந்தியடிகளும், தாகூரும், பாரதியும், வ.வே.சு. அய்யரும், அண்ணாவும் தாய்மொழிவழிக் கல்வியையே வலியுறுத்தி உள்ளனர்.

தமிழ்வழிக் கல்விப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னாள் முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் கண்டது போல் தமிழ்வழிக் கல்விப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட வேண்டும். அங்ஙனம் நிறுவுமாறு அரசைப் பொதுமக்களும் அறிஞர்களும் வற்புறுத்த வேண்டும். அதில் பொறியியல், மருத்துவ இயல், வணிகவியல், உயிரியல், உளவியல், சட்டவியல், கணக்கியல் என அனைத்துத் தொழில் கல்வியும் அறிவியல் கல்வியும் கலையியல் கல்வியும் தமிழ்வழியாகப் பயிலுமாறு அமைக்க வேண்டும். இத்தகைய பல்கலைக்கழகத்தைத் திட்டமிட்டு அமைக்க வேண்டும். உள்நாட்டிலும் வெளி நாடுகளிலும் தாய்மொழிவழி உயர் கல்வி நிறுவனங்களின் அமைப்பு - செயல்பாடு - தகுதி

திறமைகளை நேரில் கண்டறிந்து, நன்கு அடித்தளமிட்டுத் தொடங்க வேண்டும்.

இத்தகைய பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலத்தை ஒரு கட்டாய மொழிப் பாடமாக - தொடர்பு மொழியாகப் பாடத் திட்டமும் பயிற்றுமுறையும் வரைந்து கற்பிக்க வேண்டும். ஆங்கிலவழியாகவே கற்று அரைகுறையாக உள்ளவர்களிடையே, இவர்கள் ஆங்கில மொழியைப் பயன்படுத்துவதில் ஒளிவீசித் திகழுமாறு கற்பிக்க வேண்டும். தமிழ்வழி பயில வேண்டும் என்பது ஆங்கிலத்திற்குப் பகையாக அன்று. இதைக் காட்டும் வகையில் ஆங்கில மொழிப் பாடம் பயன்பாட்டு நோக்கில் அழுத்தமாகக் கற்பிக்கப்பட வேண்டும்.

தமிழ்மொழிவழிப் பாடம் படித்து ஆங்கிலத்தை வலுவான தொடர்பு மொழியாகக் கற்க வழிவகுப்பதுடன், இங்கு பயில்பவர்கள் தாம்தாம் வேலைக்கோ, மேற்படிப்புக்கோ போக நினைக்கும் மாநிலம் / நாட்டுக்கு ஏற்ப ஏனைய இந்திய மொழிகள், உலக மொழிகளில் ஒன்று இரண்டு என விரும்பியவற்றை விரும்பியவாறு படிக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும். அவை விருப்பப் பாடமாக அமைய வேண்டும்.

கலைச் சொற்கள்

கலைச் சொற்கள், துறைச் சொற்கள் மூன்று நிலைகளில் பயன்படுத்தப்படலாம். உலகளாவிய பொதுத் தொடர்கள், தமிழ் வடிவப்படுத்தப்பட்டவை, தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை என முத்திறத்தனவும் இடமறிந்து, காலமறிந்து பயன்படுத்தப்பட வேண்டியிருக்கும். இலக்கியத் தமிழிலிருந்து ஏனைய

தமிழ் சில புறநடைகளைத் தழுவவே செய்யும். மேலும், அறிவியல் படிப்பும் அறிவியல் நூலாக்கமும் உடனிகழ்தலே நடைமுறையும் பொருத்தமும் ஆகும். நூல்கள் எல்லாம் மொழிபெயர்த்தானபின் பாடம் தொடங்கப்படலாமென்பது நீந்தப் பழகிய பின் நீரில் இறங்கலாம் என்பது போலாகும். சில ஆண்டுகள் இரு மொழிக்கலப்பாக, சிறிது ஊடாட்டமாக இருக்கும்; காலம் செல்லச் செல்லவே தெளிவுபடும். எனவே இங்ஙனம் ஒரு பல்கலைக்கழகமும் அதற்கான தனி முயற்சிகளும் தொடங்க இதுவே தக்க சமயமாகும்.

சுயநிதி நிறுவனங்கள்

இத்தகையதொரு பல்கலைக்கழகம் தொடங்கிய பின் அதன் அங்கீகாரத்துடன் பல சுயநிதிக் கல்லூரிகளைத் தமிழ் வழியில் தொடங்க அரசு அனுமதி தரலாம். தமிழுக்கும் ஆக்கம் தருவதெனில் அரசு, கொள்கை அளவிலேனும் தமிழ்வழிப் படிப்பை ஏற்பதே பொருத்தமும் பெருமையுமாகும். பட்டப் படிப்பில் தமிழைப் பயிற்றுமொழியாக்கும் முயற்சியை அண்ணா தொடங்கினார். தொடர்ந்து அதைத் தொடராமல் விட்டது நம் குறையேயாகும்.

போட்டி வலுக்கட்டும் சிறந்தது நிலைக்கட்டும்

தொழிலில் தனியார் துறையும் பொதுத் துறையும் போட்டியிடுமாறு ஒரு கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்படுவதும், தனியார் துறையும் ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டியிடுவதால் நன்மை விளைவதும் நாம் அறிந்ததே. அது போல ஆங்கிலவழிப் படிப்பை வைத்துக் கொண்டு தமிழ்வழிப் படிப்புக்கும் இடம் தருக என்று கேட்பது யாரும் எவ்வகையிலும் மறுக்கவொண்ணாததும் மறுக்கக்

கூடாதுமாதும். தமிழுக்கு, தாய்மொழிக்கு நேர் எதிராகச் செயற்படும் உள்நோக்கம் யாருக்கும் இராது. எனவே, தமிழுக்கும் இடமளித்துப் பார்ப்பதில் யாரும் குறுக்கிட மாட்டார்கள்.

மேலும், காலப்போக்கில் நன்மை மிக்கதும் வலுவானதும் வெல்லும். உலகளாவிய நிலையில் போக விரும்புவவர்கள் ஆங்கிலவழியில் சுற்றால்தான் முடியும் என்றால் அவ்வாறே படிக்கட்டும். தமிழ்வழியில் படித்து, தொடர்புமொழி அளவில் ஒன்றிரண்டு மொழிகளைக் கற்று முன்னேற நினைப்பவர்களுக்கும் இடம் தர, இம் முயற்சியை மேற்கொள்வோம். தாழ்த்தப் பட்டவர்கள், புறக்கணிக்கப் பட்டவர்கட்கு என வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கிறோம்; பல சலுகைகள் காட்டி முன்னேற்றவும், பிற சமூகத்தினருடன் சமமாக்கவும் வேண்டிய முயற்சிகள் எடுக்கிறோம். அது போல் இந்தியாவில் ஆங்கிலம், மேனிலையடைந்த முதலாளிகள் போலப் பல வசதிகளையுடையதாக இருப்பதால், தாய் மொழிகளுக்கு இயன்றவரை சலுகைகள் காட்டி முன்னேற்றுவதும் தவறன்று.

சுதந்திர நாட்டில் அடிமைக் கல்விமுறை கூடாது என்பதே ஒவ்வோர் இந்தியனின் கருத்தும் கடமையுமாதல் வேண்டும். தமிழ்வழிக் கல்விப் பல்கலைக்கழகத்தை, நன்கு திட்டமிட்டு, தாய்மொழி வழிக் கல்வியில் முன்னேறிய பல்கலைக் கழகங்களை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு தொடங்க வேண்டும். இன்றில்லாவிட்டாலும் என்றேனும் ஒருநாள் நடைமுறைக்கு வந்தே தீருமென எம்போல்வார் நம்புகின்றோம். அதை 'இன்றே செய்க, நன்றே செய்க' என்றுதான் தொடர்புடைய அரசையும்

தலைவர்களையும் மக்களையும் வேண்டுகிறோம். ஏனெனில் அனைவரும் கருத்து வேறுபாடின்றிச் செயற்பட வேண்டிய நற்பணி இது!

(தினமணி : 28-5-92)

மொழிப்பற்றில் நாம் பின்னே நிற்பது குறித்து நான் பெரிதும் வருந்துகிறேன். தமிழ்மொழி வளர்ப்பதில் தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ் கவலை செலுத்துவதில்லை.

திரு.வி.சு. (1934)

தமிழனுக்குப் பொற்காலம்! தமிழுக்குப் பொற்காலம் ஆகுமா?

தமிழனின் வரலாறு, ஏற்றத் தாழ்வுகள் - மேடு பள்ளங்கள் - நன்மை தீமைகளின் ஒருங்கிணைந்த நீண்ட நெடிய வரலாறு ஆகும். தொல்காப்பியம் தமிழ் முதல் நூல். காலத்தால் மிகமிகப் பழைய நூல். அந்நூல் அரங்கேற்றப் பெற்றது, 'நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனது' அவைக் களமாகும். தமிழகத்தின் தென்பகுதியைக் கடல் கொள்ள, அதனால் பிற நிலப் பகுதிகளைத் தேடித் தந்து, தன் மக்களைக் குடியேற்றியதால் ஏற்பட்ட சிறப்புப் பெயரே தன் பெயராகக் கொண்டான் அப் பாண்டிய மன்னன்! இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? தமிழனின் வரலாற்றுத் தொடக்கமே கடலுடன் போராட்டம் - இயற்கை செய்த அழிவுடன் போராட்டம்! தொடர்ந்து தீமையுடன் போராடிப் போராடியே, தமிழனும் வாழ்கிறான் - தமிழும் வாழ்கிறது! இன்னும் சொன்னால் போராட்டம்தான் தமிழுக்கே உயிர்! அதன் குன்றா இளமைக்கு இப் போராட்டமே, உயிரோட்டமாய் அமைந்து விட்டது!

களப்பிரர், பல்லவர், நாயக்கர், மகாராட்டிரர், மொகலாயர், ஐரோப்பியர் என வரலாற்றில் அடிமைப்பட்ட காலமே, சுதந்திரமாய் வாழ்ந்த காலத்தைவிட மிகுதி. இதனால் தமிழனுக்கு அடிமைப்

புத்தி குருதியில் ஊறிப் போனதோ எனக் கவலைப்படத் தோன்றியது.

ஆனால் உண்மை அதுவன்று என்பது இப்போது விளங்கிவிட்டது.

அப் பிற மொழியாளர்கள், புறச் சமயவாதிகள், வேற்றுப் பண்பாட்டு வழியினர் எல்லோரும் தமிழர்களை அடிமை கொண்ட போதும், தமிழுக்குத் தாம் அடிமைகளாயினர்!

‘உரோமானியர்கள் கிரேக்கர்களை வென்றார்கள். ஆனால் கிரேக்க மொழி, இலக்கியத்திற்கு அவர்கள் அடிமைகளாயினர்’ என்று மேனாட்டு வரலாறு கூறும். இங்கும் அதே கதைதான். களப்பிரரும் கடைசிக் காலத்தில் தமிழ் வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர் என்ற குறிப்பு உளது. அவர்கள் வடமொழி, பாலிமொழிகளைப் பரப்பினர். கிரந்த எழுத்துக்களைத் தோற்றுவித்துத் தமிழர்கள் வடமொழி கற்க வழி செய்தனர். இருந்தாலும் தமது ஆட்சிகளின் இறுதிக் காலத்தில் தமிழ் வளர்ச்சியில் நாட்டம் கொண்டனர். வடமொழியை ஆட்சி மொழியாக்கிய பல்லவர்கள், இத் தென்னகத்தை வடமொழி வளர்ச்சிக்கான நிலைக்களமாக்கினர். காஞ்சியில் பல்கலைக் கழக மனைய வடமொழிக் கல்லூரிகளை நிறுவி, பாரத நாடே வடமொழி கற்கக் காஞ்சியை நாடச் செய்தனர். ஆனாலும் அப் பல்லவர்கள், காலம் செல்லச் செல்ல தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை நாட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. நாடெங்கும் பொங்கிப் பரவி, வெள்ளமெனப் பெருக்கெடுத்த பக்தி இயக்கம் பல்லவ மன்னர்களை ஆட்கொண்டதோடு, பிற்காலச் சோழப் பேரரசு தோன்ற

வித்திட்டது. கடைசியில் ஒரு பல்லவ மன்னன் தமிழுக்காக உயிர்கொடுத்த வரலாறு மறக்கற்பாலதன்று.

நாயக்கர் காலத்தில் தெலுங்கு மொழி, தெலுங்கு இசை ஆகியன இங்கு கால்கொண்டன. தமிழிசை உருமாறிய கால கட்டம் இது. ஆயினும் குமரகுருபரர் அனைய சான்றோர்களால் நாயக்கர்கள் தமிழ் இலக்கியம், பண்பாடு நோக்கித் திரும்ப வேண்டியதானது. ஐரோப்பியர்கள் தம் சமயத்தைப் பரப்பியதை விட, இங்கு தமிழ் வளர்ச்சி, இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டதும், துணை நின்றதும் உறுதுணையானதுமான பணிகளே மிகுதியாயின. தமிழ் இவ்வாறு இருளை நோக்கிச் செல்லும் பொழுதெல்லாம், ஒளி தோன்றி இருள் இருந்த இடம் தெரியாமல் போனது!

வட்டம் தொட்ட இடத்தில் வரலாறு திரும்புகிறது!

தமிழக அரசியல் பற்றி வெளி மாநிலங்களில் தலைதூக்க முடியாத ஒரு நிலை இருந்தது. 'ஓ தாழ்ந்த தமிழகமே! இன்னும் நிமிரவில்லையா?' என்று அண்ணா குரலில் கேட்டு, ஆழ்ந்த துயரத்தில் மூழ்குவதைத் தவிர வேறு வழியின்றி இருந்தது. 'நாமும் நம் மானம் மரியாதை எல்லாம் தொலைந்தது. இனி எங்கே மீளப் போகிறது?' என்று கைவிட்ட நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டோம்.

'அரிசியும் போச்சு அரகரா! செம்பும் போச்சு சிவசிவா' என்று தமிழகம் தள்ளப்பட்டது. ஒரு தேசத்தையே, பல கோடி மக்களையே துணிச்சலாக - செருக்கோடு ஏமாளிகள் - விளம்பரங் கண்டு ஏமாறும் கோமாளிகள் - புத்தியற்ற பதர்கள் - ரொட்டித் துண்டு போட்டால் வாலாட்டும் நாய்கள் - ஆசை காட்டினால்

பொதி சுமக்கும் கழுதைகள் என்று ஒருசிலர் கூடி, ஆட்சி நடத்தி அரசோச்சினர்! நெடுஞ்சாண்கிடையாய் விழுந்தவர் எழுந்திருக்க மாட்டாமையால், பலர் கூடித் தூக்கிவிடும் கேவலநிலை மண்டபம் தோறும் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது! படித்துப் பட்டம் பெற்றவனெல்லாம் கைகட்டிக் கொண்டு, கால்கடுக்க நின்று 'உட்காரு' என்று சொல்லிவிடக் கூடாதே என்று தவம் செய்தனர். 'சுயமரியாதை' இயக்கம் இப்படி வளர்ந்து, உச்சநிலைக்குப் போனது. சரி, தமிழன் தலைவிதி இதுவானால் நாமென்ன செய்ய முடியுமென்று, எல்லோரும் சோர்ந்துகிடந்த சமயம்!

எந்தக் காஞ்சியில் தமிழைப் புறக்கணித்த நிலை இடைக்காலத்தில் உருவானதோ, அதே காஞ்சியில் ஒரு 'காஞ்சித்தலைவன்' தோன்றினானல்லவா?

வரலாறு திரும்பியது.

தமிழகத்தின் இருள் நீங்கும் கட்டம் வந்தது. இன்றைய பாரதத்தின் முதிர்ச்சி பெற்ற அரசியல் ஞானி எனக் காஞ்சிப் பள்ளியிலே உருவாகிய தானைத் தலைவனின் அஞ்சாநெஞ்சம் - இடையறா முயற்சி - தடைகளைக் கடக்கும் சாதாரியம் கண்டு இன்று பாரதநாடே வியக்கிறது! தமிழால் - தமிழ் இலக்கியத்தால் - தமிழரால் அப் பெருமகன் வளர்க்கப்பட்டான்! இன்று அப் பெருமகனால் தமிழ் - தமிழ் இலக்கியம் - தமிழர் பண்பாடு வளர்க்கப்பட்டு நிலை பெறப்போகின்றன. சிலபோது கருத்து வேறுபாடு வந்தாலும், தடம் மாறிவிடாத அத் தவமகனை, இற்றைத் தமிழரனைவரும் தம் தலைமகனாக ஏற்றுக் கொண்டு விட்டனர்.

பேராயக் கட்சி

இதுகாறும் பேராயக் கட்சிக்கு - காங்கிரசுக்கு ஓர் இழுக்கு இருந்து வந்தது. தில்லியையே நோக்கி, அங்கு எடுக்கும் முடிவுகட்கு இங்கு தலைகுனியும் தலைவர்களையே கொண்டு திகழ்ந்ததால், இங்கு பேராயக் கட்சி எடுபடாமலே போனது.

வரலாறு திரும்பும்போது, அங்கும் ஒரு வரலாறு காணாத திருப்பம் ஏற்பட்டு விட்டது. மொழி வழி மாகாணம் அமைந்தபோது, தேவிகுளம், பீர்மேடு தெற்கிலும் திருப்பதி வடக்கிலும் பறிபோயின. அப்போது இங்கிருந்த காங்கிரசுப் பெரியவர்கள் 'குளமாவது, மேடாவது, இந்தியா ஒரு நாடு. இவை எங்கிருந்தால் என்ன?' என்று, தில்லிக்குத் தாளம் தவறாது ஒத்தூதினர். தமிழகத் தலைவர்களில் - பெரும்பான்மையினருக்கு - ஒத்தூதுவதில், தாளம் போடுவதில் போட்டி இருந்ததே தவிரச் சுய சிந்தனையில் நாட்டமே இருந்தது இல்லை. அதனால் மக்கள் அருவருப்புக்கு ஆளான நிலையே நீடித்தது.

தமிழனின் தன்மானம்

தமிழர் வரலாற்றில் 1996-ம் ஆண்டுத் தேர்தல், பொன் எழுத்தால் பொறிக்கத்தக்கதாயிற்று. தமிழன் ஏமாளி அல்லன்; நன்மை இல்லையென்று தெரிந்தால் வேரோடும் தூரோடும் கல்லி எறிந்து விடுவான் என்ற உண்மை உலகிற்கு உணர்த்தப்பட்டு விட்டது. 'கூண்டோடு கைலாசத்திற்கு' அனுப்பும் தமிழனின் சாதுரியத் திறமை கண்டு இன்று பாரத நாடே வியப்படைகிறது.

‘ஏனடா தமிழனாகப் பிறந்தோம்?’ என்று அரற்றிய காலம் போய்விட்டது. ‘நானொரு தமிழன் எனதொரு மொழியும் தேனென வழங்கும் செழுந்தமிழ் மொழியே’ எனப் பாட்டுப்பாடிக் கொண்டு, உலக விதிகளில் வலம் வரலாம்! தமிழன் இனித் தலைகுனிய வேண்டிய கட்டாயமே வாராதொழிக என இறைவனிடம் வேண்டுவோம்!

ஒரு திங்களில் மானங்காத்த, தமிழகப் பேராயக் கட்சி புதிய வரலாறு படைத்துவிட்டது!

‘தமிழகத்தை ஆள ஒரு கட்சி! ஆட்சி செய்வதைக் கண்காணிக்க ஒரு கட்சி!’ என்ற மிகச் சிறந்த குடியாட்சி முறையை, இன்றைய நம் இரு தலைவர்கள் உருவாக்கி விட்டனர். இனி இது நெடுங்காலம் மாறாதிருக்கும் என நம்பலாம்.

இப்போதுள்ள கவலை

இப்போதுள்ள கவலை என்ன தெரியுமா? தமிழனுக்குப் பொற்காலம் வந்துவிட்டது; தமிழுக்குப் பொற்காலம் வருமா? என்பதுதான்! தமிழக மழலையர் நாவில் இன்று தமிழ் தவழவில்லை. பல கோடித் தமிழ்க் குழந்தைகட்கு அகர வரிசை தெரியாது - தமிழ் எண்கள் தெரியாது - தமிழ் வாய்பாடு தெரியாது!

இந்திய மொழிகள் எல்லாம் ‘உயர்கல்வி’ மொழிகளாகி, அதன் உச்சத்தை நோக்கி வளர்ந்தபடி உள்ளன.

ஆட்சி மொழியாக அறிவிக்கப்பட்ட தமிழ், அங்குலம் கூட முன்னேறவில்லை. இந்தி மொழியோ அரசோச்சும் நிலையில் மேன்மேலும் முன்னேறுகிறது.

தங்கள் 'குறை வேண்டுவாரும் முறை வேண்டுவாரும்', தமிழக முதலமைச்சரை நேர்காண வழிவகை கூறப்பட்டு விட்டது. அவர்கள் அஞ்சலிலே அனுப்பும் குறைகள் ஒரு மாத காலத்தில் தீர்க்கப்படும் அல்லது காரணம் காட்டி விடை அனுப்பப்படும் என்றெல்லாம் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு விட்டது.

தமிழன்னை நேர்காண நேரம் கேட்கின்றாள்! அஞ்சல்வழி தன் குறைகளை முதலமைச்சருக்கு எழுதியனுப்ப நினைக்கின்றாள்! இனியும் வாய்ப்பேச்சு வேண்டாம். பழுத்த அனுபவமும் தேர்ந்த ஆட்சித் திறமும் வாய்ந்த ஒரு தலைமகனும், தமிழின் திருவடிவாய்ச் சொல் எல்லாம் தித்திக்க நயம்பட உரை பகரும் ஒரு பேராசிரியரும், பாவாணர் வழிச் செல்வராய் - தமிழின் உயர்வே மூச்சாய் - உருவாகி வளர்ந்த ஒரு தமிழ்க்குடிமகனும் இருக்கும்போது எனக்கு நன்மைகள் உண்டாகுமென நம்புகிறேன் எனத் தமிழ்த்தாய் மனம் மகிழ்கின்றாள்! தாயின் குரல் கேட்கும் - கேட்க வேண்டுமென நாமும் விழைகின்றோம்!

தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவரோ, தாம் 1330 குறட்பாக்கள் எழுதியிருந்தும் இரண்டு குறட்பாக்களை மட்டும் திரும்ப திரும்ப ஒதுகின்றார். அவை தமிழர் தம் திருச்செவிகளில் எதிரொலிக்க வேண்டும் என்று!

புகழ்ந்தவை போற்றிச் செயல்வேண்டும் செய்யாது
இகழ்ந்தார்க்கு எழுமையும் இல்

எய்தற்கு அரியது இயைந்தக்கால் அந்நிலையே
செய்தற்கு அரிய செயல்

நம் அகமனமும் திரும்பத் திரும்பக் கேட்கிறது: “தமிழனுக்குப் பொற்காலம் வந்து விட்டது; தமிழுக்குப் பொற்காலம் எப்போது வரும்?” என்று காலம் தான் விடை சொல்ல வேண்டும்.

(தினமணி : 24-5-96)

“தாய்மொழியில் வங்காளிகளுக்குள்ள பற்று, தமிழர்களுக்கு இல்லை என்று மிக வருத்தத்தோடு கூறுகிறேன். கவியரசராகிய ரவீந்திர நாத் தாகூர் பெரிதும் முதலில் வங்காள மொழியில் பாக்களை யாத்துப் பின்னர் அவைகளை அழகுற ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கிறார். ஹெகதீச சந்திரபோஸ் முதலிய மேதாவிகளும் தாய்மொழியில் பற்றுடைவர்களாய் வாழ்கிறார்கள்”.

திரு.வி.க.

ஆங்கிலத்திற்கு நாம் எதிரிகள் அல்லர்

எழுத்தராக அண்மையில் சேர்ந்த இளைஞர் ஒருவர், கோப்பு ஒன்றில் ஆங்கிலத்தில் நீண்ட குறிப்பு எழுத நேர்ந்தபோது, பழைய கோப்புகளைப் புரட்டி மாதிரி கிடைக்காமல் திகைத்தபடி இருக்கின்றார். வெளி மாநிலம், நாடுகளிலிருந்து வந்த ஆங்கிலக் கடிதங்களுக்குச் சீரிய ஆங்கில நடையில் விடையெழுத மாட்டாமல், ஏதோ தமது வேலையளவிலான ஆங்கில அறிவை வைத்து, ஒரு வழியாக எழுதி அயர்ந்து அமர்கிற இந்திய ஆட்சிப் பணியாளர்கள் இன்று பலராவர். ஒரு கருத்தை, ஆராய்ச்சியை, புதிய செய்தியைச் சரளமான ஆங்கிலத்தில், தேச அளவிலான பேரவையிலோ உலகளாவிய மன்றத்திலோ கூர்ந்து கேட்கும்படி சொல்லவல்ல மாணவர்கள்-ஆசிரியர்கள்-கல்வியாளர்கள் வரவர, மிகமிகக் குறைந்து வருவது கண்கூடு. பொதுவாக ஆங்கிலத்தில் சரளமாகப் பேச, கூச்சமின்றி இனிய முறையில் சொல்லாட, கருத்துப் பரிமாற எத்தனை பேருக்கு முடிகிறது? நம் தமிழின் சிறப்பையோ, பண்பாட்டின் பெருமையையோ, சங்க இலக்கியச் செல்வத்தையோ, பக்தி இலக்கியப் பாங்கையோ நல்ல ஆங்கிலத்தில், தெளிவாகக் கட்டுரைகள், நூல்கள் வழி எழுத இன்று எத்தனை பேர் தகுதி படைத்துள்ளார்கள்?

மிக அழுத்தமாக எண்ணிப் பார்த்தால், இன்றைய ஆங்கிலக் கல்வி, பாடத் திட்டம், பயிற்று முறை, பாட நூல்கள் யாவும் மேலே குறிப்பிட்ட குறிக்கோள்களுக்கு 20, 30 விழுக்காட்டளவே உதவுவனவாய் இருப்பது புலனாகும். நம் பிள்ளைகள் பள்ளி இறுதி, பட்டப் படிப்பு முடிந்த பிறகும் தமிழ் கலந்த ஆங்கிலத்தையோ, ஆங்கிலம் கலந்த தமிழையோ பேசக் கேட்டதும், பெற்றோரும் மற்றவரும் “குழலினிது, யாழினிது என்ப, இக்கலவைமொழி கேளாதவர்” என மகிழ்ந்து போவதோடு எல்லாம் முடிந்து விடுகிறது. இதைச் சற்றே நிதானமாக எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

பி.எஸ்சி. வேதியல், இயற்பியல், பூகோளவியல் உளவியல் அல்லது பி.காம் அல்லது வேறு பட்டப் படிப்பு எது படித்தாலும், வங்கியிலோ, அலுவலகம் ஒன்றிலோ எழுத்தராகவே பலர் சென்று வேலை பார்க்க நேர்கிறது. இவர்களுடைய சிறப்புப் பாடத்திற்கும் வேலைக்கும் பெரிதும் தொடர்பிருப்பதில்லை. இவர்கள் கற்கின்ற ஆங்கிலப்பாடம், இவர்களுக்கு ஆங்கில அறிவுண்டென்று அளிக்கும் சான்றாக மட்டுமே நின்றுவிடுகிறது. அதுவும் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுகிற மாதிரி - வேலைக்கு உதவுகிற மாதிரி - பிற்பாடு மேன்மேலும் முன்னேற உதவுகிற மாதிரி அமைய வேண்டாமா?

‘பேச்சு மொழி ஆங்கிலப் பயிற்சி’ (Spoken English) என்று, பல்கலைக் கழகங்களே தனிப்பயிற்சி வகுப்புகள்

தமிழா தமிழா! தமிழில் பேசினால் தமிழிலேயே பேசு! தமிழா தமிழா! ஆங்கிலம் பேசினால் ஆங்கிலத்திலேயே பேசு!

நடத்துகின்றன. சில தன்னாட்சிக் கல்லூரிகள் 'நடைமுறைப் பயன்பாட்டு ஆங்கிலம்' (Functional Language) என்றும், 'தகவல் பரிமாற்றப் பயிற்சி ஆங்கில வகுப்பு' (English for Conversation and Communication) என்றும், சிற்சில தனிப் பயிற்சிகளை நடத்தப் பார்க்கிறோம். இவை ஆங்கிலப் பாடத்திலேயே இடம் பெற்றாலல்லவா அனைவருக்கும் பயன்படும். பல்கலைக் கழக நல்கைக் குழுவினர், ஒரு முறை "நீங்கள் இந்தியை வேண்டாமென்று கூறுகிறீர்கள். ஆங்கிலத்திலும் எடுத்து மொழியுமளவுக்கு திறமையை வளர்க்கவில்லையே", என்று கூறியது நினைவுக்கு வருகிறது.

தமிழகத்தில் உள்ள ஆங்கிலப் பகைவர்கள் யார் என்பதைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இவர் விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர் என்று சந்தேகப்படுவதும், அவர் இல்லை, இல்லை சத்தியமாய் இல்லை என்று சொல்லித் தவிப்பதும், ஒரு பெண் நான் கற்புடையவளே, என்னை ஐயப்படாதீர்கள் என்று தெருவில் ஒலமிட்டு ஒடுவது போல் காணப்படும் நாடு இது. ஆங்கிலத்துக்கு நாங்கள் பகை இல்லை என்று தமிழர்கள் பெரும் மாநாடு கூட்டித் தீர்மானித்துச் சத்தியம் செய்தாலன்றி, இந்த ஐயப்பாடும் நீங்காது போலத் தெரிகிறது.

தமிழ் ஆர்வலர், அறிஞர், புலவர்களும், தமிழமைப்புக்களும் ஆங்கிலத்துக்குப் பகை இல்லை என்ற

தமிழா! தமிழில் ஆங்கிலத்தைக் கலந்து தமிழைக் கெடுக்காதே! தமிழா! ஆங்கிலத்தில் தமிழைக் கலந்து ஆங்கிலத்தையும் இழக்காதே!

தெளிவேற்பட வேண்டும். உண்மையில் ஆங்கிலம் அழுத்தமாக, நன்றாக, சீராகப் பயன்படும் வகையில் வேண்டுமென்பதே அவர்களின் கருத்தாகும்.

தமிழைப் பொறுத்தவரை இரட்டை மனம் படைத்தோர் இன்னும் சிலர் இருக்கின்றனர். இதை வெளிப்படையாகச் சொல்வதில் குற்றமில்லை. உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுவோர் உறவு கலவாமை வேண்டும் என்றார் வள்ளற் பெருமான். இங்கு மொழிக் கொள்கையைக் குழப்பப் பலர் இருப்பதால் அரசும், மக்களும் விழிப்புடன் தெளிவு பெற வேண்டுமென்பதே நம் வேண்டுகோளாகும். இத்தகைய உட்பகை தமிழுக்கு என்றும் அடி வயிற்று நோவாக, அடுப்பு நெருப்பாக இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. அதுதான் தமிழ் வளர்ச்சிக்குக் கிடைத்த எழுச்சித் தூண்டல்; காலந்தோறும் கிடைத்த காப்புணர்ச்சி.

தமிழறிஞர்களும், ஆர்வமுடைய அறிஞர் சிலரும், பிற நாட்டவருக்குத் தமிழ் மொழியையும், இலக்கியத்தையும் ஆங்கில மொழி மூலமாகக் கற்பித்துள்ளனர்; கற்பித்து வருகின்றனர். அதனால்தான் உலகளாவிய நிலையில், பல்கலைக் கழக ஆய்வுகளில், தமிழ் கால்கொண்டு வருகிறது. ஆங்கிலப் பயன்பாடு பற்றிச் சில அழுத்தந் திருத்தமான கருத்துக்களைக் கூறி வருவதால், அவர்களை ஆங்கிலப் பகைவர்கள் என்றோ

தமிழா தமிழா! ஆங்கிலத்தில் தமிழைக் கலப்பதால் ஆங்கிலத்தில் பேசும் திறமையை இழக்கிறாய்! தமிழில் ஆங்கிலத்தைக் கலப்பதால் தமிழில் பேசும் திறமையையும் இழக்கிறாய்!

ஆங்கிலம் தெரியாதவர்கள் என்றோ கருதிவிடக் கூடாது. தீவினைப் பயனாக, இந்நாட்டில் தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு மட்டுமே தமிழ் பரம்பரைச் சொத்துப் போலவும், மற்றவர்கள் எல்லாம் அன்னியப் பட்டவர்கள் போலவும் ஒரு கருத்து நிலவி வருகிறது. இதற்குத் தமிழறிஞர்கள் காரணமல்லர். அவர்களை விடத் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் - பரந்தவர்கள் - அவர்களோ தமிழ் மட்டுமே அறிந்த கற்றுக்குட்டிகள் என மற்றவர்கள்தான் அத்தகைய வேற்றுமையை வளர்த்து விட்டார்கள்.

பொதுவாக மேனிலைப்பள்ளி, பட்ட வகுப்புக்களில் ஆங்கிலப் பாடத்திட்டம் புதுமைப்பட வேண்டும். ஆங்கில இலக்கியச் சிறப்புப் பாடம் பி. ஏ., எம். ஏ., படிப்பவர்நிலைவேறு. மற்றவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தைத் திறம்படப் பேசும் மொழியாக, உரையாடும் மொழியாக, எழுதும் மொழியாகப் பயன்படுத்துமாறு நன்கு திட்டமிட்டுப் புதிய பாடநூல்களுடனும் பயிற்று முறையுடனும் நடத்த வழிவகை காண வேண்டும்.

தமிழ் முதுகலை பயில்பவர்கட்கு ஆங்கிலத்தில் இரண்டு தாள் வேண்டுமெனப் போராடியதுண்டு. ஒப்பிலக்கிய முதுகலை தொடங்கி, தமிழும் ஆங்கிலமும் சேர்த்துக் கற்பிக்கத் திட்டமிட்டதுண்டு. தமிழ் எம். பி. ல். படிப்பவர்கட்கு, ஏதேனும் ஒரு இந்திய மொழி - சம்ஸ்கிருதம் உட்பட கற்பிக்கத் தொடங்கிச் சில ஆண்டுகள் நடந்ததுண்டு. இவைகளைக் கண்டு கொள்ளவுமில்லை. அங்ஙனம் செய்த பணிகளுக்கு ஆதரவுமில்லை. ஊக்கங்கொடுத்து கவுரவிக்காவிட்டாலும் பழிக்காமல் இருக்கலாமல்லவா?

மருத்துவம், பொறியியல் யாவும் தமிழ்வழியில் கற்பிக்கத் தொடங்கும் போது அம் மாணவர்களுக்கு ஆங்கில மொழிப் பாடத்தை மிக அழுத்தமாக - கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்கு உதவும் நல்ல துணை மொழியாகக் கற்பிக்க வேண்டும். அவர்கள் தம் கல்வியைத் தமிழ் வழியில் பெற்றால் நன்கு விளங்கிக் கொள்வர். அதே சமயம் ஆங்கிலத்தை ஒரு மொழிப் பாடமாகப் பயன்படும் வகையில் அவர்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும்.

இன்று ஆங்கில வழியில் படித்த பலர் ஐப்பானுக்கும் ரஷியாவுக்கும் அந்தந்த மொழியை ஓராண்டு-ஈராண்டு படித்துவிட்டுப் போவதைக் காண்கிறோமல்லவா? தமிழ் வழிக் கல்வி நிலைபெறும் கல்லூரி, தொழிற்படிப்பு அனைத்திலும் ஆங்கிலம் ஒரு மொழிப் பாடமாகக் கட்டாயம் இடம் பெற வேண்டும்.

அதற்காக 'மழலையர் - முன் மழலையர் - இள மழலையர்' வகுப்பிலேயே ஆங்கிலம் வேண்டுமா? இந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தைகள் அ, ஆ படிக்காமல் ABCD மட்டும் படிப்பது சரிதானா? ஒன்று, இரண்டு, மூன்றுபடிக்காமல் ஒன், டூ, த்ரீ படிக்க வேண்டுமா? தமிழ் வாய்பாடு, எண் சுவடி கற்காமல் - அதைத் தாழ்வாக எண்ணிப் புறக்கணிக்க வேண்டுமா? காந்தியடிகளைப் போற்றுகிறீர்களே - தாகூருக்கு அஞ்சலி செலுத்துகிறீர்களே - பாரதி எம்மவர் என்று விம்மிதமடைகிறீர்களே?

இவர்களை எல்லாம் சொல்ல, பாராட்ட உங்கள் நா கூசவில்லையா? முழுப் பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கிறீர்களே? 'இரட்டை மனப்பான்மை' கொண்டு, நெஞ்சில் வஞ்சம் செய்யலாமா? 'படித்தவன் குதும் வாதும்

செய்தால், போவான் போவான், ஐயோன்னு போவான்' என்ற பாரதியின் முழக்கம் நினைவில்லையா?

'எந்த நாளும் ஆங்கிலத்தைக் காப்போம், ஒரு துணை மொழியாக!' 'இன்பத் தமிழைக் காப்போம், தாய்மொழியாக!'

'தமிழா! தமிழா! ஆங்கிலம் பேசு! ஆங்கிலத்திலேயே பேசு! தமிழா! தமிழா! தமிழ் பேசு! தமிழிலேயே பேசு!'

"தமிழா தமிழா! உலக அரங்கில் உன் கருத்தை நிலை நிறுத்த, ஆங்கிலப் பயிற்சிகொள்! தமிழகத்தில் வீட்டிலும் நாட்டிலும் தமிழில் பேசி, எழுதி விளங்கத் தமிழில் பயிற்சி கொள்!"

"தமிழா! தமிழா! ஆங்கிலத்தில் தமிழைக் கலந்து ஆங்கிலத்தைக் கெடுக்காதே! ஆங்கிலத்திலேயே பேசவல்ல திறமையை இழக்காதே!"

"தமிழா! தமிழா! தமிழில் ஆங்கிலத்தைக் கலந்து தமிழையும் கெடுக்காதே! அதனால் உன் குலம் தழைக்காதே!"

- இவ்வாறு வீட்டுக்கு வீடு, தெருவுக்குத் தெரு கூவ வேண்டும்போல் உள்ளது. குழப்புவோரை விட்டு அரசும் மக்களும் தெளிவு பெறத் தமிழன்னை அருள்வாளாக! தமிழன்னை அருளால் நம் ஆங்கில மொழிப் பயிற்சி இன்னும் ஆழமாகட்டும்! தெளிவு பெறட்டும்!

(தினமணி : 12-3-'97)

கனவு பலிக்குமா?

மொழிச் சமநீதிக்கும் போராட வேண்டாமா?

தமிழகத்தில் - ஏன்? - இந்தியாவிலேயே ஒரு நல்ல திருப்பம் ஏற்பட்டிருப்பதாக உலகமே நம்புகிறது.

நமது தமிழ் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை அனுபவ முதிர்ச்சியும், அறிவுக்கூர்மையும் - தவறு நேர்ந்துவிடாது காக்கும் பாதுகாப்புணர்வும் உள்ள ஓர் ஆட்சி நடைபெறுகிறதென உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுத் தமிழர்களும் மற்றவர்களும் எண்ணி, நல்லன நடக்குமென எதிர்பார்த்திருக்கும் நேரம் இது.

இச் சூழலில் 'தமிழுக்கு ஆக்கமான' திருப்பம் ஒன்றும் ஏற்படுமென மக்கள் எதிர்பார்ப்பது - கனவு காண்பது இயல்புதானே? மழலையர் பள்ளிகளிலும், ஒன்று முதல் நான்காம் வகுப்பு வரையும் தமிழ் ஒன்றே பாட மொழியும் பயிற்றுமொழியுமெனச் சட்டம் வரும் - தமிழக அரசின் கொள்கை இது என்றாவது அறிவிக்கப்படும் - இந்நிலை நோக்கிப் படிப்படியாக-சாம, பேத,தான, தண்டம் என்ற முறையில் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்; அண்டை மாநிலமான கருநாடகத்தில் நடப்பதை முன்னுதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும் எனத் தமிழர்கள் தாகத்தோடு, ஏக்கத்தோடு எதிர்பார்த்து நிற்பது தவறாகுமா?

இருந்தும் சுணக்கம் ஏன்? தயக்கம் ஏன்? கருநாடகத்தைப் போல தாய்மொழிக்காக மக்களனைவரும் கொதித்து ஏழாதது காரணமா? அங்குள்ள அளவு, இங்கு தாய்மொழி விழிப்புணர்ச்சி அறவே இல்லை என்றா கருதுகிறீர்கள்? தமிழன் தயக்கம் “பொருதகர் (ஆட்டுக்கடா) தாக்கற்குச் சற்றே பின்செல்லும்” தன்மையதாகும். “உங்களுக்கு அரிய நிலை வாய்த்ததா? அந்நிலையே - அப்பொழுதே செய்தற்கரிய செய்து விடுக” என்றாரே திருவள்ளுவர். ஏன்? நாளை நடப்பதை யார் அறிவார்? தமிழ் சொல்லித் தந்ததை - தமிழர் பண்பாட்டுத் தந்தை சொல்லித் தந்ததைச் செயற்படுத்த வேண்டாமா?

வரலாறு செய்யப்போவது என்னவோ நிச்சயம்! அதை நாம் நம் காலத்தில் செய்தால் நமக்குப் பெருமை, இல்லையென்றால் - தயக்கத்தால் செய்யத் தவறினார்கள் - ஆயினும் இன்று காலங்கனிந்தது என்று கூறப்படுமே தவிர நாம் செய்யத் தயங்குவன பல நாளை நடைபெறவே போகின்றன. தாய்மொழி வழிக் கல்வி என்பது இயற்கையின் நியதி - காலத்தின் கட்டாயம் - மானுடத்தின் அடிப்படை உளவியல்.

உயர்கல்வி அனைத்தும் தமிழில்
தரப்பட்டாலல்லாமல், இனிவரும் 21 ஆம்
நூற்றாண்டில் தமிழ் பயன்படும் மொழியாகாது.
அறிவியல் அனைத்தும் தமிழிற்
கிடைத்தாலல்லாமல் தமிழிற்குரிய கவுரவம்
கிட்டவே கிட்டாது.

பச்சை மண்ணால் செய்த சுவரை நெடுங்காலம் பாதுகாக்க முடியாது. ‘நெற்கொண்டு போமளவும்

நில்லாய் நெடுஞ்சுவரே' என்று பாடிப் பார்க்கலாம். அவ்வளவுதான்! எந்த மோகமும் எளிதில் தீர்வதில்லை.

இன்று தமிழுக்கு வேண்டியதெல்லாம் மரியாதை - மதிப்பு, கவுரவம் - சிறப்பு.

இந்த மரியாதை மதிப்பு எல்லாம் எப்போது கிடைக்கும்? எதனாற் கிடைக்கும்? எவ்வாறு கிடைக்கும்? தமிழ் பயன்படும் மொழியாக வேண்டும். பயன்படா ஒன்றை மனிதன் பேணுவதரிது. பயனற்றதெனில் மதிக்கத் தோன்றாது. அரசியல் நண்பர்களுக்கு இன்று கிடைக்கும் மரியாதை, போற்றுதல் எல்லாம் எங்கிருந்து வருகின்றன? அவர்களால் பயன் உண்டு என்பதால் அன்றோ, உலகமே பின்னால் ஓடி வருகின்றது? தங்களுக்குக் கிடைப்பதைத் தமிழுக்குத் தரக்கூடாதா?

உயர்கல்வி அனைத்தும் தமிழில் தரப்பட்டாலல்லாமல், இனிவரும் 21 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் பயன்படும் மொழியாகாது. அறிவியல் அனைத்தும் தமிழிற் கிடைத்தாலல்லாமல் தமிழிற்குரிய கவுரவம் கிட்டவே கிட்டாது. தமிழ் வழியில் உயர்கல்வியைக் கற்றும் - தொடர்பு மொழியாக மட்டுமே பிற மொழிகளைப் படித்தும் வருகிற நிலைமை ஏற்படும் வரை தமிழ் அரியணை ஏறாது. தமிழ் ஆட்சி மொழியாகாது. தமிழ் சின்னஞ்சிறு மழலையர் நாவில்கூடத் தவழாது. தமிழிலே எல்லாப் பாடங்களையும் படித்து, ஆங்கிலத்தை ஒரு கட்டாய மொழிப் பாடமாக மட்டும் ஆழமாகப் படிக்க விட்டாலல்லவா, தமிழைத் தாயென்றும் ஆங்கிலத்தைச் செவிலி என்றும் உணரும் மனப்பான்மை இயல்பாக உண்டாகும்.

எனவேதான் தமிழுக்கு மதிப்புத் தேடித் தருக - மதிப்புவரத் தமிழைப் பயன்படும் மொழி ஆக்குக - பயன்பாடு ஏற்படத் தமிழை அறிவியல், தொழிலியல், கல்வி மொழி ஆக்குக - தமிழ்வழி கற்றவர்க்கு நேர்முகமாகவும் மறைமுகமாகவும் வேலை வாய்ப்பில் பல்வேறு முன்னுரிமைகள் நல்குக என அறிஞர்கள் வேண்டுகின்றனர். தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு எனச் 'சமூக நீதி' பேசும் நீங்கள் நெடுங் காலமாகப் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு நிற்கும் தாய்மொழிக்கு மொழிச் 'சமநீதி' வழங்கத் தயங்கலாமா?

இன்றைய உடனடித் தேவை - ஒரு நல்ல மருந்து - நோய் நாடி நோய் முதல் நாடி அதைத் தீர்க்கும் நன்மருந்து - தமிழ் வழிக் கல்விக்கென்று ஒரு தனிப் பல்கலைக்கழகமே திறப்பதுதான்.

தமிழ் வழிக் கல்விக்கு எனத் தனிப் பல்கலைக்கழகம் அமைத்து பொறியியல், மருத்துவம் அவை சார்ந்த பல தனிச்சிறப்புத் துறைகளைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும். அங்கு ஆங்கிலம் ஒரு கட்டாயப் பாடமாதல் வேண்டும். மலேசியாவில் மலேசிய மொழி வழிக் கல்விக்கு எனத் தனிப் பல்கலைக்கழகம் இருப்பதை நினைவூட்ட விழைகிறோம்.

உலகெங்கும் தாய்மொழிவழி, உயர்கல்விக்கு ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றங்களை அறிந்து, இங்கு நாமும் அவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தில் சில பாடங்களைத் தமிழில் தந்தால் மட்டும் போதாது.

முன்பு கலைஞர் ஆட்சியில் பட்டவகுப்பில் தமிழ் வழியைப் புகுத்தியபோது, எதிர்ப்பு ஏற்பட்டதற்கு அரசியல் காரணங்கள் இருக்கலாம். ஆயினும்

தமிழ் வழிக் கல்விக்கு எனத் தனிப் பல்கலைக்கழகம் அமைத்துப் பொறியியல், மருத்துவம் அவை சார்ந்த பல தனிச்சிறப்புத் துறைகளைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும். அங்கு ஆங்கிலம் ஒரு கட்டாயப் பாடமாதல் வேண்டும்.

உண்மையான காரணம், பி.ஏ.;பி.எஸ்சியைத் தமிழில் புகுத்தியபோது, மேலே எம்.ஏ.; எம்.எஸ்சியெல்லாமும் அதற்கு மேற்பட்ட ஆய்வுப்பட்டங்களும் ஆங்கில வழியிலிருந்ததால், இயல்பாக மாணவர்கள் 'பின்தங்கிவிடுவோம்' என்ற எண்ண இடமேற்பட்டது. மேலும் மறைமுகமாகக்கூட 'வேலை வாய்ப்பு உறுதி' தரப்படவில்லை.

இப்போது மீண்டும் அதே அரைகுறையான இடமளித்தால் தமிழ்த்தாய் நம்மை மன்னிக்கமாட்டாள்.

உண்மையில் மாற்றமென்பது - மேலேயிருந்து - ஆக உச்சியிலிருந்து வரவேண்டும். எந்த மேற்படிப்பும் தமிழில் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையை உண்டாக்க வேண்டும். அதற்குத் தனிப் பல்கலைக்கழகம் அமைப்பதே சரியான நெறியாகும். அங்கு வெற்றிபெறும் படிப்புக்களைத் தனிக் கல்லூரிகளும், பிற பல்கலைக்கழகங்களும் படிப்படியாக ஏற்கலாம். அண்ணா பல்கலைக்கழகத்திற்கும் அது உதவும்.

இத் தனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொடக்க வகுப்பு முதல் தமிழ் வழியில் படித்தவர்கட்கே இடமளிக்கவேண்டும். இது மிக மிகக் கட்டாயம்.

கலைச் சொற்கள் இல்லை; பாடநூல்கள் இல்லை; அவை தரப்படுத்தப்படவில்லை என்ற வாதங்கள் எல்லாம் தமிழ் வழிக் கல்வியை வரவிடாமல் தடுக்கும் உத்திகள்; அதற்கு மனமில்லாதார் கூறும் சப்பைக் கட்டுகள்.

உண்மையில் உடனடியாகப் பாடமாக்குவதே இவை அனைத்தும், படிப்படியாக நிறைவேறும் வழியாகும். இன்றே - இப்பொழுதே - இக்கணமே தமிழே 'மருத்துவம், பொறியியல்' படிப்புக்குரிய மொழி - இப் புதிய பல்கலைக் கழகத்தில் என அறிவியுங்கள். ஊதியந்தேடும் ஆசிரியர்கள் ஆயத்தமாவார். நூல்கள் உருவாகும். கலைச் சொற்கள் பிறக்கும். தரப்படுத்தம் காலப்போக்கில் நிகழும். இவை யாவும் ஒரு சேரவே நிகழும் - ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நடவாது; நடக்கவே நடக்காது.

தாய்மொழி வழிக் கல்வி என்பது, ஆக உச்சியிலிருந்து கீழே வந்தால்தான் வெற்றிபெறும். மாற்றமேற்படும் சூழலில் கீழேயிருந்து மேலே போகவேபோகாது. இது நாம் சொல்வது மட்டுமன்று. மேலை நாட்டார் சொல்வது; அங்கு படித்து வந்து, தமிழில் அறுவைச் சிகிச்சை பற்றி நூலெழுதிய மருத்துவமேதை எழுதியிருப்பது. 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆங்கிலம் புறக்கணிக்கப்பட்டு எதற்குமே தகுதியில்லை என்றிருந்தபோது ஆங்கிலேயர்கள் மேனிலையில் தொடங்கியே மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினர். ஆங்கிலமொழி வரலாற்றைப் படியுங்கள்!

கலைச்சொல்லாக்கம், நூலாக்கம், தரப்படுத்தம், பாடம் நடத்துதல், கல்வி வளர்ச்சி யாவும் ஒரே சமயத்தில்தான் நிகழும், நிகழ முடியும் - நிகழவேண்டும்.

ஒன்றற்குப் பின் ஒன்றென்பது கொடை தர மனமில்லாதவர் 'நாளை வா' என்பது போன்றதாகும்.

உடனடியாகத் தமிழுக்கு எல்லா ஏற்றமும் அமைய - அடித்தளமிட, 21 ஆம் நூற்றாண்டு, தமிழ் வளர்ச்சி நூற்றாண்டாக அமைய ஒரே வழி: 'தமிழ் வழிக் கல்விக்கு' எனத் தனி ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைப்பதுதான். சேலத்தில் ஒன்று; திருச்சியில் ஒன்று; சென்னையில் ஒன்று என்றால், 'தமிழ்வழிக் கல்விப் பல்கலைக்கழகத்தை', அமெரிக்காவில் சில புகழ்பெற்ற பல்கலைக்கழகங்கள் சின்னஞ்சிறு கிராமங்களிலும் அமைந்திருப்பது போல, சிறு கிராமத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து ஏன் அமைக்கக் கூடாது?

கனவு பலிக்குமா? மீண்டும் காற்றோடு போய்விடுமா?

(தினமணி : 17-4-97)

வரலாற்றில் நிலைக்கட்டும் தமிழ்வழிப் பொறியியல்

இனித் . தமிழ்வழியில் பொறியியல் படிக்கலாம். வரும் கல்வியாண்டிலிருந்து படிப்பதற்கு 380 இடங்கள் ஒதுக்கப் பெற்றுள்ளன. மிகச் சிறந்த கல்வி நிறுவனங்கள் என்று போற்றப்படும் அண்ணா பல்கலைக்கழகம், கோவை அரசு தொழில்நுட்பக்கல்லூரி, காரைக்குடி அழகப்பா பொறியியல் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, கோவை பி.எஸ்.ஜி. தொழில் நுட்பக் கல்லூரி, மதுரை தியாகராசர் பொறியியல் கல்லூரி ஆகியவற்றில் தமிழ் வழிப் பொறியியல் பாடம் தொடங்கப்பெறுவதும் நல்ல அறிகுறி. சிவில், மெக்கானிக்கல்,, ஆட்டோமொபைல் எஞ்சினியரிங், எலக்டிரிகல் அண்ட் எலக்ட்ரானிக்ஸ் எஞ்சினியரிங், டெக்ஸ்டைல் டெக்னாலஜி எனும் ஐந்து பாடப் பிரிவுகளில் தமிழில் கற்றுத்தரப் போவதாக அரசு அறிவித்திருப்பதும் மனநிறைவு தருகிறது. ஜூன் மாதம் 6-ஆம் தேதி முதலே விண்ணப்பம் பெறலாமென்றும், பனிரண்டாம் வகுப்புவரை தமிழ் வழியில் படித்தவர்களுக்கும் அல்லது தமிழை ஒரு பாடமாகப் படித்தவர்களுக்கும் இத் தமிழ்வழியில் படிக்கும் தகுதியுண்டென்றும் ஏனைய தரமும் தேர்ச்சியும் மற்ற அனைத்து மாணவர்களுக்கும் உள்ளதுபோல் பின்பற்றப்படும் என்றும் அறிவிக்கப்

பெற்றிருப்பது உரிய முறையில் தமிழ்வழிப் பாடத்தைத் தொடங்குவதைக் காட்டுகிறது.

இத் தமிழ்வழிக் கல்வி பெரு வெற்றி பெற வேண்டும். ஒரு காலத்தில் பத்தாம் வகுப்பு வரை ஆங்கில வழியிலிருந்ததைத் தமிழ்வழிக்கு மாற்றிய பொழுது, பலருக்கு அது வெற்றி பெறுமா என்ற ஐயம் இருந்தது. ஆனால் அது பிறகு இயல்பான நடைமுறையாகியது. அதுபோன்ற வெற்றியை, இவ்வுயர்கல்வியும் பெறவேண்டும். அதற்கு அரசும் மக்களும் தமிழியக்கச் சங்க அமைப்புக்களும் அரசியல் கட்சிகளும் மாணவரும் பெற்றோரும் கண்ணும் கருத்துமாகத் தொய்வு ஏற்படாதவாறு காக்கவேண்டும்.

அரசு தன் கடமையைச் செய்திருக்கும் இவ்வேளையில் கல்வியாளர்களும் மக்களும் அரசியல் கட்சிகளும் தமிழியக்க அமைப்புகளும் முழு ஒத்துழைப்புத் தரவேண்டும்.

தாய்மொழி வழியில் கற்பதென்பது மிகமிக இயல்பான ஒன்று. தாய்ப்பால் குடித்துப் பிள்ளை வளரவேண்டுமென்ற விளம்பரத்தை இப்போது அடிக்கடி சின்னத்திரையில் பார்க்கிறோம். ஆனால் எதனையும் சிலர் குழப்பிவிடக் காத்திருப்பார்கள். வேரில் விழும் புழுக்கள், இலையில் விழும் பூச்சிகள் தோட்டத்தையே அழித்துவிடும்.

1. தமிழ் வழியில் பொறியியல் படித்தால் வெளிமாநிலங்களுக்கு வேலைக்குப் போக முடியுமா? வெளி உலகில் அப்படிப்புத் தொடர்பான ஆய்வுகளில் கலந்துகொள்ள முடியுமா? உலகளாவிய பார்வை

கிடைக்குமா? இவ்வாறு சிலர் தயக்க மேற்பட முயல்வார்கள்.

2. தமிழ்வழியில் படிக்கத் தொடங்கும் மாணவர்களைச் சிலர் இரண்டாந்தரமாக மதிக்க முந்தக்கூடும். தாமும் மனப்பாடமாக நெட்டுருச் செய்து படிப்பதைக் கேவலமென்று கருதாமல், டஷ்புஷ்ஷென்று சில சில வாசகங்களை ஒப்பித்துத் தமிழ்வழி மாணவர்களைத் தாழ்வு மனப்பான்மை கொள்ளச் செய்ய, அடிமை மனவுணர்வு அகலாத சிலர் நாளும் ஏதாவது செய்யாமலிரார்.

அகப்பட்டி யாவாரைக் காணின் அவரின்

மிகப்பட்டுச் செம்மாக்கும் கீழ்

என்பது திருக்குறள். இயல்பாகவே வெகுளியாய், வெட்கமுடையவனாய், பேதையாய் நடக்கும் ஒருவனைக் கண்டால், இக் கீழானதுகள் அவனைவிடத் தாங்கள் மேம்பட்டதாய்க் காட்டிக்கொண்டு செம்மாந்து திரியுமாம். அதுகளைக் 'கீழ்' என்ற ஒரு சொல்லாலேயே, வள்ளுவப் பெருமகன் இறக்கிக் காட்டுவார். தமிழ்வழிக்கு மாறுங்காலம் இதுவாதலால் மாறும்போது எப்போதும் அச்சமும் தயக்கமும் இருக்குமாதலால், தமிழ்வழி கற்க வருவார் தாம் ஆங்கிலவழி மாணவரை விடத் தாழ்வோ என அடிப்படையின்றி நாணவும் அதுவே சாக்காக அயல்வழி மாணவர் 'செம்மாக்கும் கீழ்' என மேலேறவும் நிகழலாம். நிகழாதிருப்பதே நல்லதெனினும் நிகழாமற் காப்பதே நமது கடமையாகும்.

3 மூன்றாவதாக, கல்வி நிறுவனங்கள் வகுப்பறை, விடுதி அறை ஒதுக்குவன போன்றவற்றில்,

தமிழ்வழி மாணவர்கட்கு, பிறவழி மாணவர்க்கு முதன்மை தந்து ஒதுக்கியவை போக மீதமுள்ள சாதாரண இடங்களை ஒதுக்கலாம். அதனால் இயல்பாகவே தமிழ்வழி படிக்க வருவார்க்குத் தாம் இரண்டாந்தரக் குடிமக்களோ என்ற மனவுணர்வு - மானவுணர்வு ஏற்படலாம். இதனால் சிலர் இடையே ஆங்கில வழிக்குத் தாவ முயலலாம்.

இவ்வாறு தமிழ்வழி உயர்கல்வி தோற்குமாறு ஏதேனும் நிகழலாம். இவையனைத்தையும் மனங்கொண்டு, இக்கல்வித் திட்டத்தை வெற்றி பெறச் செய்தல் முன்கூட்டிய பணியாகும். எதிரதாக் காக்கும் அறிவுடையார்க்குத்தான் அதிரவரும் தோல்வி ஏற்படாது என்பதே நம் தலைமகன் காட்டிய வழி.

தமிழ்வழியில் படிப்பதால் நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது என்பதை ஆசிரியர்களும் இவ்வழி மாணவர்களும் உலகுக்குக் காட்டவேண்டும். ஆங்கில வழி மாணவர்களும் தமிழ் வழி மாணவர்களை அணுகித் தமிழ்வழிப் பாடங்களைப் படித்துப் பார்க்கவும், தமிழ்வழி மாணவர்களுடன் கலந்து பழகி ஐயங்களைப் போக்கிக் கொள்ளவுமான சூழல் ஏற்படவேண்டும். தியாகராசர் பொறியியல் கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஒருவர், “நாங்கள் வழிவழியாக எழுதிவைத்த, மனப்பாடம் செய்த பாடக்குறிப்பையே வகுப்பில் ஒப்பிப்போம். ஆங்கிலத்தில் ஒப்பிப்பதால் மாணவர்கட்கும் ஆங்கிலம் அத்துணை வாராததால் யாரும் எழுந்து எந்த ஐயமும் கேட்கமாட்டார்கள். தப்பித் தவறிக் கேட்டுவிட்டால் தடுமாறிப்போவோம். பிறகு தமிழில் விளக்கிவிட்டு ஆங்கில மனப்பாடத்தைத் தொடர்ந்து ஒப்பிப்போம்” என்று கூறியதுண்டு. ஒரு சிலர்தவிரப் பெரும்பான்மையினர் நிலை

இதுதான். அண்மையில் காலஞ் சென்ற மாமேதை, உலகறிந்த சான்றோர் டாக்டர் மு.அறம், சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் ஆங்கிலேயர்களே ஆசிரியராக இருந்தபோது படித்தவர். மதுரை காந்தி நினைவகத்தில் பேசும்போது அவர் சொன்ன செய்தி சுவையானது. ஒருமுறை கிறித்துவக் கல்லூரியில் வெள்ளையர் ஒருவர் பாடம் சொல்ல மாணவர்கள் குறிப்பு எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்களாம். இடையே அவர் சோர்வை நீக்க, ஒரு வேடிக்கைச் செய்தியைக் கூறினாராம். அவர்கள் அதையும் பாடமாகவே இருக்குமெனக் குனிந்த தலை நிமிராதபடி எழுதிக் கொண்டே இருந்தார்களாம். அந்த வெள்ளைக் காரருக்குச் சங்கடமாகி விட்டதாம். "Gentlemen! Just I am telling a joke! You are expected to laugh' என்றாராம். அதையும் அம் மாணவர்கள் அமைதியாய் எழுதிக் கொண்டிருக்கவே, ஆத்திரமடைந்த அவர் 'நீங்கள் எப்பொழுது உங்கள் தாய்மொழியிலேயே படிக்கின்றீர்களோ அன்றுதான் உருப்படுவீர்கள்' என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாராம். அப்பெருமகன், தம் பேச்சிடையே சொன்ன இச்செய்தி, என் மனத்தில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்து, தாங்கொணா வருத்தம் தருவதுண்டு. தமிழ் வழியில் தொழிற்கல்வி தொடங்கியாயிற்று என்று அமைதி கொள்ளாதீர்! இதுவே விளங்கும் வழி. அறிவு விளங்கும் வழிமட்டுமன்றி படித்தவன் வாழ்வு விளங்கும் வழியும் இதுவே என மெய்ப்பிக்கவேண்டும்.

கடைசிக் குழந்தைக்கு வீட்டில் எப்போதும் செல்வாக்கு உண்டு. சவலைக் குழந்தையிடம் தாய் பெருங்கவனம் செலுத்துவாள். இது உலகியல்பு.

தமிழ்வழிப் படிப்புக்காகத் தனிக் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலம் ஒன்றுக்கும் உதவாத மொழி என்று ஆங்கிலேயர்களாலேயே கருதப்பட்டது. நீதிமன்றத்தில் பிரஞ்சுமொழி மூலம் வாதிட முடியும்; ஆங்கிலத்தால் எவ்வாறு முடியும் என்று ஆங்கிலேயர்களே நகையாடினர். ஆங்கிலத்தில் நாவல் எழுதுவதா? அது எப்படி முடியும் என்று ஆங்கில நாட்டிலேயே கருதினர். அங்கிருந்த படித்த மேதைகள்தான், உயர் கல்வியாளர்கள்தான் இலத்தீனும் பிரஞ்சுமே தமக்குகந்த கல்விமொழி - ஆட்சிமொழி என்றும் ஆங்கிலம் கவைக்குதவாத மொழி என்றும் வாதாடினர்.

வில்லியம் என்றி ஹட்சன் எழுதிய "A brief history of English Literature" என்ற நூலை வாங்கி, முதலிற் சில பக்கங்களையேனும் புரட்டிப் பார்க்கும்படி, நம் நாட்டுப் பெரியவர்களை ஆங்கிலம் கற்ற அறிவாளிகளை அடிபணிந்து வேண்டுகின்றேன்.

மற்றொன்று தமிழ்வழி கற்க வருபவர்களுக்குப் பாடம்தான் தமிழ்வழியிலேயே தவிர, அவர்கள் தொடர்பு மொழியாக விருப்பம்போற் கற்க வாய்ப்பு வேண்டும். ஆங்கிலத்தைப் பேச, உரையாட, கருத்துரைக்க, மேடை ஏறிக் கட்டுரை வாசிக்கவல்ல வகையில், தொடர்பு மொழியாதற்குரிய அனைத்துப் பாடத்திட்டக் கூறுகளுடன் வலுவாகக் கற்பிக்க வேண்டும். ஆங்கில இலக்கியம் பயில்வார்க்கு வேறுவகைப் பாடமமையும். இவர்களுக்கு நடைமுறை ஆங்கிலம் - பேச்சு மொழி - கருத்துப் பரிமாற்ற மொழி கற்பிக்க ஆவன செய்ய வேண்டும்.

தமிழ்வழியில் படிப்பதன் சிறப்பை அரசியல் கட்சிகள் ஏழைகளுக்கு - பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அடி மட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்காக வாதாடும் கட்சிகள், கிராமந்தோறும் தெருத்தோறும் எடுத்துரைத்து, இன்றைய ஆங்கிலவழியால் கல்வித் துறையிலுள்ள 'வருக்கபேதத்தை' அறவே ஒழிக்கவேண்டும். உயர்கல்வி, தொழிற்கல்வியானது மூட்டை சுமக்கும் குப்பனுக்கும், மாடு மேய்க்கும் சுப்பனுக்கும் போய்ச் சேர்ந்து பொதுவுடைமையாக வேண்டும். தமிழியக்க அமைப்புக்கள் அரசுடன் ஒத்துழைத்து, இம்முயற்சி வெற்றி பெற அல்லும் பகலும் அயராது பாடுபட முன்வர வேண்டும்.

இதுகாறும் தமிழ்வழியில் உயர்கல்வி, தொழிற்கல்வி வரவேண்டுமென்று போராடியவர்களுக்கு, இப்போது இதை வெற்றி பெறுமாறு செய்ய ஒத்துழைப்பதில் பெரும் பங்கு இருக்கிறது. இக்கல்வியை இயல்பாக வெற்றிபெறச் செய்வதில், இதனை முதலில் தொடங்கும் கல்வி நிறுவனங்களுக்குப் பெருங்கடமை இருக்கிறது.

தமிழ் வழி மாணவர்கள் தலை நிமிர்ந்து நடக்க வேண்டும். தமிழை ஆட்சிமொழியாகக் கொண்ட தம் மாநிலத்தில், தமக்கு வேலைவாய்ப்பில் முன்னுரிமை இயல்பாகக் கிட்டும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படவேண்டும். துணையாக ஆங்கிலமோ, பிற மொழியோ கற்பதால் தமக்கு உலகெங்கும் சென்று வேலை பெற - மேற்கல்வி பெற - ஆய்வு செய்ய - மற்றவர்க்கு வழிகாட்டத் தகுதியுண்டென்ற பெருமித நடையும் தமிழ்வழி மாணவர்கட்குத் தர வேண்டும்.

மொழிக் கொள்கையில் தெளிவின்மை!

பாரத நாட்டின் விடுதலைப் பொன்விழாச் சிந்தனையில், மொழிக் கொள்கை பற்றி இதுவரை யாரும் தொட்டுப் பேசவில்லை. ஏன்? யாருக்கும் ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வர இயலாமையே காரணமாகும்.

மொழிக்கொள்கை பற்றியும் அதன் நடைமுறை பற்றியும் ஆரஅமரச் சிந்திக்க வேண்டும். பல கேள்விகள் எழுவதால் அவற்றிற்கு விடை தேடியாக வேண்டும்.

இந்தி ஒன்றே பொதுமொழி என்றால், இந்தியாவுக்குத்தான் இடர்ப்பாடு. அது வெறும் 'தொடர்புமொழி' தானே என்றுகூறுதல் தவறு. உலக நாடுகளிலுள்ள இந்தியத் தூதரகங்களில் எல்லாம், இந்தி ஒன்றே இந்தியமொழி என்ற தோற்றம் ஏற்படவும் அந்நாட்டு மக்கள் இந்தி படித்தால் மட்டுமே இந்தியத் தொடர்பு ஏற்படும் என்பது போலவும் வலிந்து செயற்படுத்தப் படுகின்றன. இந்தி 'ஆதிக்க உணர்வு' இல்லை என்றா சொல்கிறீர்கள்?

தமிழர் பெரும்பான்மை இந்தியராக வாழும் மலேசியா, சிங்கப்பூர், மொரீசியசு போலும் நாடுகளில் தமிழின் முக்கியத்துவம் குறைக்கப்பட்டு, இந்திக்கு வானொலி, தொலைக்காட்சி, கல்விக்கூடங்களில் அதிக இடம் கிடைக்க வழிசெய்யப்படுகிறது. சிங்கப்பூருக்கு

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் குழு ஒன்று சென்று, அங்கு இந்தியைப் பரப்புவதற்கான நிலைமையை ஆராய்ந்து, அங்குள்ள அரசுடன் பேசி வந்ததை ஒரு சான்றாகக் கூறலாம். இது போல் நாள்தோறும் நடைபெறும் 'ஆக்கிரமிப்புக்களை' நம் தலைவர்கள் கண்டு கொள்ளாதிருப்பது விந்தையே!

1965-இல் காங்கிரஸ் செயற்குழுவில் மும்மொழித் திட்டம் அறிவிக்கப்பட்டது. பிற மொழியாளர் இந்தியைக் கட்டாயமாகப் படிப்பது போல், இந்திமொழியாளரும் எட்டாவது அட்டவணையிற் கண்ட தேசிய மொழிகளில் ஒன்றைக் கட்டாயமாகப் படிக்கவேண்டும் என்பது அத்தீர்மானம். அதாவது இந்தி பேசாத மக்களை 'மும்மொழி' படிக்கவைக்கச் செய்த தீர்மானம் இது.

அதன்படி இந்தி மொழியாளர் இந்தி, பிறிதொரு இந்தியத் தேசியமொழி, ஆங்கிலம் மூன்றையும் 'கட்டாயம்' படிக்கவேண்டும். அது இன்றுவரை - பொன்விழா ஆண்டுவரை எந்த அளவு இந்தி பேசும் மாநிலங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது? இது ஓர் அரசியல் தந்திரமே அன்றி, இயல்பான நடைமுறைக்கு ஒத்துவருமா? இந்தி ஒன்றே இந்தியாவை ஆளவும், வேலை வாய்ப்புக்கும், வெளிநாட்டுத் தொடர்புக்கும் பயன்படுமென அறிந்த எந்தத் தனி மனிதனும் இந்தி தவிர்த்த, பிற மொழி ஒன்றையோ - ஆங்கிலத்தையோ படிப்பானா?

1965 பிப்பிரவரியில் கூடிய தமிழகக் காங்கிரஸ் செயற்குழுவில், பதினான்கு தேசிய மொழிகளும் மத்திய அரசுப் பணித்துறைத் தேர்வாணையத் தேர்வுகளில் இடம்பெறவேண்டும் என்று ஒரு

தீர்மானம் நிறைவேற்றியதை தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் மு.வரதராசனார், வ.சுப.மாணிக்கனார் வரவேற்றுப் பாராட்டி எழுதினர். 1965 சூன் மாதம் தில்லியிற் கூடிய காங்கிரஸ் செயற்குழு, “எட்டாவது அட்டவணையிற் கண்ட தேசிய மொழிகளிலும் (இந்தியத் தேசிய மொழிகள் 14, ஆங்கிலமும் சேர்த்து 15 என்பதே தொடக்கநிலை.) ஆங்கிலத்திலும் மத்திய அரசுத்துறைத் தேர்வுகள் நடைபெற வேண்டும்” எனத் தமிழகத்தைப் பின்பற்றி மிக வலியுறுத்தி ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. அது இன்று நடைமுறையிலுள்ளது. இதுபோல் இந்திய அரசு அளவில் பதின்மூன்று இந்திய மொழிகளும் இந்திக்கு நிகராக, மத்திய அரசால் மதிக்கப்படுகின்றன என்று காட்டவேண்டாவா? சிங்கப்பூரில் நான்கு மொழிகள் தேசிய மொழிகள்; ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழி. விமானத்தில் போகும் போதும், இறங்கி அந்நாட்டிற்குள் புகும் போதும், அங்குள்ள இரயிலில் ஏறும் போதும் வானொலியிலும் முக்கிய இடங்களில் எல்லாம் நான்கு மொழிகளும் தேசிய மொழிகள் என நினைவூட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்; நான்கு மொழியிலும் அறிவுப்புக்கள் எழுதி வைப்பதைக் காணலாம். அரசு அறிக்கைகள்; அரசுப் பெயர்ப் பலகைகளிலும் காணலாம். இங்கு தில்லித் தலைநகரில் ஏனைய மொழிகள் பெறும் மதிப்பு என்ன? மதுரையில் புறப்படும் விமானத்தில் கூட இந்தியில் மட்டும் அறிவிப்பு ஏன்? பதினான்கு மொழிகளுக்கும் சமத்தகுதி, சமஅதிகாரம், சமவளர்ச்சி நிதி, சமமான கண்காணிப்பு வேண்டாவா?

அந்தக் கூட்டத்திலேயே, காங்கிரஸ் செயற்குழு “ஒவ்வொரு மாநில மொழியும் அந்தந்த மாநிலத்தில்

ஆட்சிமொழியாகவும் பல்கலைக் கழக மொழியாகவும் விரைவில் செயற்பட வேண்டும்'' என ஒரு தீர்மானமும் நிறைவேற்றியது. இதை நடைமுறையில் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று, இன்று வரை எந்தக் காங்கிரஸ் தலைவராவது அழுத்தமாகப் பேசினாரா? எழுதினாரா? இதை நிறைவேற்ற மத்திய அரசும் முயன்றிருக்க வேண்டும் அல்லவா? இதற்கான முயற்சிகளில் சிறிதுகூடக் கவனம் செலுத்தாது, இந்தி பற்றியே கவலைப்படும் ஒரு கட்சி, மக்களிடையே வேருன்ற நினைப்பது எவ்வாறு? மத்திய அரசு, இந்தி தவிர்த்த ஏனைய மொழிகளையும் மனம் திறந்து - உண்மையாய் - முழுஉணர்வுடன் வளர்க்க - மதிக்க - பரப்பப் பாடுபடவேண்டும். மத்திய அரசின் பிணைப்பை அதுதானே உறுதிப்படுத்தும்.

மொழிக்கொள்கை என்பது 'பொதுமொழி' பற்றிய ஒன்றுதானா? நம்நாட்டில் பச்சிளஞ்சிறார் பலஆயிரம் பள்ளிகளில் தமிழை ஒரு பாடமாகக் கூடப் படிக்காமல், தமிழ் எழுத்து, எண் எதுவும் தெரியாமல் அரைகுறை ஆங்கிலம் கற்று, அதனால் தமிழும் கலப்பட மொழியாய் அழிந்து வரும் காட்சியைக் கண்டு என்ன நினைக்கின்றனர்? மெட்ரிக்குலேசன் பள்ளிகள் என்ற பெயரால் தமிழை முதல் வகுப்புத் தொடங்கி அறவே புறக்கணிப்பது - ஒன்று முதல் ஐந்து வகுப்புவுரை தாய்மொழியே பயன்படவேண்டும் என்றாலும் அங்கு மாற்றம் ஏற்படாதிருப்பது - பல்கலைக் கழகப் பாடமொழியாய் தமிழ் முழுமை பெற ஆக்கப்படாதிருப்பது - தமிழகத் தேர்வாணையம் தமிழையே ஆட்சிமொழி ஆக்குமாறு செயற்படாதிருப்பது - தமிழ் இன்றளவும் முழுமை பெற

ஆட்சிமொழியாகாதிருப்பது இவை பற்றி எல்லாம் சிந்தித்து, தெளிவான மொழிக்கொள்கையை நம் அரசியல் கட்சிகள் வெளிப்படுத்தவேண்டாவா? போராட வேண்டாவா? மக்களிடையே சென்று ஆங்கில மோகம் தணியவும், தமிழார்வம் பெருகவும் பாடுபடவேண்டாவா?

மத்திய அரசின் செல்லக்குழந்தை 'இந்தி' ஒன்றே; மாநில அரசுகளின் சுட்டிக் குழந்தைகளே தாய் மொழிகள் என்று இருப்பது ஆபத்துத் தானே?

1965-இல் குடியரசுத் தலைவர் இராதாகிருஷ்ணன் ஆற்றிய ஆங்கில உரைகள், வானொலியில் உடனுக்குடன் எல்லாத் தேசிய மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு ஒரே காலத்தில் ஒலிபரப்பப்பட்டன. இன்றைய நிலை என்ன? சிலபோது நம் தில்லி விழா நிகழ்ச்சிகள் நாம் ஓர் அயல் நாட்டில் - நமக்கு அன்னியமான நாட்டில் இருப்பதாகவே நினைப்பூட்டுகின்றன. இந்தப் பொன்விழா ஆண்டிலாவது, அவ்வம்மொழிகளில் இந்நிகழ்ச்சிகளை மொழியாக்கம் செய்து ஒலிபரப்ப, காட்ட வேண்டாவா? தலைமையமைச்சரின் பேச்சு முழுவதும், அவர் செங்கோட்டையில் பேசும் போதே, அவரவர் தாய்மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, மக்களின் செவிகளில் பாய்ந்து ஊடுருவி உணர்ச்சி ஊட்டியிருக்க வேண்டுமல்லவா?

மத்தியத் தேர்வாணையத்தில் தேசிய மொழிகள் எதில் வேண்டுமானாலும் தேர்வெழுதலாம் என்றிருப்பது போல நாடாளுமன்றத்தில் இம்மொழிகளில் எதில் வேண்டுமானாலும் பேசலாம் - உடனுக்குடன் மொழியாக்கம் செய்யப்படும் என்றிருப்பதே நல்லது. மேலும் இந்திய மொழிகளில் மிகப் பெரும்பான்மையினர்

பேசும் 'இந்தியப் பெருமொழிகளை', தென்னாட்டில் நான்கு, வடநாட்டில் நான்கு எனத் தேர்ந்தெடுத்து, இந்திய ஆட்சி மொழிகள் ஆக்கவேண்டும். இந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கு இதைவிட வேறுவழி தோற்றவில்லை. மிகச் சிறிய நாடுகளாகிய சுவிட்சர்லாந்தில் நான்கு மொழிகளும் யூகேஸ்லேவியாவில் மூன்று மொழிகளும் என இவ்வாறு பல ஆட்சி மொழிகளை நடைமுறைப்படுத்த முடியுமானால், மிகப் பெரிய நாடாகிய இந்தியாவில் ஏழெட்டு மொழிகள் ஆட்சி மொழித் தகுதியையும் பதினான்கு மொழிகளும் வேறு பல நிலைகளில் சமத் தகுதியையும் பெறுமாறு சிந்தித்துச் செயற்படுத்த இயலாதா? செயற்படுத்த நினைத்தால் உறுதியாக முடியும். அறிவியல் வளர்ந்துள்ள இந்த யுகத்தில் இது இயலாததன்று.

1951-இல் நாடாளுமன்றத் தலைவராயிருந்த மாவ்லங்கருக்கு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் இலட்சுமணசாமி முதலியார் ஒரு கடிதம் எழுதி, "ஐ.நா. சபையில் ஒரே சமயத்தில் பல மொழி நடப்புக்களை மொழிபெயர்க்கும் கருவிகள் உள; அக்கருவிகளை நாமும் பயன்படுத்தலாம்; மூன்று இலட்சம் ரூபாய் தான் செலவாகும்" எனத் தெரிவித்தார். அதற்கு மாவ்லங்கர், 'இவ்வாறு செய்தால் இந்தி எவ்வாறு பரவும்?' எனப் பதில் எழுதினாராம். இன்றளவும் இந்தி மொழியாளர் உள்ளக் கிடக்கை இதுவேயாகும்.

1937-இல் காந்தியடிகள் முன்னிலையில், அவர் பாராட்டிய தீர்மானம் ஒன்று, இந்தி சாகித்திய சம்மேளனக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது: "காங்கிரசிலும் அனைத்திந்தியக் காங்கிரஸ் கூட்டங்களிலும் இந்தியைப்

பயன்படுத்தலாம்; அங்ஙனம் முடியாதவர்கள் தத்தம் மொழியிற் பேசலாம்; அது இந்தியில் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் பேச விரும்பினால் அனுமதி பெற்றுப் பேசவேண்டும்.” நம் நாடாளுமன்றத்திலும் பதினான்கு மொழிகளையும் ஏதேனும் சில நெறிமுறை வகுத்துச் சம இடம் தந்து, சமமாக மதிக்கும் நாளே நம் அனைவரின் பொன்னாளாகும்.

இன்று நம் தேசிய கீதம் வங்காள மொழியில் இருக்கிறது. தமிழ் மொழியின் பழமை, செம்மை, வளமையுடன் பொதுமையையும் போற்றித் திருக்குறளைத் தேசிய நூல் என அறிவிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு தேசிய மொழிக்கும் இதுபோல் ஏதேனும் ஒரு சிறப்பு - முக்கியத்துவம் தரவேண்டுமென்பார் மூதறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கம்.

மொழியுணர்வு இயல்பானது. சாதி, மதவெறியுடன் சேர்த்துப் பேசி, மொழியுணர்வை அடக்கிவிட நினைப்பது தவறு. மனிதனின் பேச்சு, அவனுடைய மூச்சுக்குச் சமமானது. அவன் அறிவு, பண்பு, நாகரிகம் ஏன் ‘சுதந்திர உணர்வு’ யாவும் அதிலடங்கியுள்ளன.

எனவே இந்திய அளவில் ‘இந்திக்குத் தனிமதிப்புத் தரும் எந்த முயற்சியும் எடுபடாது; எல்லாத் தேசிய மொழிகளுக்கும் ‘சம மதிப்பு’த் தரும் கொள்கை தான் இந்தியாவைக் காப்பாற்றும்.

இந்திக்கு ஆயிரம் கோடி ஒதுக்கும் மத்திய அரசு, இம்மொழிகளுக்கும் அதற்குச் சமமான தொகை ஒதுக்குவது முதல் அனைத்துச் சமச்சீர்மை தரும்

செயற்பாடுகளும் வெளிப்படையாக உடனே நடைமுறைக்கு வரவேண்டும். நம் நாடு ஒருங்கிணைந்து வலிமை பெற இம்மொழிக் கொள்கையே உதவும்.

(தினமணி : 3-9-1997)

ஜெர்மானியர், பிரஞ்சுக்காரர் முதலியோர் எம்மொழியில் கல்வி பயில்கிறார்? தமிழன் மட்டும் ஏன் பிறமொழி வாயிலாகக் கல்வி பெறல்வேண்டும் என்பது விளங்கவில்லை. தமிழன் அடிமைப்பேய் வாய்ப்பட்டுக் கிடக்கின்றான்.

ஜெர்மானியன் ஒருவன் ஏதாயினும் ஒரு புதுமை காண்பனேல், அவன் அதை ஆங்கிலத்திலா எழுதுகிறான்? அவன் அதைத் தன் தாய் மொழியிலேயே எழுதுகிறான். ஆங்கிலேயேர் அதைத் தமது தாய்மொழியில் பெயர்த்தெழுதிப் பயில்கிறார். இவ்வாறு தமிழர் ஏன் செய்தலாகாது?

திரு.வி.க

தீராப் பெருங்கவலை!

தமிழறிஞராய், தமிழாசிரியராய், தமிழ்த் தொண்டராய் நாற்பதாண்டுகள் வரை ஒரே சீராகப் பணியாற்றியவர்கள், இன்றும் இருபது முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாகப் பணியாற்றி வருபவர்கள் இன்றைய தமிழின் நிலை கண்டு பெருங்கவலைக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதே தொழிலாய் இருப்பவர்களாதலால், தமிழின் அவல நிலையை மனதார உணரமுடிகிறது. அதை அவர்கள் வெளிப்படுத்தாவிட்டால், பிறர் யார் கண்டறிந்து கூறுவார்கள்?

தமிழகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மழலையர் பள்ளியும் இன்று ஆங்கில வழியில்தான், நடைபெறுகின்றது. தமிழையே ஒரு பாடமாகக்கூட வைக்காத, மெட்ரிக்குலேசன் பள்ளிகளே இன்று கொடிகட்டிப் பறக்கின்றன. வளரும் எந்தத் தமிழ்க் குழந்தைக்கும் இன்று முறையாக அ, ஆ தெரியாது; எகர முகர வேறுபாடு தெரியாது. ஒன்று இரண்டு என்று தமிழில் எண்ண வராது; தமிழுக்கு உயிரான உச்சரிப்பு வராது; தமிழில் உள்ள வாய்பாடுகள், கணித அடிப்படைகள் தெரியா; ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் அறியார்.

கடிதம் வந்திருக்கிறதா என்றால், விளங்காமல் பையன் விழிக்கின்றான். 'லெட்டர் வந்திருக்காணு

கேட்கறாருடா' என்று 'டாடி' விளக்குகிறார். என் பிள்ளைக்கு தமிழே தெரியாது; அவன் பிரஞ்சு எடுத்துப் படித்தவன் என்று தந்தையார் ஒருவர் பெருமையோடு பேசுகிறார். "மம்மி மழை ஸ்டார்ட் ஆகுது; டாடி வண்டி மூவ் ஆகுது." இவை இன்றைய குழலினும் யாழினும் இனிய மழலை மொழிகள்! உயர் கல்வி, தொழிற்கல்வியெல்லாம் ஆங்கிலத்திலுள்ளன. அதனால் ஆங்கில மோகம், குழந்தை கருவிலிருக்கும் போதே உருவாகிறது!

திராவிடக் கட்சிகள் ஆட்சியைப் பிடித்து முப்பது ஆண்டுகளாகிவிட்டன. தமிழ் தமிழ் என்ற இயக்கமே வெற்றி தந்தது. இந்தி எதிர்ப்பே ஆட்சியைத் தந்தது. பயன்? தமிழ்த்தாய் தவிக்கின்றாள்!

தமிழுக்கு எந்த மரியாதையோ மதிப்போ கிடைக்கவில்லை. பெற்றோர்களைக் குறை கூறுவதா? அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் உயர்கல்வி பெறவும் வெளிநாடு போகவும் ஆங்கிலமேதுணையாகுமெனநம்பி, மோகங்கொண்டு, வழிதவறிப் போகின்றனர். ஆங்கிலவழிப் பள்ளிகளைத் தொடங்கி நடத்தி வருபவர்களைக் குறை கூறுவதா? அவர்களுக்கு இது நிறையப் பால் கறக்கும் மாடு; முதல் போடாது கோடி கோடியாக வருமானம் தரும் தொழில். கைவிடுவார்களா?

அரசியல்வாதிகள் பட்டும்படாமலும் பேசிப் போய்விடுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பதவிகளைப் பிடிக்க 'வாக்கு வங்கிகள்' தேவை. தேர்தலில் ஆயிரக்கணக்கான வாக்குகளைக் கொண்டுவந்து குவிக்கும் ஆற்றல் மட்டும் தமிழுக்கு இருந்தால் நாம் இவ்வளவு எழுத வேண்டுமென்பது இல்லை!

ஆனால் யாரும் கருதாத நிலையில், 'கையில்லாத ஊமை, கண்ணாற் காணப் பாரையில் வைத்த வெண்ணெய் உருகி வடிந்து அழிவதைப் போலத்' தமிழின் நிலை சரிந்து 'அதள பாதாளத்திற்குப்' போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

இச் சூழலில் தமிழராகப் பிறந்த நாமனைவரும் ஒருங்கிணைந்து, உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் போல, அனைத்து உயர் கல்விகளையும் - மருத்துவம், பொறியியல் உட்படத் தமிழில் கற்றுத்தரும் ஒரு தமிழ்வழிக் கல்விப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட வேண்டும். அங்கு ஆங்கிலம் கட்டாயப் பாடமாக - ஒரு மொழிப்பாடமாக அமைய வேண்டும்.

முதற்பணி, மழலையர் பள்ளிகளிலும் ஒன்று முதல் ஐந்து வகுப்புத் தொடக்கப் பள்ளிகளிலும் தமிழே இடம்பெற ஆவன செய்வதுதான். இதை எவ்வாறு செய்வதென, எல்லோரும் கூடி, எல்லா வகையாலும் சிந்தித்து ஆவன செய்ய வேண்டும். இந்தி, வங்காளம், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், குசராத்தி, மராத்தி என்னும் இந்த ஏழு மொழிகளும் மழலையர் பள்ளி முதல் உயர் கல்வி முடிய எந்த எந்த அளவு பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதை நேரில் சென்று நன்கு ஆராய்ந்து, அறிக்கை பெற்று, தமிழுக்கும் அந்த அளவு கல்வி நிலையங்களில் இடம் தர வேண்டும். அவசரச் சட்டங்களின் மூலம் தமிழின் நிலை காப்பாற்றப்பட வேண்டும். இக் குழுவில் தமிழறிஞர்களும் தமிழ்வழிக் கல்வியில் நம்பிக்கையுள்ள பேராசிரியர்களும் இடம் பெற வேண்டும்.

தமிழகத்திலுள்ள எதிர்க்கட்சிகள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் இதில் இணைந்து செயற்பட்டாலல்லவா, ஆளுங்கட்சிக்கு உந்துதலாகும். நமது அரசியல் கட்சிகள் மொழிக் கவலையை ஒரு 'சவாலாக' எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. தமிழிடம் என்ன, பணப் பெட்டிகளா குவிந்து கிடக்கின்றன?

சிலர் மேலும் மேலும் தமிழ் எழுத்துக்களைத் திருத்தியே தீர்வோம் எனப் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர். அவர்களைப் பார்த்து, "தமிழ் எழுத்தே தெரியாமல் பல கோடிப் பிள்ளைகள் வளர்வதால், இதற்கு அவசியம் ஏது?" எனக் கேட்க விரும்புகிறோம். எழுத்தே தெரியாத நிலை வளரும் போது, சீர்திருத்தம் ஒரு கேடா?

தமிழை 'உயர்தனிச் செம்மொழி' என அரசுகள் அறிவிக்க வேண்டுமாம். அட பாவமே? தமிழ் முற்றிலும் கலப்படத் தமிழாகப் போகிறது. 'புதுவகைக் கிரியோல்' பரவுகிறது. சிலர் 'தமிழ்கிலம்' எனப் பெயரும் சூட்டுகின்றனர். இன்றே பல கதை நூல்கள், திரைப்படம், தொலைக்காட்சி எல்லாம் இம் மொழியைப் பயன்படுத்துகின்றன. உயர்தனிச் செம்மொழி எனப் பெயர் சூட்டி, வெற்றி பெற்று விடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது இம்மொழி தனியொரு கலப்பட மொழியாகிவிடுமே? ஏன், யாருக்கும் இவ் எளிய உண்மை புரியவில்லை என்று நமக்கு விளங்கவில்லை. மொழி அழிந்தபின், அதற்குச் செவ்வியல் மொழி எனப் பெயர் சூட்டுவது நகைப்புக்கு இடமாகாதா?

தமிழக அரசு தமிழை ஆட்சி மொழியாக்குவதாக அறிவித்து, அரைநூற்றாண்டாகப் போகிறது. இன்று வரை

தமிழக அரசு வேலைவாய்ப்பு ஆணைக்குழுத் தேர்வுகள், தமிழை ஆட்சி மொழியாக்குவதற்கேற்ப மாற்றப் படவில்லை. இம் முரண்பாடுகள் பற்றி யாரும் கண்டுகொள்வதே இல்லை. எடுத்துச் சொல்பவர்கள் பொல்லாதவர்கள்!

எல்லாம் சரியாகித் தமிழ் ஆட்சி மொழியாகி விடுகிறதென்றே வைத்துக்கொள்வோம். திறமையுடன், கூடுதல் மதிப்பெண் பெற்று, ஆங்கிலவழியில் தேர்ச்சியடைந்த இளைஞர்கள் மேன்மேலும் பெருகி வரும்போது, யாரை வைத்துத் தமிழால் ஆட்சி செய்வது?

நாம் நினைக்கும் அனைத்துத் தமிழ் உயர்வுக்கும் அடிப்படை மழலையர் பள்ளிகளில் - முதல் ஐந்து வகுப்புகளில் தமிழ் கட்டாயமாவதில், தமிழே பயிற்றுமொழியாவதில் அந்தத் தமிழ்க் கல்வியும் தரம் மிகுந்ததாய் உலகத் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கும் பயன்படுவதாய் அமைவதில் உளது.

இதைஓர் அவசரச் சட்டத்தின் மூலமும் சாதிக்கலாம். ஆங்கிலவழிப் பள்ளிகளைக் கெஞ்சிக் கேட்பதில் பயனில்லை. அதட்டியும் கண்டித்தும் தண்டித்தும் சலுகைகளை வெட்டியும் நடுங்க வைத்துத் தமிழை நாட வைக்க வேண்டும்.

இந்தியாவில் மற்ற பெரிய மொழிகளுக்கு அம் மொழியாளர் தருமளவேனும் தமிழுக்குத் தருக எனக் கேட்பது தவறா? அரசு நினைத்தால், வழிவகை தோன்றாது போகுமா?

பிற மாநிலங்களை நேரில் கண்டுவந்து அதன்படி செய்தால், இங்குள்ளவர்கள் நீதி நெறிப்படி எதிர்க்க

இயலாதே? சட்டப்படி எதிர்த்தால், பிற மாநில நிலைமைகளைச் சான்று காட்டலாமே? அங்குபோய், முதலில் எதிர்த்துப் போராடுங்கள் என இவர்களை விரட்டி, ஒட்டி விடலாமே?

கலைஞருக்கு இப் பவளவிழா நேரத்தில் ஒன்று கூற விழைகிறோம்: தமிழே மூச்சாகவுடைய தமிழறிஞர்களைத் தாங்களும் நன்கறிவீர்கள்; தங்களை அவர்களும் நன்கறிவார்கள்.

‘நோய் நாடி, நோய் முதல் நாடுதல் போல்’ தமிழுக்கு இன்றுள்ள நோயைக் களைந்தாக வேண்டும். இங்குள்ள தெலுங்கு, கன்னட, சௌராஷ்டிர மக்கள் கூடத் தமிழுடன் தங்களைக் கரைத்துக் கொண்டவர்களே மிகப் பெரும்பான்மையினர். இஸ்லாமியரோ, கிறிஸ்தவரோ எச்சமயத்தவராயினும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக நிற்பவரே மிகப் பலர். அரசியல் கட்சிகளும் தமிழுக்கு எதிராக எந்நிலையிலும் செயற்படா என நம்பலாம்.

யாரும் தமிழுக்குத் தம்மை அயன்மைப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது; அவர்களைப் பிறர் அயன்மைப்படுத்தவும் கூடாது என்பதே நம் கோட்பாடு. தமிழுக்கு முற்றிலும் தங்களை அன்னியப்படுத்திக் கொண்டு முரண்படுபவர்கள் மிகச் சிலராகவே இருப்பர். அவர்களை எளிதில் இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.

‘தமிழுக்கு உரிய சிறப்புத் தந்தார்; தமிழை எல்லோரும் மதிக்கச் செய்தார்; தமிழை நடுவணரசின் ஆட்சி மொழியாக்க முதன்முதல் தீர்மானம் நிறைவேற்றிய அவர் அந்தத் தமிழ்,

தமிழகத்தை ஆளவும் - இந்தியாவை ஆளவும் தகுதிபெற வழிவகைகளைச் செய்தார்; மழலையர் பள்ளி முதல் குழந்தைகள் நாவில் நல்ல தமிழ் நிலை பெறச் செய்தார்; உயர்ந்தவை எல்லாம் உயர் கல்வி எல்லாம் தமிழிலும் பெற வழிவகை கண்டார்' என்று வரலாறு கூறுமளவு கலைஞர் செயற்பட்டாக வேண்டும்.

நடுவணரசு நடத்தும் இந்திராகாந்தி திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகம் போலவும், ஆந்திர நாட்டுத் திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகம் போலவும் அனைத்து உயர்கல்வியையும் தமிழிலும் தரும் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவித் தமிழ் வழியே படிக்க விரும்புபவர்களுக்கு வாய்ப்புத் தந்தார் என்ற பெயர் ஏற்பட வேண்டும். தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் போல, அனைத்து உயர்கல்விகளையும் - மருத்துவம், பொறியியல் உட்படத் தமிழில் கற்றுத்தரும் ஒரு தமிழ்வழிக் கல்விப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட வேண்டும். அங்கு ஆங்கிலம் கட்டாயப் பாடமாக - ஒரு மொழிப்பாடமாக அமைய வேண்டும்.

பவளவிழாவின் பயன் தமிழுக்கு நிலைத்த பயன் தரும் விழாவானது என உலகம் கருதுமாறு, உடனே ஒரு திருப்பம், மறுமலர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும். அதுவும் இந்த பவளவிழா ஆண்டிலேயே நிலைபெற வேண்டும். இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டிலும் தமிழ் சிதைவுறாது - மதிப்போடும் மாண்போடும் நிலைபெறுவது இன்றைய அரசின் கையில்தான் இருக்கிறது!

தமிழ்த்தாய் வாய் திறந்து கேட்கமாட்டாள் - அவள் சார்பாகத் தமிழர்கள் வேண்டிக் கேட்பதை, தமிழாய்ந்த

தமிழராய் ஆட்சிக்கு வந்த கலைஞர் மறுக்க மாட்டார் என நம்புவோமாக!

(தினமணி : 16-6-1998)

ஐ. ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். போன்ற தேர்வுகளில் இரண்டேதாள்கள் ஆங்கிலம், பிற அனைத்தையும் அவரவர் தத்தம் தாய்மொழியிலும் எழுதலாம்.

தமிழகத் தேர்வாணையம் இதை ஏன் பின்பற்றலாகாது?

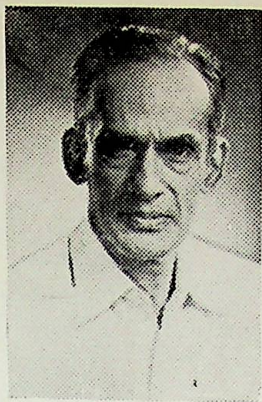
அந்த இரு தாள்களையும் கூட நீக்கிவிட்டு, இந்தியில் இருக்கவேண்டும்; ஆங்கிலமே கூடாதென்று அங்கு போராட்டம் வேறு நடக்கிறது.

தமிழண்ணலின்
புதிய நூல்கள்

இளைஞர் வாழ்வில் திருக்குறள்	25-00
கம்ப நாடகம்	30-00
மழலையர் தமிழ்க் கல்வியும் தமிழ்வழி உயர்கல்வியும்.....	20-00
தமிழனின் தாழ்வு மனப்பான்மை	20-00
பொதுநலத்தில் 'குப்பை' கொட்டும் இந்தியர்கள்	20-00

ஊர் சூழ் வரி

உற்றாரும் உண்டுகொல்? உற்றாரும் உண்டு கொல்?
பெற்ற தமிழுக்குப் பெருமை தரத்துடிக்கும்
உற்றாரும் உண்டுகொல்? உற்றாரும் உண்டுகொல்?

சான்றோரும் உண்டுகொல்? சான்றோரும் உண்டுகொல்?
ஈன்ற தமிழுக்கு எழுச்சி தரத்துடிக்கும்
சான்றோரும் உண்டுகொல்? சான்றோரும் உண்டுகொல்?

தெய்வமும் உண்டுகொல்? தெய்வமும் உண்டுகொல்?
உய்தி தரும் தமிழுக்கு ஊறுசெயும் நாடிதனில்
தெய்வமும் உண்டுகொல்? தெய்வமும் உண்டுகொல்?

தமிழண்ணல்